

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel Title:	<u>Adam Homo : et Digt</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	Revideret Udg.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1849
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

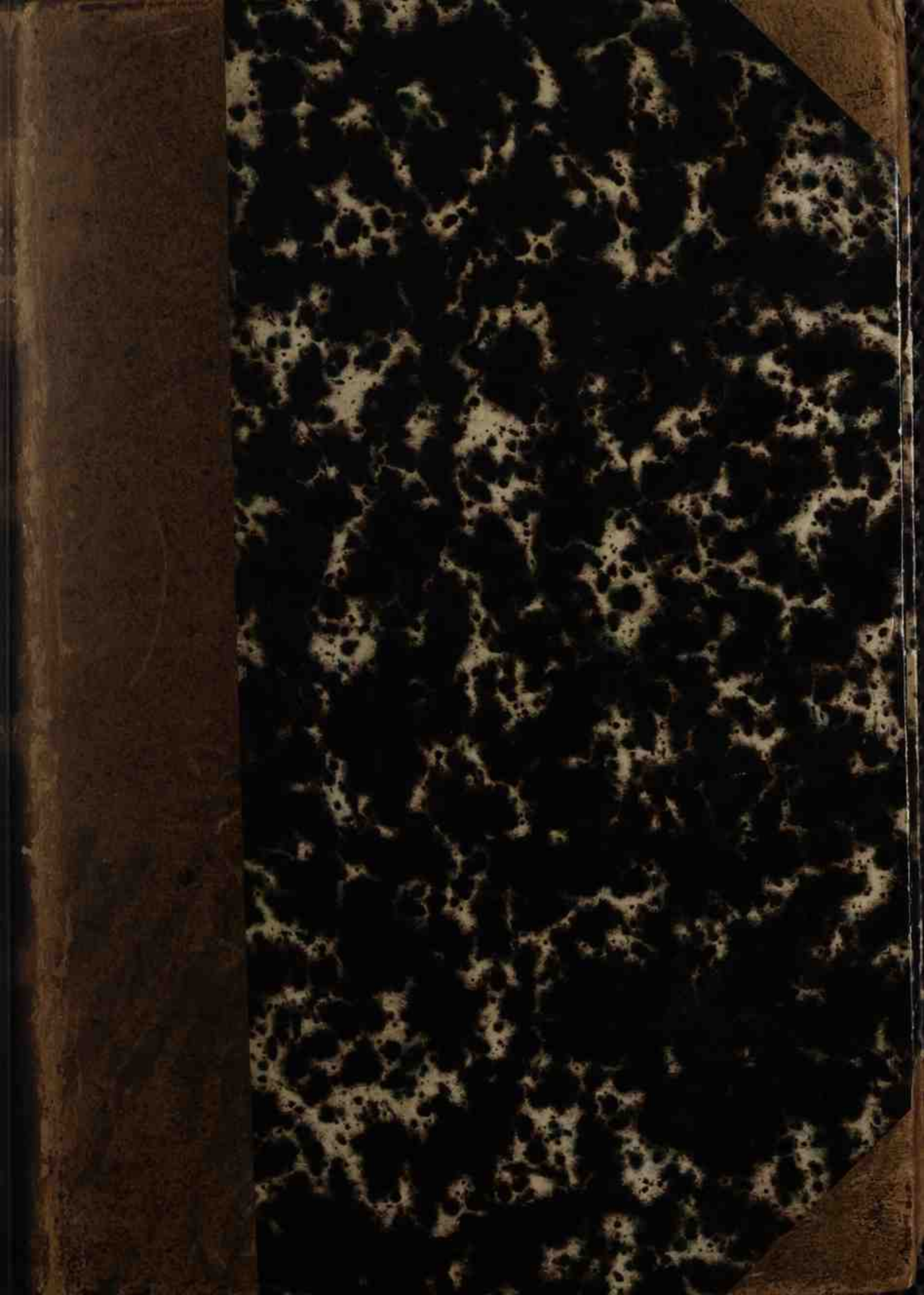
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

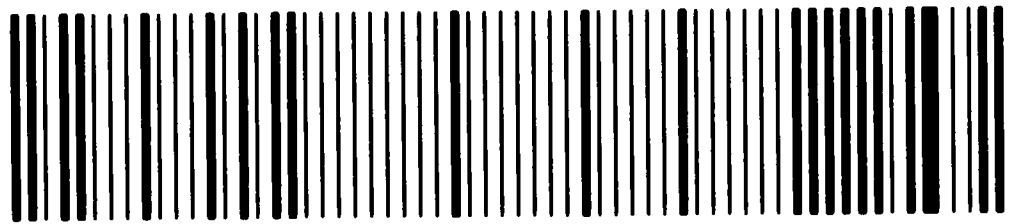
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

59, - 986

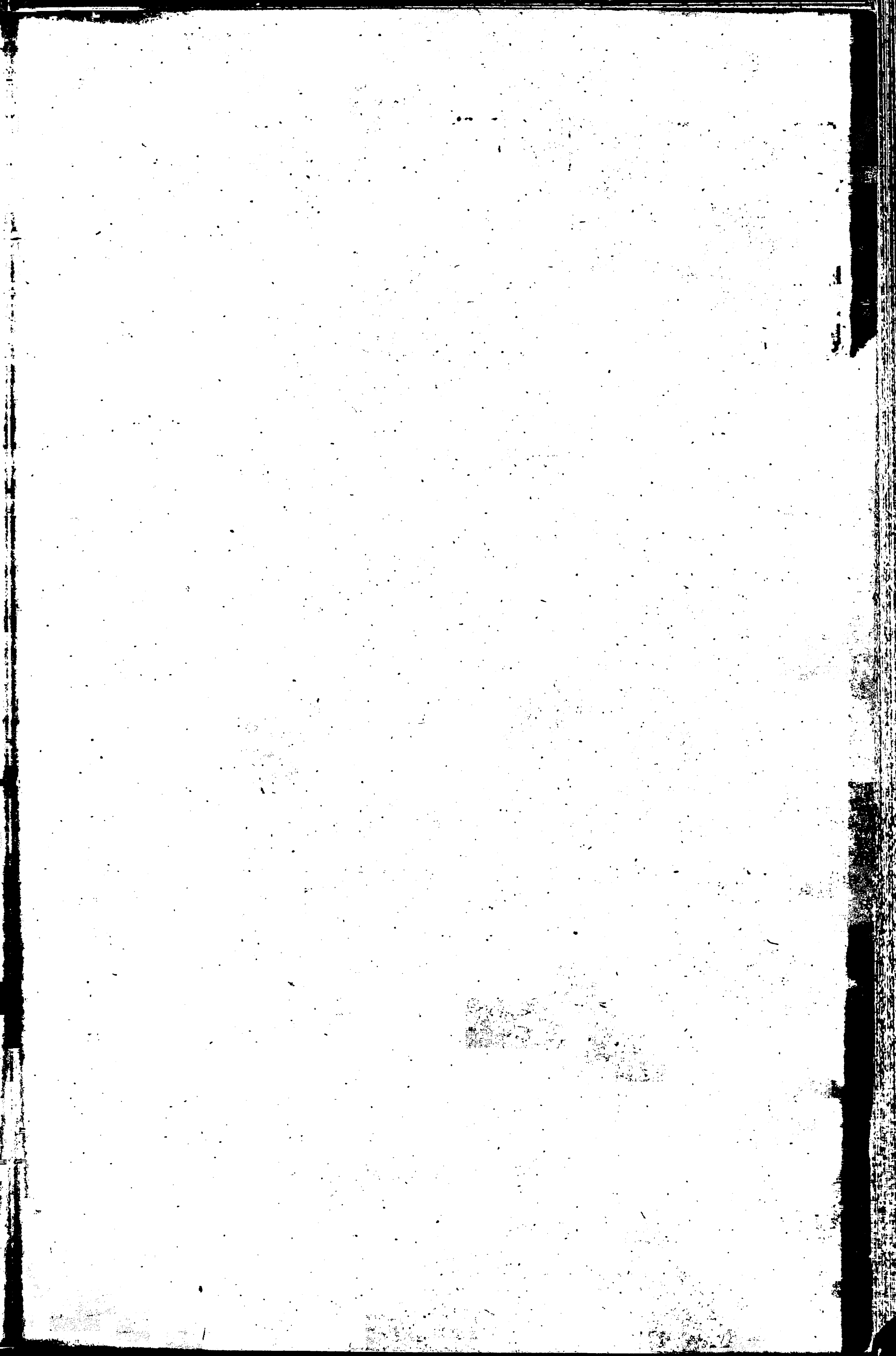
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

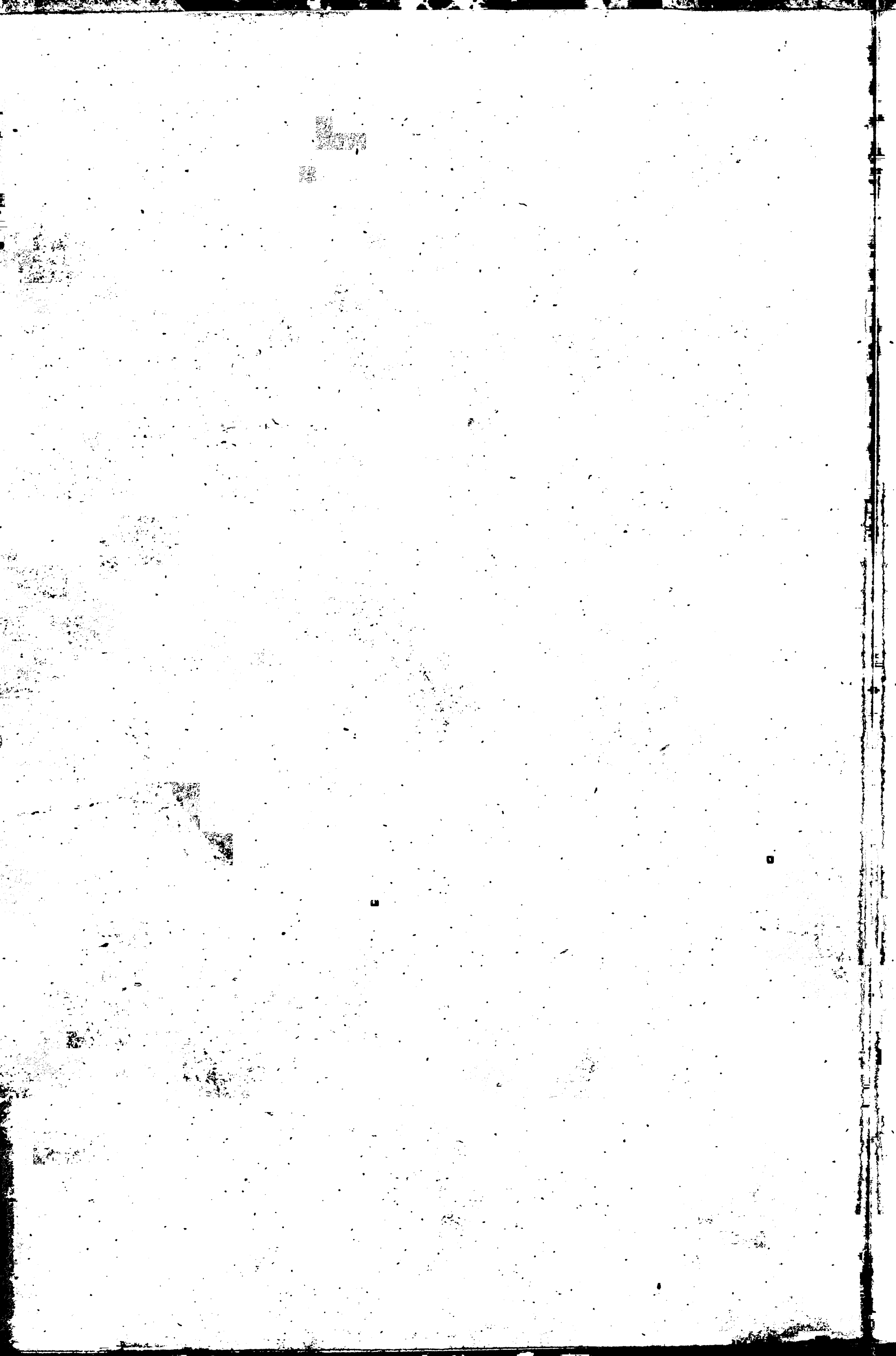

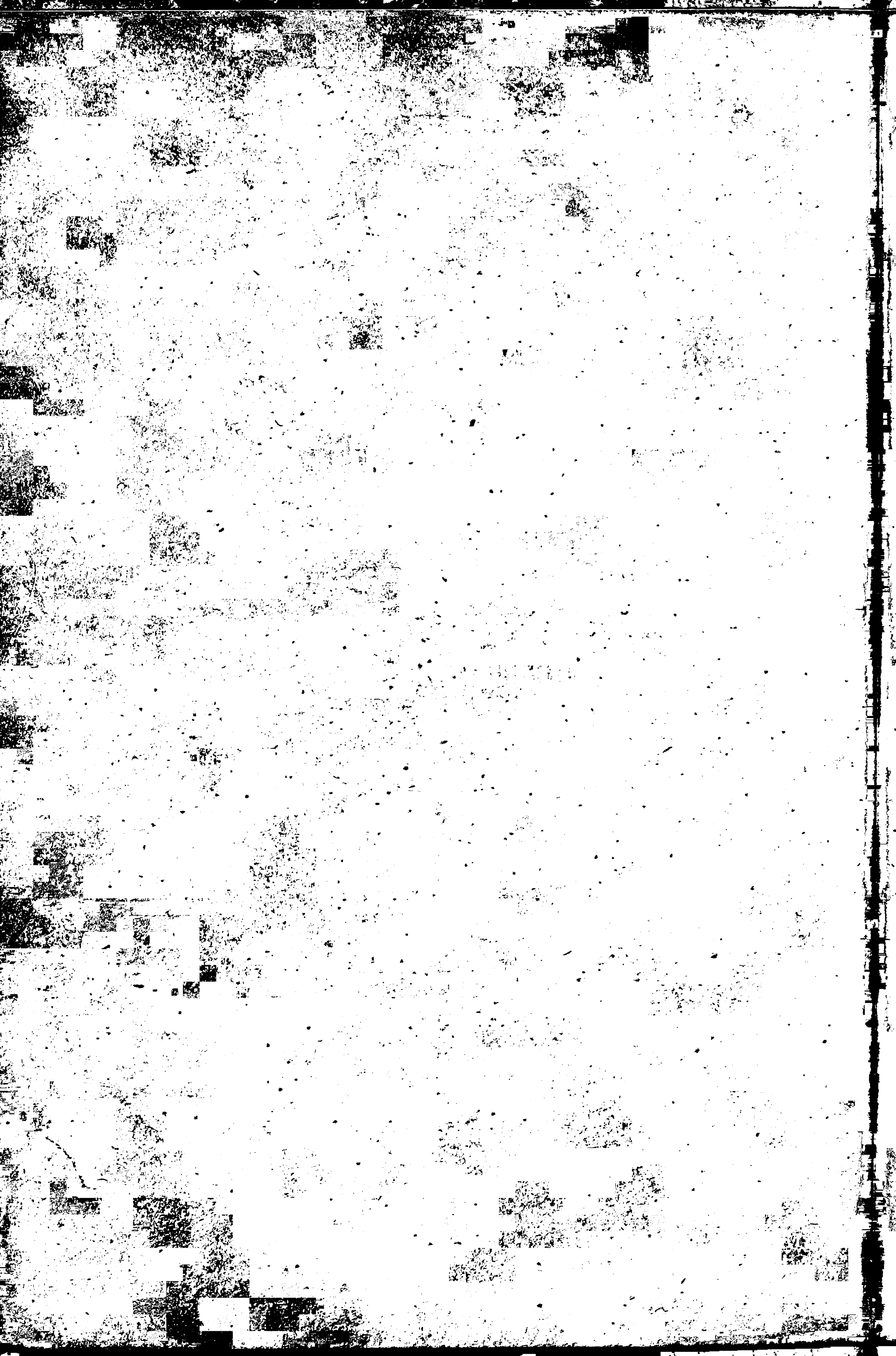
1 1 53 0 8 08020 0

+ REX

Adam Homo,

Et Digt

af

Fr. Paludan-Müller.

Første Deel.

[Revideret Udgave.]

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Indhold.

	Side
Prolog	1.
Første Sang	8.
Anden Sang	40.
Tredie Sang	88.
Fjerde Sang	145.
Femte Sang	191.
Sjette Sang	247.

2000

.....

.....

.....

.....

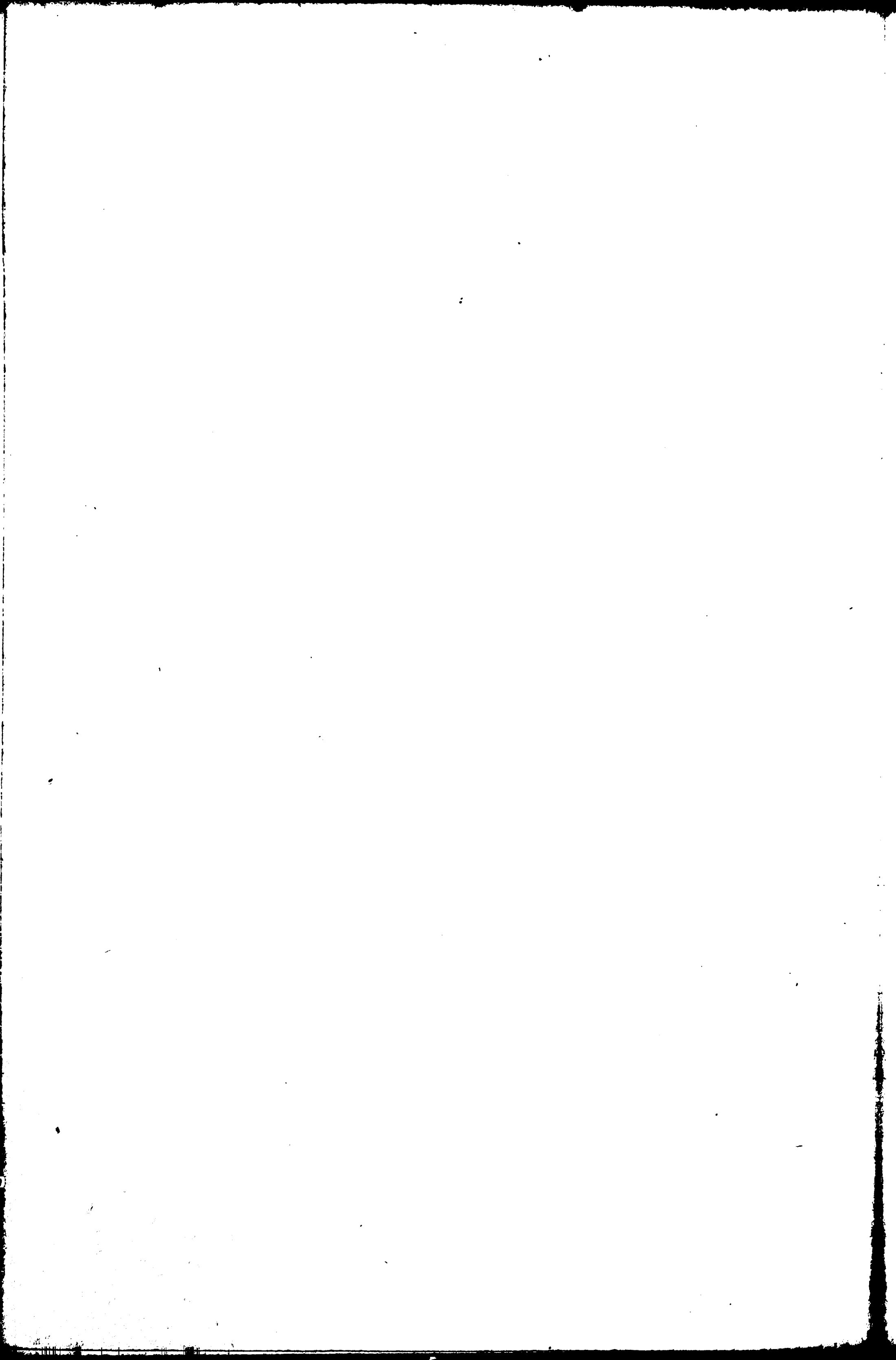
.....

.....

100

Adam Somo.

Forste Deel.

Prolog.

De gamle Tider ere længst forsvundne,
Da Bardens Harpe lød til Skjoldeklang,
Da han begejstred Helte ved sin Sang,
Og trøstede med den de Overbundne.
De gamle Kæmpers Mander ligge bundne,
Og vækkes ikke op for anden Gang:
Den, som i Sang om Kæmper nu fortæller,
Ny Viin paa gamle Læderflaster helder.

Saa er og svundne nu de gyldne Tider,
Da Digteren i Ridderborgen sad,
Hvor han, mens Diet rundt blandt Damer glider,
Om Ridder Lancelot og Roland quad.
Hvor fulgtes dengang Helt og Digter ad!
Hvor gjorde da de lyst til alle Sider!
Men Riddertiden — af! den var poetisk.
Vor Tid er idethøieste æsthetisk.

Enhver sig selv er nærmest, Ordet lyder,
 Et Ord som godt paa Tider passe kan:
 De Toner staae os allerbedst dog an,
 Hvis Efterklang vort eget Hjerte tyder.
 Derfor sig andre Baner Musen bryder
 I Poesiens grændseløse Land,
 Derfor i Former, som til Tiden svare,
 Vil nu sin Verden hun os aabenbare.

Og da paa Sligt nu hver Poet er viis,
 Lang Tid holdt fangen af det Illusoriske,
 Saa seer man meer og meer det blot Historiske
 At synke qua poetisk Stof i Priis.
 Af Digtetekstens lyse Paradiis
 De nøgne Facta, om endog notoriske,
 De blotte Helte med de bare Struber,
 Forjages af de critiske Cheruber.

Fra Scylla i Charybdis dog man falder —
 Fra Dynen ned i Galmen, man i Nord
 Slig Falden i Charybdis ogsaa kalder;
 En gammel Sandhed har et gammelt Ord.
 Den, som ei før det troede, vist det troer
 Ved Synet af en reent profaisk Alder,
 Sat nogen ind i Genremalerier,
 Som daglig for Noveller ud man gi'er.

Men Billederne glæde; Hoben aner,
 At den paa Prent gaaer her sig selv forbi;
 Og Faa kun føle det Forkeerte i
 At faae for Junos Paafugl simple Haner,
 For Amors Lund kun et Drangeri,
 Og Badegæss for Venus' hvide Swaner.
 Hvad gjør man da? og hvilke Bud og Pligter
 Kan stilles op som Love for en Digter?

Ti Bud fik Jøderne — det var for mange;
 Thi har ei heller Jøderne dem holdt.
 Vi Christne fik kun to, som blot forlange,
 At Hjertet i vort Bryst ei bliver koldt.
 Men dette Antal selv har gjort os bange,
 Og har Alverden Bryderi forboldt;
 Thi reduceerte man fra fordums Dage
 De ti og to til eet: søg at behage!

I dette Bud Alverden sammenstemmer,
 Det staaer med gylden Skrift paa Hvermands Port;
 Den vise Fader til sit Barn det gemmer,
 At Barnet blive kan til noget Stort.
 Behag, min Søn! saa er din Lykke gjort —
 Og Sønnen ei letsindig Ordet glemmer;
 Han voxer op og la'er sig Skægget rage,
 Gaaer saa i Verden ud, for at behage.

Dg som han gaaer, han seer, at Barndomslæren
 Bar ikke løiet Viisdom eller Tant:

Som Ringen af en kostbar Diamant,
 Saa laaner deraf Lys den hele Bæren.

Behage vil Tartuffen som Hetæren,
 Som Narren Helten, der en Krone vandt,
 Som Sangerinden, der paa Scenen galer,
 Selv Præsten, naar med Salvelse han taler.

Behage vil de Gamle som de Unge,
 Behage hvordan Pokker saa det gaaer,
 Thi dertil intet Middel man forsmaaer:
A vil behage ved sin skarpe Tunge,
B ved sit bløde Hjertes aabne Saar,
C ved sin syge Lever eller Lunge,
 Naar smægtende han staaer med blegnet Kind,
 Dg hoster sig i Damehjerter ind.

I dette Ord: behag! er altsaa Svaret
 Paa hvad der nys mig gjorde Hovedbrud;
 Thi hvad for hele Verden er et Bud,
 For det er Digteren ei heller sparet.
 Men hvem behage? det blev ikke klaret:
 Sig selv, sin Næste, eller og sin Gud?
 Det store Spørgsmaal jeg at løse vover,
 Idet jeg ikke bugger Knuden over.

Jeg vælger mig et Stof af Hverdagsnit,
 Hvis Farve spiller i det Nationale;
 Thi Helten, dansk i Sind og Skind og Tale,
 Skal sig i Hverdagslivet røre frit.
 Han holdes borte fra det Ideale,
 Han uromantisk gaaer i Profaskridt,
 Han prøver Alt, men vælger ei det Bedste:
 En saadan Helt behage maa min Næste.

Dog, mens sin egen Søs jeg la'er ham seile,
 Og la'er ham blive gammel, blive graa,
 Skal dog tilsidst et Tankebilled speile
 Sig i hans Liv, og frem af Digtet gaae.
 Maa jeg kun dette Maal ei her forseile,
 Saa Digtets Sandhed kan sin Prøve staae:
 Da haaber jeg — om ei at tækkes Brimlen —
 Ved Tankens Sandhed at behage Himlen.

Mit eget Bifald staaer endnu tilbage,
 Som man bør troe, erlanges ei saa nemt.
 For det at opnaae og mig selv behage
 I Stoffet, af Naturen ubeqvemt:
 Vil jeg som oftest det paa Breden tage,
 I Haab, at derved Rængden bliver glemt;
 Og alt som Pennen fort med Helten glider,
 En Emule see mig om til alle Sider. —

Og her Prologen nu jeg slutte kunde,
 Thi Planens Armod troer jeg ligger klar,
 Saa Ingen sige skal, der lobet var,
 Hvad Værket selv dog holder ingenlunde.
 Hvis man for denne Fattigdom vil Grunde,
 I Tiden og i Autor man dem har;
 Men hvis til Autor man sig ene holder,
 Da svarer han igjen: min Tid det holder!

Jeg kunde slutte; men naar man begynder,
 Saa falder det, at ende, ei saa let.
 Tænk paa den Unge, som endnu ei træet
 Sig frem paa Livets lange Bane skynder,
 Og see, om strax af Livet han blev møet.
 Tænk selv (hvis her det passer) paa en Synder,
 Til hvem Samvittigheden raaber: stop!
 Og see, om strax med Synd han holder op.

Enhver Begyndelse, hvor rig og fuld,
 Som havde Herligheden ingen Ende!
 Betragt blot Morgenrødens Hav af Guld,
 Som vilde Himlen al sin Rigdom sende;
 See Vaaren, naar den vaagner stærk og huld,
 See Barnet, naar det mægter at erkjende,
 See Kjærlighedens første Diekast,
 Der til Secundet binder Evigheden fast —

Dg anderledes ei det gaaer en Sanger,
Naar Digtets Spire vaagner i hans Bryst:
Han hører forud hver en Fremtidsrøst,
Der gjennem ham at yttre sig forlanger.
Haab, Elskov, Fryd og Beemod, Spot og Anger,
Den bitter Sorg med samt den søde Lyst,
Alt griber forud i hans Hjertes Streng,
Saa disse tone stærkt og zittre længe.

Første Sang.

Paa Jyllands Kyst, ei langt fra Byen Veile,
(Der for det jydsk Paradiis har Ord)
Paa Bredden af den smukke Veilefjord,
Hvori sig Kystens Bakker evig speile,
Niens Skib og Baad forbi paa Bølgen seile,
Dg give kun et flygtigt Billeds Spor:
Der, hvor paa Kortet man seer tvende Prikker,
En Landsby med sin hvide Kirke ligger.

Det er ved Vintertide: kold er Jorden,
Dg rundtomkring, saa langt som man kan see,
Er Mark og Skov som oversaaet med Snee,
Dg næsten heelt belagt med Iis er Fjorden.
De lette Spurve, graae og troe som Norden,
Hvem ei de svigted i dens Wintervee,
Sig sætte nu i Flok paa Bondens Tage
Dg tigge Emuler af hans Julefage.

Thi det er Juleaften; prægtigt skinner
 De vinterklare Stjerner's friske Krands,
 Der kaster over Sneen hen en Glands,
 Dig den, der stundom gjennem Haabet finder
 Vej til den Døendes de hvide Kinder,
 Naar Himlen aabnes for en flaret Sands.
 Alt er saa stille — knap en Vind sig rører;
 Ikkun fra Fjorden hist man Fodtrin hører.

Hr. Peter Homo er det, Landsbypæresten,
 Der over Isen nu til Kysten gaaer.
 Lidt kort og corpulent han er, forresten
 En rørig Mand i sine bedste Aar.
 Hans Klædedragt: Kavaien, Frakken, Besten,
 Er graa og hjemmegjort, af egne Faar.
 Han nys har efterseet sin Fiskeruse,
 Og traver nu med raske Skridt tilbage.

Og alt som over Marken hen han skrider,
 I det han følger Stiens svage Spor,
 Hans Blik sig hæver op, hvor Lyset boer.
 Men snart igjen fra Himmelskylens Sider
 Det ned mod Præstegaardens Vindve glider,
 Hvorfra paany det søger Stjerner's Chor.
 Man seer, at deelt imellem Jord og Himmel,
 Hans Tanke særdig er at blive svimmel.

Og intet Under; Julestjernens Skin
 Ham om den knap begyndte Præken minder,
 Som ved sin Hjemkomst paa sin Pult han finder,
 Og hvortil ret han samle vil sit Sind.
 Sig Hyrderne han derfor skuer ind
 Saa langt han kan i Himlen, til ham blinder
 (Saa syntes ham) en englelig Gestalt —
 Da for hans Blik et Elær medeet der saldt.

Og intet Under; Lysets milde Skjær,
 Som glimter gennem Præstegaardens Ruder,
 Og som det hyggelige Hjem bebuder,
 Hvis Dag han kommer meer og mere nær:
 Hans Sind nu drager ned til andre Guder,
 Til Julegrøden og en Hustru kjær;
 I Præstegaardens lune Dagligstue
 Skal i Forening snart han begge skue.

Derhos han tænker paa sin lille Søn,
 For kort Tid siden født, og som til Daaben
 Imorgen bæres skal i Christenkaaben,
 Og med en Hue, guldbrodeert og grøn.
 I Manden alt han hører Drengens Raaben
 Ved Døbeacten og den lange Bøn:
 Da seer han op — og atter Tanken mødes
 Med Christusbarnet, som inat jo fødes.

Imens nu saadan, over Markens Snee,
 Pastoren vandrer — til hans Dagligstue
 Jeg fører Læseren, og der vi see:
 Et stort Chatol med Opsats i en Bue,
 En Kaffelovn, hvori en munter Lue,
 Sex Stole med en gammel Canapee;
 Ved Stuebret Buggen staaer paa Gæger,
 Og over den i Buret Fuglen hænger.

Og foran Buggen sidder fremad bøiet
 Den unge Præstekone, fin og lille,
 Der med et Udtryk, yndigt og fornøiet,
 Sin førstefødte Søn betragter stille.
 Snart smile hendes Træk, de klare, milde,
 Snart svæver der en Alvorsky for Diet,
 Til hendes glade Blik paany frembryde
 Ved Tanker, som i Ord jeg saa vil tyde:

Du lille Barn, som jeg i Verden satte,
 Hvor gæger som mit Hjerte du mit Blik!
 Om Gen mig bød Alverdens Guld og Skatte,
 Din mindste Finger ei af mig han fik.
 O, hvad du er for mig, kan Ingen fatte,
 Du lille Engel og du store Strik!
 Du, som med dine Smil og dine Løier
 Ei Præsten blot men Provsten selv fornøier.

Hvor sødt du sover her med Rosenkind!
 De runde Hænder fast om Puden flemme;
 Dit lette Mandedrag jeg kan fornemme,
 Just som en varm og liflig Foraarsvind.
 Alting jeg høre kan i denne Stemme,
 Der ene fattes af en Moders Sind:
 Din Fremtids Jubel og din Fremtids Sukke —
 Men op du vaagner . . . tys! jeg vil dig bugge.

Paa eengang Stueuhrets Klokke slaaer;
 Af hendes Drømme Slaget hende vækker,
 Og op hun reiser sig og Bordet dækker,
 Mens Katten, som fra Dyngen langsomt gaaer,
 Med sagte Knurren Kroppen dovent strækker.
 I Gangen faste Trin hun høre faaer,
 Og efter Maden ud saa let hun springer,
 Just som af Døren ind Pastoren svinger.

Paa Bordet damper snart den varme Brød.
 Da den fortæret er, sig Homo hviler
 En Stund ved Piben, mens tilfreds han smiler
 Til Sønnen hist i Vuggen, luun og blød.
 Derpaa han hurtig til sit Kammer iler,
 Hvor med sin Præken overtvært han brød,
 Imens hans Hustru bli'er i Daligstuen,
 For Eløiferne at sye paa Barnehuen.

Der sidder atter hun som før nu stille,
 Med Huens Baand paa Skjødets for sig bredt,
 Og med et Blik, hvormed der langt blev seet
 I Skjæbnen ud, der venter paa den Lille.
 Hvad skuer ei en Moder! men Profet
 Formaaer dog ingen Moder ret at spille;
 Dertil for dybt er Barnets Fremtid gjemt,
 Og hendes Haab og Ønske for bestemt.

Den Glædestaare hun ved Buggen græder,
 Og som i Barnet Fremtids-Helten gjaldt,
 Maaskee den rinder for en lille Skræder,
 Og for en Klodrian i Gæt og Alt.
 Det Smil, hvormed hun forud Alt sig glæder
 Til det i Buggen gjemte Jordens Salt,
 Til dette Lys, hvis Straaler Ingen tæller:
 Det Smil et Mørkets Barn maaskee kun gjelder.

Saa dybt sig rørte Præstekonens Indre;
 Sin Søn med Bøn befaled hun til Gud,
 Saa skued hun igjennem Vindvet ud,
 Og saae paa Himlen Mattens Lamper tindre.
 Da faldt en Stjerne ned, og paa det mindre
 Der fulgte strax et større Stjernesud.
 Paa dette Tegn saa fast hun monne bygge;
 Thi samme Stund hun bad for Barnets Lykke.

Og her jeg Dækket nu vil lade falde
 For Juleaften, at med meer Behag
 Min Læser møde kan paa Juledag,
 Naar Solens Straaler skal til Liv den falde.
 Et Spørgsmaal har jeg dog at gjøre Alle:
 Om Noget er saa danskt i Mand og Smag,
 Saa ret fornøieligt, af Harm ublandet,
 Som Julen i en Præstegaard paa Landet?

Da seer man jo de langt fra komne Benner
 I saadan Mængde under Gaardens Tag,
 At Hjerterum maa tages i Beslag,
 Naar Huusrum mangler — som da ofte hænder.
 Ser i et Kammer, dermed tidt det ender;
 To i en Seng, nu er en afgjort Sag;
 Alt — tænker Præstekonen — er det Samme,
 Naar Sengene kun ei gjør mig tilskamme.

Og iblandt Gæsterne, som da man venter,
 Er gjerne Husets egen Søn, med hvem
 Fra Hovedstaden af fem, sex Studenter
 For Morstabs Skyld i Julen følge hjem.
 Med spændt Forventning, som i Alt sig prenter,
 De unge Præstedøttre vente dem;
 Og hvergang blot en Bogn de faae at høre,
 Strax Purpur deres Kinder sig iføre.

Men naar saa endelig er' samled' Alle,
 Hvem gammel Gjæstfrihed til Huset trak,
 Da giver Huset Gjenlyd af en Snak,
 Som næsten babylonisk man kan kalde.

Igjennem dunkle Skyer af Tobak
 Vel stundom Bittighedens Lynglimt falde;
 Men oftest, naar en Tordenlatter ruller,
 Er det kun Overgiveness Bulder.

Thi Hver faaer Noet, som blot har Talens Gaver,
 Og bli'er i Talens Lob fra bly til fry;
 Hvert Indfald, man har hørt, igjen man haver,
 Hver Anekdot, man veed, maa frem paany.
 Paa Politikens Marker rundt man traver,
 I Konsternes Pausalun man søger Ly;
 Man stiger op selv til Metaphysiken,
 Og lader for en Spøg saa Alt i Stikken.

Saa gaaer det til, naar i en samlet Flok
 Sin Mand ved Theebandsbordet man befrier;
 Om Dagen man sig deler i Partier,
 Naar man ved Frokost har sig styrket nok.
 Til Vandring gribe Nogle Hat og Stok,
 Til lærd Diskurs en anden Part sig vier;
 En tredie, der ihast sig lister bort,
 Gaaer op paa Kammeret, at spille Kort.

I Dagligstuen bli'er endnu tilbage
 Et Par Studenter, som med Velbehag
 Æsthetisk Kundskab lægge for en Dag,
 For Husets unge Damer at behage.
 Hvert Ord, som fremmer Æsthetikens Sag,
 Til Hjerte sig de unge Piger tage,
 Ja mangengang, før Julen er forbi,
 For dem sig aabner Livets Poesi.

Mens Alt forinden saa er vel forvaret,
 Foruden gaaer det ikke mindre godt:
 Hund, Heste, Piger, Karle leve flot,
 Thi ei paa Levemaade bli'er der sparet.
 Til alle Tider har man det erfaret,
 At Mennesket af Brød ei lever blot;
 Men at i samme Forhold Glæden hyldes,
 Som Glasset og Tallerkenerne fyldes.

Dg derfor hvilket Liv i Kjøkken, Kjelder,
 Dg hvilken Tæppen af og Skjenken i,
 Dg hvilken Nutten nu med Kryderi,
 Dg hvilken Mængde Fjærkræ nu man fælder!
 At bruge sig for Pigerne det gjelder,
 Dg ærlig staaer dem Præstekonen bi;
 Dg over hver en Gæst en Flod der regner
 Af Pebernødder, Julebrød og Kleiner.

Paa saadan Viis oplives Mand og Sandser,
 Mens hver en Dag henrinder som en Fest;
 Om Aften man i Havestuen dandser,
 Hvis ei man samles hos en Nabopræst.
 Thi med Besøg i Egnen ei det standser,
 Før man har gjæstet rundt, i Øst og Vest,
 Hver geistlig Mand, der Fedekalven slagter,
 Hver dannet Møller, hver gentil Forpagter.

Besøg med Gjenbesøg besvaret bli'er,
 Først efter Nytaar Herligheden ender;
 Og midt i Fyldens Tid sig tidt da hænder,
 At en Student til Præstens Datter frier.
 Vel er det alt i alt kun tvende Hænder
 Og tvende Hjerter man hinanden gi'er;
 Men her i Overflod hvor kan de Gode
 Fremtidig Mangel vel paa Brød formode?

En slig Begivenhed forhvier Elæden,
 Og naar tilsidst nu Afskedstimen slaaer,
 Ei blot med Haandtryk man i Vognen staaer,
 Hos To et andet Sprog er traadt isteden.
 I tvende aabne Vogne, fulgt af Elæden,
 Igjennem Gaarden ud saa Toget gaaer,
 Og alle Husets Folk paa Bei det følge,
 At Porten ei for snart skal Synet døolge.

Endnu engang Farvel man der maa sige,
 Og Tak for Alt hvad Godt man nød og fik;
 Endnu engang de tvende Lykkelige
 Maae verle deres. Hierter i et Blik —
 Da svinges Hatten efter gammel Skik,
 Og alle Gjæster høit et Vale skriige,
 Mens Raabet følger dem ad Veien hen:
 Farvel, Farvel, Farvel! Kom snart igjen!

Det var en Episode; thi saa stille
 Forresten Dagene paa Landet gaae:
 Den Sol gjør ingen Larm, hvis Straaler milde
 Belyse Livet i den ringe Braa;
 Og Maanen taus er, som i Aftnen silde
 Gjennem Vindvet skinner ind paastraa;
 Og Skov og Have, Mark og grønne Enge
 Vel røre dybe, men ei stærke Streng.

Gensformig glider Livets Bølge hen,
 Og al dens vilde Brusen her forstummer;
 Men steg den end, den brødes snart igjen
 Paa Dagens Arbeid og paa Nattens Slummer.
 Haab og Betragtning dog er Landets Ven,
 Og Phantasi den snevre Kredss dog rummer;
 Det er, som gled saa sagte Tidens Elv,
 At ret man skal fordybes i sig selv.

Dog saa forskjellig Drift blev lagt i Støvet,
 At den, der lever tryk i Hyttens Skjul,
 Maa stræbe udad som en modig Fugl,
 At faae i Livets Storme Vingen øvet;
 Imedens den, der Verdens Strid har prøvet,
 Og smagt dens Frugt, der tidt var beesk og huul,
 Maa Foden længselsfuld tilbage flytte,
 Og bige hjemad til den stille Hytte.

Men nu til Terten! — Homo's Dagligstue,
 Belyst af Morgensolens gyldne Skjær,
 Paa Juledagen atter aabnes her. —
 Om Bordet vi en heel Forsamling skue:
 Først Provst Matthias Holm med samt hans Frue,
 Der her til Gæst hos Svigersønnen er;
 Han, orthodor og streng i Ord og Tone,
 Hun, stille, blid, et Mønster paa en Kone.

Dernæst Hr. Pastor Jeremias Top
 Med samt Amalie, hans Egtefælle,
 Der beggeto for hellige vil gjelde,
 Endskjøndt man Manden skulde troe slugt op
 Af deres kjædelige, store Krop.
 Som Curiosum er om Top at melde,
 At mens den Helligaand han i sig troer,
 Han dog ei sjelden ved den Onde svor.

Dernæst Hr. Pastor Henrik Flint med Søster,
 En Pige lidt tilaars, men kydsk og stolt.
 Som hun har hendes Broder Hjertet koldt,
 Men af Forstandens Klarhed han sig brystet.
 Han længst har vendt sig mod de nye Røster,
 Og høit i Ære Doctor Strauß han holdt,
 Med hvem han superklog og skeptisk lytter
 Til Skriftens Udsagn som til Sagn og Myther.

Foruden dem endnu kun er at nævne
 Hr. Peter Homo selv, Nationalisten,
 Der vel beklipper Ordet efter Erne,
 Men dog bevarer Troen som en Christen.
 Ved dette Middel haabed Egoisten
 (Thi det var Homo) Udvei sig at levne,
 I det han Alting efter sin Methode
 Snart bortfortolkede, snart atter troede.

Saa sad forsamled' her i Kreds de kjære
 Og gode Venner, der var førte hid
 I Elæde, over Wintermarken hvid,
 For Faddere til Præstens Søn at være.
 Den friske Julefage de fortære,
 Mens Kaffen bydes om fra Tid til Tid:
 Da hørtes begge Kirkens Klokker klinge,
 For sammen Menighedens Hjord at ringe.

Og Døren den gif op i samme Stund;
 Og fra det kolde Kammer ind i Barmen,
 I sneehvid Dragt, med Eloifer over Barmen,
 Med blege Roser paa sin Kind og Mund,
 Med Daabens lille Candidat paa Armen,
 Fulgt af „Nasop“, den store Hønseshund,
 Den unge Præstefone hurtig træder,
 Og Alle med sit milde Narsyn glæder.

Med i sin Moders Arm hun kjærligt lægger
 Den lille Søn, hvis skønne Døbedragt,
 Istand ved hendes egne Hænder bragt,
 Almindelig Beundring sig tiltrækker.
 Fru Holm for Dattersønnen kjæledægger,
 Og gjør det Løfte: ret at give Ngt,
 Om Barnet bli'er en Sanger — hvad man siger
 Jo for et Ord, naar det ved Daaben skriger.

Men Provsten Holm opløfter nu sin Røst:
 Op, og til Kirke! Timen den er slaaet;
 Op, nu vi har lidt Barmt i Livet faaet,
 At synge Psalmer af et christent Bryst!
 Op, mine Venner! Præsten alt er gaaet,
 Og i hans Fodspor træde vi med Lyst.
 Sin Hat han ta'er — til Kirken Alle drage,
 Kun Barnets Moder ene bli'er tilbage.

Men i den lille Kirke, dennesinde
 Forgyldt af Juledagens blanke Sol,
 Sad alt i Rader Bonden og hans Qvinde,
 Samt Byens unge Folk i Koft og Kjol:
 Da aabned sig med Larm Baronens Stol,
 Og snart man seer ham selv med Gemalinde;
 Men Fadderne til Præstens Søn, der blunder,
 Ta'e Plads i Stolestadet nedenunder.

Gudstjenesten begynder. Degnen bringer
 Sin Tale frem midt i det aabne Chor,
 Imedens at hans ene Tommelfinger
 Sig i en Cirkel om den anden snoer.
 Hans halv tillukte Blik ved Bønnens Ord,
 Der i hans Mund kun som en Kamse flinger,
 Gjør, at den gode Degn det Anstrøg fik,
 Som talte han mens han isøvne gik.

Med eet han vaagner og med Amen ender,
 Hvorpaa tilbage han i Choret gaaer,
 Og atter sig mod Menigheden vender,
 Idet han Tonen an til Psalmen slaaer.
 Skjøndt her ham hændte nu, hvad tidt ham hændter,
 At lidt paatværs han den i Halsen faaer:
 Fuldkommen dog hans Menighed forstod ham,
 Thi Tonen greb de, just som den forlod ham.

Tre Psalmer synges; mellem hver man hører
 En Messe, hvoraf Intet man forstaaer;
 Thi vel man seer, at Præstens Mund sig rører,
 Mens underlige Toner fra den gaaer;
 Vel seer man, at ham Degnen snart ifører
 En Messesbag'l og snart den af ham flaaer;
 Vel seer man snart hans Ryg og snart hans Mave;
 Men Meningen — ja hvo tør Mening have?

Dog tys! Af Degnen fulgt, i Glands af Solen,
 Og under Menighedens høie Sang,
 Med begge Hænder dybt i Præstekjolen,
 Hr. Pastor Peter Homo gaaer sin Gang
 Fra Sacristiet hen til Prækestolen.
 Nu gaaer han op af Trappen, smal og trang;
 Nu staaer han ved sit Maal, slaaer Kors og sukker;
 Nu — for Baronens Stol han dybt sig bukter.

Hans Hoved synker — Alt han synes glemme;
 Og som han talte for sig selv i Løn,
 Han mumler til Indledning først en Bøn.
 Derpaa han løfter kraftelig sin Stemme,
 Og læser Evangeliet om Guds Søn,
 Saa man i hver en Krog det kan fornemme.
 Tilslidst til Hverdagsrøst han daler ned,
 Alt som han over i sin Præken gled.

Med denne Bending Terten han forlod :
 At Dagens Fest høist vigtig var for Alle,
 At dette Thema her han dog lod falde,
 At et beslægtet Stof han derimod
 Frem for Betragtningen nu vilde kalde,
 Idet hans Tale skulde slaae sin Nod
 I den Art Frygt, der her med Haabet mødes,
 Hvergang et Støvets Barn til Verden fødes.

Et Barn er født! saa udbrød han med Glæde,
 Idet hans Haand paa Prækestolen faldt:
 O, hvo kan fatte, hvad til Liv er kaldt
 Med Livet, som begynder i den Spæde?
 Først Graad, thi det begynder med at græde;
 Saa Latter, thi af Fryd det smiler alt;
 Saa Verdens mange Haab og mange Sorger;
 Thi Barnet — mærk det vel! er Verdensborger.

En Verdensborger — hvad vil det nu sige?
 Min christne Broder! mon du ret det veed?
 En Mand betyder det, der stiger ned
 Fra Himlen af, for her paa Jorderige
 At tage Skikkelse, og hjem at hige,
 For om at skabes til sin Herlighed.
 En Mand, der til sin Deel kun Støv annammer,
 Skjøndt dybt den søler, at fra Lys den stammer.

Men fra en modsat Kant — saa tænke Flere —
 En Verdensborger, og medrette hed
 Hiin Skabning gjort af Jord, der nød og led;
 Der lod af Drift og Attraa sig regere,
 Der tog en Liv, for Slægten at formere,
 Der aad sit Brød udi sit Ansigts Eved;
 Der endelig, naar Gud det vilde have,
 Sig mod sin Villie lod tilsidst begrave.

Da Ordet følgerig har tvende Sider,
 Og Manges Liv kun een tilskue bar,
 Jeg sikkert Met i denne Naastand har:
 Alt naar et Bæsen frem til Livet skrider,
 En Følelse af Frygt med Haabet skrider
 I dem, der Grund til Sammes Fødsel var;
 I dem, der saa at sige skal forsvare
 Bed Barnet selv, at de Forældre vare.

Thi hvordan BARNET eengang sig betragter:
 Om det som Sværmer blot en Mand sig troer,
 Og Livet og dets Syssel her foragter;
 Om det forglemmer alle høie Magter,
 Og roder som en Myre kun paa Jord;
 Om det sin hele Gjeld, med andre Ord,
 Til Gud som og til Cæsar her vil klare:
 Hvo kan mig disse Spørgsmaal vel besvare?

O, kun med Blik paa hvad i Verden skeer
 Apostlen siger: „i hvert Huus maa være
 Ei Kar til Vre blot, men til Vancere,
 Ei Sølvkar blot, men Kar af Træ og Leer.“
 Hvo maa for Skjændselskar nu Frygt ei bære,
 Skjøndt som et Sølvkar Haabet Barnet seer;
 Et Haab, med Glæde Skriftens Ord omfattende
 I Sanct Matthæi Nittende og Attende.

Med Skriftsprog Taleren blev ved en Stund,
 Og tidt hans Hænder nu med Vælde begge
 Slog ned i Prækestolen, hvormed kun
 Hans Hensigt var, til Andagt Folk at vække.
 Derpaa sin Daase frem man saae ham trække,
 Og op en Priis han hentede fra dens Bund,
 Imens i Prækenen han Pause gjorde,
 Hvorpaa han atter tog paany tilorde:

Om Haab og Frygt abstract er hidtil talt;
 Til det concrete Liv jeg nu mig vender,
 Til det, der ta'er paa os med haarde Hænder,
 Og intet mindre er end idealt;
 Til Livet, som i Danmark man det kjender,
 Til Livet, der gaaer skjævt og der gaaer galt,
 Og her min christne Ven jeg nu gad spørge:
 Skal man ved Barnets Fødsel glædes eller sørge?

Thi see omkring dig, du, som Dine har!
 Og brug dit Dre, du, som eier Dre!
 Og siig mig saa, om Landet forhen var
 I sliig en Gjæring og i saadant Røre?
 Tro, Stat og Videnskab man om vil gjøre,
 Folk, Fæ og Jord paa anden Viis man ta'er:
 Enhver kan rive ned — men hvo kan bygge?
 See, deri Brødre! stikker vor Ulykke.

Og hvilken Tanke nu: Mit Barn jeg kaster
 I denne rivende og stærke Flod.
 Hvor skal den lille Jolle staae imod,
 Naar Skibet kantrer med de store Master?
 Hvordan bevares Tro og Haab og Mod
 Midt i en Verden, sammensat af Laster?
 Hvor finder Barnets Dyd en Baretægt
 Iblandt den svage og forvendte Slægt?

Det var Moralens Røst. Hør nu Forstanden,
 Hvis Udsagn ikke mindre ængste kan:
 Bort Danmark er et lille fattigt Land,
 Hvori den Ene tynger paa den Anden.
 Men som et Kar kun fyldes kan til Randen,
 Saa gaaer det og hver enkelt Stat og Stand:
 Naar ingen Stand kan flere Folk forsørge,
 Hvor skal man da om Brød til Barnet spørge?

Lad Drengen blive Landmand! du vil sige.
 Vel! dertil hører Mark og Eng og Gaard,
 Men jeg gad vide, hvordan Jord man faaer,
 Naar Alt er ploiet op i Kongens Rige.
 Saa lad ham blive Kjøbmand! — Ei saa lige
 Min christne Vens Beregning jeg forstaaer:
 For Een, der kjober, Ti jo nu vil sælge,
 Hvor skal vor Kjøbmand da sig Kunder vælge?

Hos Embedsclassen ingen Trost jeg henter.
 Ved Bøn om Levebrød faaer jeg til Svar:
A nyder det; **B** efter **A** det venter,
 Og **C** paa samme dernæst Løste har.
 Hvis en Student paa Raad jeg ifkun ta'er,
 Strax hedder det: der vrimler af Studenter!
 Og saadan taler mindre eller meer
 Hver Konstner, Haandværksmand og Officeer.

Hvad er at gjøre? Barnet dog skal leve.
 Naar saa jeg spørger, og man svarer ei,
 Da i min Bibel atter læser jeg
 De gamle Ord, som fordum talte bleve:
 See Fuglene, der under Himlen svæve!
 See Lilierne, der vore paa din Bei!
 Vil Gud for Fugl og Lilie gaae i Borgen,
 Hvorfor da grue vel for Næringsorgen?

Her i sit Ee sig Homo ret fornemmer;
 Thi Frygt for Mangel er den Plageaand,
 Der holder Dag og Nat hans Sjæl i Baand,
 Og under Navn af gammel Gjæld ham flemmer.
 Hver Næringsforg han derfor sønderlemmer,
 Hver Nød han blotter med en øvet Haand;
 Først seent han til sit Stof sig atter vendte,
 Hvorpaa med disse Ord han Talen endte:

Om Barn, som Genus, før jeg har mig dreiet;
 Nu ved min egen Søn jeg stander stil,
 Thi ham jeg egentlig dog sigted til,
 Mens jeg har Livet og dets Skjæbner veiet.
 Og er mit Haab, at Talen om mit Eget
 Gi noget Hjerte her forarge vil;
 Thi, sandelig! som Præst jeg Regnskab skylder,
 Hvordan min Faderpligt jeg selv opfylder.

Saa viid da nu, min kjære Menighed!
 At her idag min Søn jeg lader døbe,
 For Net til Naaden tidlig ham at kjøbe
 Ved Tro paa den, der for os Alle led.
 Hans Navn, hvis Klang vil ham hans Udspring røbe,
 Er ældst af Navne; thi vi Alle veed,
 Med Jordens Skabelse det sammen falder:
 Adam min førstefødte Søn jeg kalder!

Alt gudeligt jeg Drengen vil opdrage,
 Jeg knap fornødent at forsikre troer,
 Imidlertid om Tingen et Par Ord:
 Han hærdes skal fra sine første Dage
 Paa Sjæl og Legem, og bestandig smage
 Et Tugtens Miis, indtil han bliver stor;
 Hvergang han med en Løgn blot vil begynde,
 Strax skal han føle, hvad det er at synde.

Altid den Sandhed skal mig staae for Die,
 Som næsten nu forglemmes af Enhver,
 Og som Forældre huske bør især:
 Mens Grenen den er ung, man skal den bøie.
 Men ei med Bøining blot jeg vil mig nøie;
 Som Qvisten podes ind i unge Træer,
 Saa i min Søn vil tidlig jeg indprente
 Ethvert Princip, jeg selv for godt erkjendte.

Thi, christne Venner! Sligt fornødent gjøres
 I denne Tid, hvor Alting styrter om,
 Hvor ifkun Faa til Livets Fasthed kom,
 Men fast Enhver forsører og forsøres;
 Hvor næsten aldrig Wiisdoms Tale høres,
 Hvor ei Respect man har for Alderdom,
 Hvor man har Selvtillid i Overflødighed,
 Men ingen Uresfrygt, men ei Uerbødighed;

Hvor uden Bæbelse og uden Anger
 Man plukker Kundskabstræets Frugt og Bær;
 Hvor man forsømmer hvad der Jordens er,
 Mens Paradisets Fugl man dog ei fanger;
 Hvor Engles Frihed man for Støv forlanger,
 Og Djævels Lighed mellem Mennesker;
 Hvor hver afmægtig Mand vil profetere,
 Og med sit Ord Alverden reformere.

Derfor ved Daad min Søn skal søge Ære,
 Og staae, naar Livets Prøve fanger an,
 Som den, der nyde og undvære kan.
 At finde sig i Modgang skal han lære,
 Men og den Kunst, at kunne Medgang bære,
 Idet han bruger Verden med Forstand;
 Beständig han skal have, midt i Brimlen,
 Sin Fod paa Jorden og sit Blik i Himlen.

See der, min christne Ven! den Veie, jeg trækker
 For Drengens spæde, uerfarne Fod;
 Vel kjender Faren jeg for Kjød og Blod
 Paa Livets Vandring, men den ei mig skrækker.
 Naar jeg min Indsigt til hans Øyne lægger,
 Og min Erfaring til hans unge Mod,
 Da — naar jeg atter Haab mod Frygten veier —
 Da i mit Hjerte vinder Haabet Seier.

Men hvordan i det Ydre det skal gaae ham:
 Om Skjæbnens Kampen godt han kommer fra,
 Om hvilken Retning vel hans Liv vil ta'e,
 Om Verdens onde Børn de vil forjætte ham,
 Om maaskee Lykken med sin Krands skal naae ham,
 Og om i Høihed op han stiger da —
 See, derom bør ei tales in extenso,
 Thi Alting er endnu jo in suspenso.

Derfor jeg nu kun vil ham anbefale
 Til Menighedens Gunst og til Enhver,
 Der Præstens Søn i Præsten haver kjær,
 Hvorpaa jeg slutter denne Juletale.
 Paa Christi Fæst jeg har forsøgt at male,
 Hvad der en christen Fader ligger nær;
 Og nu — befalende os Allesammen
 Til Himlens Baretægt — jeg siger Amen.

Her af sin Pande Homo tørred Sveden,
 Hvorpaa han mumlede sin Slutningsbøn,
 Mens Menigheden skotted til hans Søn,
 For at see Spor af Fremtids-Herligheden.
 Men skjøndt nu denne skjulte sig besteden,
 Hvor sandt de Talen dog saa sand og kjon!
 Ud fra den lige Bei den aldrig svæied:
 Om Præsten og hans Søn sig Alt jo dreied.

Men samme Bisald Taleren ei høstet
 Hos Pastor Flint, der paa sin vante Biis
 I Selskab med sin Søster sig forlystet,
 Ved Alt at tugte med Satirens Riis.
 Selv gamle Holm tidt paa sit Hoved rystet
 Og sad ved Prækenen saa kold som Is.
 Tre Gange ved sig selv han monne sige:
 Nei, fra sin Text en Præst bør aldrig vige!

Om hvad der meer i Kirken foregik
 Paa denne Dag, kan kort jeg her mig fatte.
 Paa Alteret sit Offer Homo fik,
 Der idethele ei var store Skatte:
 Snart fire Skilling, snart en Mark man satte
 For Sjølehyrden frem med venligt Nik;
 Ved Syn af fire Skilling Homo sukked,
 Ved Synet af en Mark han mild sig bukked.

Da Daabens Act gik for sig, man fortæller,
 At i sin Iver Manden gik for vidt;
 Thi om det nu var Faderomsorg eller
 Et geistligt Lune, der sig yttred frit:
 Nok, da Fru Holm mod Daaben Barnet helder,
 Med Vand han overøste det saa tidt,
 At Barnet, som ei længer Badet taalte,
 Hvit om Barmhjertighed til Himlen skraalte.

Og Himlen var barmhjertig; ogsaa jeg
 Vil mod den kjære Læser her det være,
 Idet jeg med et længer Ophold ei
 Ham i den kolde Kirke vil besvære.
 Fra Kirken hjem skal Sangens Vinger bære
 Ham over Jordens snebelagte Dei,
 Imens paa Tidens egne snare Vinger
 Fem Timer frem i Tiden jeg ham bringer.

Altsaa — i Præstegaarden nys fra Bordet,
 Da Barnets Skaal var drukken, man stod op
 Med kvæget Sjæl og med en styrket Krop.
 I Glasjet hver Belymring dybt var jordet;
 Med Piben tændt, og ved en Kaffekop,
 Man satte sig i Kreds og verled Ordet:
 De gode Damer hvissende og strikkende,
 De gode Præster Pibespidsen slikkende.

Og som de saadan sad og nød den svale
 Og stærke Kaffe, mens i Skyer svøbt'
 De ligned Guder i Olympens Sale,
 Kom blandt den lærde Geistlighed paa Tale
 Et Bibelsprog, hvis danske Form er støbt
 Saalunde: Den, som troer og bliver døbt,
 Skal eengang Himlens Salighed indrømmes,
 Men Den, som ikke troer, han skal fordømmes.

Om dette Sprog var Meningerne deelt?
 Hr. Jeremias Top holdt for, at Alle,
 Paa hvem ei Daabens Bud blev opfyldt heelt,
 I Kloen paa den Onde maatte falde;
 Thi, sagde han — mens derhos han saae skeelt
 Til Pastor Flint, der vakte tidt hans Galde —
 Thi naar selv døbte Folk til Helved fare,
 Hvor tør den Ikke-døbte da vi spare?

Den Slutning, smilte Flint, forstaaer jeg ikke,
 Og altfor høi for mig er sliq Logik.
 Men selv om ei den Lære holder Stik,
 Som tydske Philosopher nu os skikke:
 At død er død, og at ei værd en Slig
 Er Sjælens Liv, naar vi crepeerte ligge,
 Saa — hvad forresten angaaer samme Sprog —
 Saa, kjære Top! har jeg min Mening og.

Jeg holder nemlig for — og saa gjør Flere —
 At Fablen om en vis Mand gjelder ei,
 Og at vi Alle gaae den samme Wei,
 Naar først i Jorden vel vi putted' ere.
 Jeg over samme Kam vil Alle skære:
 De, gode Pastor Top, saavel som jeg,
 Min Søster ligerviis som Fru Amalie,
 Vi Alle, tænker jeg, skal blive salige.

Men saa troer ikke jeg! gjenmælte Top,
 Imens hans Kone høit slog med sin Nakke:
 For sli'g en Himmel vil jeg mig betakke,
 Hvor Grethi og hvor Plethi tages op.
 Foruden Daab bli'er Ingen salig! — Stop!
 (Nu raabte Flint) lad med Raisson os snakke.
 Troer David De fordømt? Ja, eller Nei? —
 Nei! (sukked Top) men salig er han ei.

Paa denne Viis blev Begge ved en Stund,
 Imedens Holm og Homo paa dem hørte.
 Derpaa den hede Kamp man overførte
 Fra Daabens Vand paa Troens faste Grund.
 Her tog nu Top for Alvor fuld sin Mund,
 Han talte saa hans Indvold stærkt sig rørte,
 Han talte som af hellig Ild antændt;
 Men mod en Flint hvad hjælp hvert Argument?

Min Mening (sagde Flint) er den, at Biden
 Til Tro, selv til en Top=maalt, slaaer Sparto;
 Thi, ærlig talt, jeg er i Tro kun liden,
 Da Christentro paa Myther skal beroe.
 I Biden løses Alt — det spaaer os Tiden;
 Men lutter Knuder gjør mig kun min Tro.
 I Biden har jeg Liv; men fylt med Troen
 Paa Græsset, mens det groede, døde Koen.

Her faldt nu Homo ind: Med anden Allen
 Jeg be'er Dem maale Troen, kjære Flint!
 I Deres Slutning er De for gesvindt;
 Lad med en Vignelse mig klare Talen.
 Som Korn paa Møllen knuses maa ved Malen,
 Alt det som Meel kan blive blødt og lindt,
 Og brugeligt til Brød for en Befolkning,
 Saa Christendom maa luttres ved Fortolkning.

Men naar dens Indhold godt man sigtet har,
 Og ved tilbørlig skarp og critisk Tvætning
 Har flaret hver en tvivlsom Bibelsætning,
 Hvis Tal desværre meer og meer tilta'er:
 Da bliver Troen rensset, puur og klar,
 En Ledestjerne for hver Livets Retning;
 En Tro, som med Honneur kan holdes paa,
 Og det er den, hvorefter jeg vil gaae.

Men her sig reiste Provsten Holm, den gamle,
 Alt vove med dem Alle nu en Dyst;
 Thi op med alle Tre han kunde hamle
 Ved sundt Begreb, ved Iver og ved Røst.
 Den Bredestry, der, som en Storm i Høst,
 Sig paa hans Pande længe saaes at samle,
 Brød i en Tale, fuld af Fynd og Klem,
 Saalunde mod de trende Præster frem:

Alt længe til med Harmen hører jeg!
 Er det at tale som sig Præster sommer?
 Som Eders Provst ved Provsteret jeg dommer,
 Alt Christendom i Talen findes ei.
 Hr. Top, der alt fuldkommen selv sig drømmer,
 Som Pharisæeren jo ta'er paavei,
 Naar Himmerig han for sig selv beholder;
 Men i Hr. Flint jeg dog ei seer en Tolder.

Mig synes fast han taler som en Synder,
 Saavel som J, min kjære Svigersøn!
 Thi ligelidt jeg trøsket Klogskab ynder,
 Som den Art Biisdom, der endnu er grøn.
 Jeg holder for, J beggeto begynder
 At finde verdslig Kundskab altfor kjon,
 Og — for at tale reentud — jeg kun spytter
 Ud jer Fortolkningskonst og jeres Myther.

Jeg er en orthodor og gammel Præst,
 Jeg ta'er ei fra, ei heller til jeg lægger,
 Og aldrig over den moderne Læst
 Min gamle Bibel og min Tro jeg strækker.
 Jeg gaaer i Kamp naar man min Tro vækker,
 Men tænker dog, at Freden den er bedst;
 Hvorfor jeg ogsaa her nu Striden ender,
 I Haabet, at jer Uret J erkjender.

Saa talte Provsten Holm, som nu er meldt,
Og med hans Ord vil Dagens Fæst jeg ende.
Jeg har holdt for, min Læser burde kjende
De trende Faddere til Digtets Helt.
Man nemlig har den Tro ved lille Bælt,
(Fra hvilken Tro min Bog nok skal ombende)
Alt hvert et Drengbarn — tænkt hvilken Sladder!
Ei ligner blot sin Fader, men sin Fadder.

Anden Sang.

D, fjerne Barndomstid! som os forlod,
Som vi forlod, og som i Mindet sover:
Hvor er den Fryd, der udsprang af din Rod,
Som Tidens tunge Muld nu ligger over?
Et Haab du er, som Paradiis os lover;
Thi altid loffed fremad du vor Fod
Med Løftet, der til Vandring maa anspore:
„Alt kommer nok, naar først I blive store!“

Vi vore op, og frem vi gaae iblinde,
Bestandig stolende paa Haabets Ord;
Lidt efter lidt forvandles dog til Minde
Den Herlighed, der lovtes os paa Jord.
Medeet vi standse da og os besinde;
Vi see vort Haabs tilbagevendte Spor,
Og Røsten bag os toner nu saa stille:
„Dit Paradiis var kun da du var lille!“

End er vi Vandringmænd — vi fremad gaae,
 Og Veien stiger nedad allerede,
 Og Blomsterne paa den er kun saa faa.
 Men under Dagens Byrde, Dagens Hede,
 Dog efter vor forlorne Skat vi lede,
 For, før vi Alting tabe, den at naae.
 Mundt søge vi — og hist er Natten, Døden;
 Men hvor er Barndomstiden, Morgenrøden?

Og som et Skud af Barndomstiden bringer
 Jeg for min Læser Adam Homo frem,
 Der alt af Nar tilbagelagt har fem.
 Et gyldent Haar hans friske Kind omringer,
 I Trøie og i Buxer let han springer
 Sig som en lille Fugl om i sit Hjem;
 Og medens sine Børneskoe han træder,
 Han spiser, drikker, synger, leer og græder.

Han alt har lært at elske og at frygte,
 Hiint af sin Mo'er og dette af sin Fa'er;
 Thi alt fra Buggen af Hr. Præsten ta'er
 Sin Søn med Strengbed, for tilgavns at røgte
 Det Lærerkald, han sig paataget har.
 Kun sjelden derfor han med Drengen spøgte,
 Kun saare, saare sjelden hans Profil
 I Adams Paasyn viste frem et Smil.

Men ganske anderledes fød hans Moder
 Sig aabenbared for den lille Dreng:
 Hver Morgen sang hun bort hans smaa Unoder,
 Hver Aften hun med Kys ham bar i Seng;
 I Havens Blomsterbed hun med ham roder
 Og leger med ham paa den grønne Eng;
 Alt deler hun: hans Glæde, hans Beklagelse,
 Og tænker dog ved Alt paa hans Opdragelse.

Det var en yndig Sommer-Morgenstund,
 Da paa sin Skammel med sin Bog den Lille
 I Haven sad hos hende, medens stille
 Han stavende bevægede lidt sin Mund;
 I Bogen yppigt ned hans Taarer trille,
 Thi vel han læser, men han fatter kun
 Det Mindste af det Hjælpeverbum være,
 Af, som hans Fader gav ham for at lære.

Thi ei blot Ræmsen = op, men fuld Forklaring
 Hr. Pastor Homo af sin Aldam vil,
 Da selv han veed, af dyrekjæbt Erfaring,
 At klart Begreb i Alt der hører til.
 Thi ta'er han Lectien ei som Børnespil,
 Men fordrer af sin Son bestemt Besvaring
 Om hvert Begreb i Sproglogikens Coder,
 Og mangler Drengen Svar — da vee hans Moder!

O Moder — sukked Adam — Moder, kjære!
 (Bed hvilke Ord med Dine store, blaae,
 Han fra sin Skammel op til hende saar)
 O Moder! siig mig, hvad det er, at være?
 Slet Intet jeg af Ordet kan forstaae,
 Og dog vil Fa'er, jeg det tilgavns skal lære.
 Min Lectie vel jeg kan til Punct og Prikke,
 Men hvad det er at være, veed jeg ikke.

At være? gjentog sagte Provstens Datter
 Med stille Smil og estertænkstomt Sind,
 Idet hun med sin Haand strøg Barnets Kind:
 Saa dette Ord, min Adam, ei du fatter?
 Nu, lad mig see, at ei du græder atter!
 Husk paa, tilsidst man græde kan sig blind.
 Tør dine Dine! Jeg dig nok skal lære,
 At kjende Meningen af Ordet være.

Saa talte hun og reiste sig fra Bænken,
 Mens Drengen begge Hænder sammen slog,
 Og fuld af Glæde kasted hen sin Bog;
 Thi ham den tynged, som en Slave Lænken.
 Kom, sagde derpaa efter kort Betænken
 Hans Moder, mens ved Haanden hun ham tog:
 Kom, Adam! du og jeg vi vil spadserere,
 Saa kan vi om din Lectie tale mere.

Gjennem Haven ned de begge gif,
 Og fuld af Ild og med en Skjelm i Diet
 I Busken ind tidt Adam sprang fornøiet,
 Og raabte til sin Mo'er fra Skjulet: Rik!
 Som gjennem Sidegangen saa de høied,
 Just som de Mark og Eng at skue fik:
 Fløi der en Fugl forbi paa lette Vinger,
 Og høit i Lustens Blaa den op sig svinger.

See Fuglen! talte Moderen til Drengen,
 Der stirred efter den mod Himlens Skyer:
 See, hvor den lille Fugl nu hurtig fly'er
 Til Neden op, i Træet hist paa Engen.
 See bare! Med sit Næb den reder Sengen
 For sine Unger, for de bitte Dyr.
 At synge, flyve, deres Unger nære,
 Det, Adam! kalde Fuglene at være.

Og seer du hist den store Snegl, der skyder
 Sig sagte hen ad Gangen sort og tyk?
 Den, som de lange Horn dig altid byder,
 Og som du altid siger er saa styg;
 Naar den sig glæder, mens den Føde nyder
 Og Solen skinner paa dens krumme Ryg,
 Da siger den, men du kan ei det høre:
 At være, er i Solskin sig at røre!

Og hvis blot Træerne de havde Munde,
 Som nu de Blade og de Blomster har,
 Saa at de Alting dig fortælle kunde,
 Da, naar du spurgte dem, fik du til Svar:
 At være, er at staae i grønne Lunde,
 At skyde Blomsterknopper Par ved Par,
 At slynge Grene ud som lange Arme,
 Og have nok af Regn og nok af Varme.

Mens saa fra hendes Hjertes friske Kilde
 Ustandset flød den lette Tales Strøm,
 Stod Adam stirrende som i en Drøm,
 Til Talen lyttende, alvorlig stille.
 Dengang hun taug, urolig blev den Lille,
 Og med en Stemme, bedende og om,
 Paany han sagde: Mo'er! du maa mig lære
 Endnu engang, hvad det da er, at være.

Veed jeg det selv, hun hvisked halvt i Løn,
 Hvorpaa, bevæget mildt af Modervarmen,
 Hun løstede fra Jorden op sin Søn
 Og trykked ham med disse Ord til Barmen:
 Naar dig, min lille Dreng, jeg har paa Armen,
 Og beder i den samme Stund min Bøn
 For dig, og for mig selv og mine Kjære,
 Da bedst jeg føler, hvad det er, at være.

Men nu vi til din Fader hen vil gaac,
 Alt han det svære Ord os kan forklare;
 Maaskee vi hos den Store kan erfare,
 Hvad ubegribeligt er for os Smaa.
 I dag Hr. Peter skal Hr. Adam svare,
 Os beggeto han skal til Regnskab staae,
 Og beggeto et Kys vi ham forære,
 Hvis han os siger, hvad det er, at være.

Hvad dem Hr. Præsten svared, vides ei;
 Men vist det er, han lod Logiken ligge
 Fra samme Dag, og fordred selv nu ikke
 Forklaret slige Ord som du og jeg.
 Alt det Abstracte saae man bort ham stikke,
 Og saae ham paa en practisk Lærevei
 Alt føre Adam ind; thi Grammatiken
 Han lod ham bytte om med Gymnastiken.

Men selv paa denne trykte han sit Stempel
 Af Iver, Strengbed og Bestandighed,
 Thi halve Dage Adam stod og red
 Paa Træhest nu, midt i Naturens Tempel.
 Selv foregik han Drengen med Exempel,
 Ved Springen, Klattren i sit Ansigts Sved;
 Saa Fa'er og Søn omkap drev Konsten begge,
 Til Gavn for deres respective Lægge.

Paa begges Iver og paa den Methode,
 Som Homo brugte, kun en Prøve her:
 Han og hans Søn for Havegrøsten stode,
 Saa dyb og muddret som et Gadekjær.
 En Springestok i Haanden holdt Enhver,
 Og beggeto, med hævet Fod og Ho'de,
 Nu ventede blot Signalet Een, To, Tre,
 Fra Kudskens Lars, saa skulde Springet skee.

Een! raabte Lars: da saaes de frem at rende.
 To! raabte han: og ned i Jorden stak
 Med Lynets Fart de Stokkens ene Ende,
 Og Overkroppen lidt tilbage trak.
 Tre! skreg nu Lars: og uden længer Snak
 Man saae dem lige op i Lusten vende
 De fire Been, idet med dristigt Sving
 Ved Stokkens Hjælp de gjorde Mesterspring.

Men enten det nu Mangel var paa Die,
 Hvorved det rette Maal ei her de fik;
 Hvad heller — som jeg troer med mere Frie —
 I Springet deres Kræfter ei holdt Stik:
 Nok, som to Icarus'er det dem gif;
 Og begge faldt fra Flugten mod det Høie
 I Grøsten ned til Halsen, saa at Lars
 Forfækket raabte: Jøsses! Gu' bevar's!

Paa denne Maade hengled Adams Tid
 Med Hop og Spring, og hvad der blev tilbage
 Fra Gymnastiken, med utrættet Flid
 Man saae hans Moder i Beslag at tage.
 I fuld Betydning Sønnen op at drage
 Mod Himlen; stræbte hun i al sin Tid;
 Og lig sin Mand, saa fulgte hun, den Gode,
 En egen Plan og en bestemt Methode.

Saa, til Exempel, for paa Idmyghed
 Og stadigt Sind at give Smag den Lille,
 Hver Dag hun op af Gulvet lod ham pille
 De Trebler og de Traade, som faldt ned.
 Alt tidlig gav hun ham et eget Sted,
 For alt sit Tøi i Orden op at stille;
 Og som en daglig Pligt hun Drengen bød,
 At give Fuglen Vand og Hunden Brød.

Saa lærte hun nu og ham smukke Sange
 Til en og anden simpel Melodi;
 Thi selv poetisk var hun ikke bange
 For ham at skade ved lidt Poesi.
 Og smukt det var at høre mange Gange,
 Naar hun og Barnet begge stemmed i,
 Og sang en Verelsang, med Toner skære,
 Til Fædrelandets Priis, til Danmarks Ære.

Om Morgenens hun læste høit en Spalte
 Af Skriften og forklared ham dens Ord;
 Om Aftenen hun til Vindvet hen ham kaldte,
 Og viste ham det klare Stjernechor.
 Da om Guds Magt og Storhed hun fortalte,
 Og om hans Skabning paa den vide Jord;
 Og Mo'er og Søn, der til med Andagt hørte,
 Til Slutning bleve begge lige rørte.

Hun aned hvad Opdragelse vil sige,
 En Kunst, som sjelden vorne Folk forstaae,
 Der frem sig stille som i Manden rige,
 Alt Barnet ret sig fattigt føle maa;
 Da dog Opdrageren just ned bør stige,
 Og, trods sin Visdom, blive lig de Smaa:
 En ny Methode, som først Gud anvendte,
 Da os sin Søn som Menneſke han sendte.

Og ved Methoden ret med Fryd, som sagt,
 Den unge Præstekone syntes dvæle:
 Hun med sin Adam var som tvende Sjæle,
 Der gav i Fællesskab paa Livet Agt.
 Mens hendes Sjæl gav Tanken Form og Mæle,
 Stod hans opmærksomt lyttende paa Bagt;
 Og Mælet lød saa barnligt for hans Dre,
 Alt han sin egen Tanke troede høre.

Saa voxed Adam op, en blød og blandet,
 Men derhos velbegavet smuk Natur,
 Om end som Guldet ei saa riig og puur.
 En Jord han var, af tvende Kilder vandet;
 Thi hans Forstand blev efter Homo's dannet,
 Hvorved den fik en Emule skjæv Figur,
 Imedens Sind, og Sands for Lyst og Smerte,
 Tog Præget af hans Moders fulde Hjerte.

Og hendes Billede han ogsaa bar,
 Dog havde han sin Faders brede Hænder,
 Hans stærke Haarvært og hans skarpe Tænder,
 Der Been saa let som Kjød igjennem skar.
 Men videre til Gavn ham ei det var;
 Thi sjelden kun det Laadne ud han vender,
 Og saare sjelden Drengen fra sig bed:
 Langt heller græd han, naar lidt Ondt han led.

Men ham af Hjertesorg kun mødte Lidt.
 Den hele Præstegaard paa Hænder var ham;
 Thi Kudskens Lars, hvergang han gjør et Ridt,
 Foran paa Hestedæfnet gjerne-ta'er ham;
 Og Karlen Peer en lille Rive skar ham,
 Og Tærskeren sin Meil ham laante tidt,
 Naar ned han kom i Loen efter Dabren,
 Og vilde prygle Byggen eller Havren.

Med Pigerne man saae ham Smør at kjærne
 Og malte Præstegaardens Kver og Faar,
 Ved hvilken Leilighed en lille Taar
 Han for sin egen Bøtte fisked gjerne.
 Tidt løb han ogsaa med, naar de gik Her'n'e
 Til Skyttens eller Sognefogdens Gaard;
 Og da han var — imod det var ham ikke —
 Som Præstens Søn et Maal for Alles Blikke.

Saa tidlig altsaa Ambitionen rørte
 (En lille Slange lig) sig i hans Bryst;
 Og intet Under, da han hver Dag hørte
 Det Udsagn af den faderlige Røst:
 At Vren, Vren den er Livets Lyst,
 At Vren op til Lykkens Tempel forte;
 Og at han noget Dygtigt maatte blive,
 At han til noget Stort det kunde drive.

Men ved det Smaa endnu han dog sig holdt;
 Og af Bedrifter her kun er at nævne,
 Hvordan om Sommeren han spilled Bold
 Med Byens Ungdom efter bedste Evne;
 Hvordan han tilgav, og ei vilde hevne
 Hvad Uret, der i Leg ham blev forboldt;
 Hvordan han med sin Mo'er tidt blev befunden
 At plukke Blomster eller Bær i Lunden.

Hvordan han ofte, naar det Høstid var,
 Saae til, naar Karlene de reiste Hærsjet
 Og bort de lange Neg med Leen skar;
 Hvordan han førte Kornet eller Græsset
 Med dem fra Marken ind, mens høit paa Læsset
 Han Følelsen af Frygt og Høihed har;
 Hvordan han derpaa hjalp at kaste Rugen
 Fra Vognen ind paa Løstet gjennem Lugen.

Hvordan han endelig gik mellem Alle
 Her i sit hjemmegjorte Klædebon,
 En lille Huusalf og en Fredens Mand;
 Thi hvergang man istykker slog en Balle,
 Og hvergang en Tallerken monne falde
 I Gulvet ned fra Kofkepigen's Haand,
 Og hvergang Lars brød Bogn itu ved Ngen,
 Strax maatte lille Adam jævne Sagen.

Men af hans Reiser fra hans Barndomsaar
 Vil jeg den mærkeligste kun anføre:
 Hveranden Søndag nemlig saaes han føre
 Hen til sin Bedstefaders Provstegaard.
 Hvor sødt det er, at kunne Alting gjøre,
 Det Barnebarnet Adam her forstaaer;
 Hvor rart det er, at være Pot og Pande,
 Det maatte her den Lykkelige sande.

Men efter sliq en Søndag fordømmeste
 Man Drengen doven og uartig saae;
 Det gif ham nemlig som det gaaer de Fleste,
 Ja, som en Adam er Beviset paa:
 At den, hvem Paradisets Sol omkredste,
 Ei helmer, før dens Straaler reent forgaae;
 Thi det er Nemesis, at Paradiset
 Som Nimet efter sig forlanger Niset.

Saa voxed Adam op, og rundt i Egnen
 Der fandtes ei saa klog en Dreng som han;
 Men for end meer at skærpes paa Forstand,
 Og for at lære Skriven, Tegnen, Regnen,
 Een Dag om Ugen gif han hen til Degnen,
 Der længst — hvorfor han og var Dann'brogsmand —
 Indbyrdes Underviisning havde grebet,
 Og mangt et Bondebarn ved Samme slebet.

Og for Methoden Gunst man maatte faae,
 Naar her nu Præstens Søn og Degnens Hanne,
 En lille Pige med en klogtig Pande,
 Indbyrdes undervise sig man saae.
 Hvordan to Bæsnere kan hinanden danne,
 Det vilde man af disse Børn forstaae,
 Hvis her man havde hørt dem, som to Degne,
 I Munden paa hinanden høit at regne.

Dg som med Degnen saa det gik med Tegnen,
 Saavel som og med begge Skriveri;
 Men naar han var tilfreds med dem, gav Degnen
 Dem tidt en Timestid af Dagen fri.
 Da gjerne Havens Gang de vandred i,
 Hvorfra de havde Udsigt over Egnen;
 Dg ibrigt da i Snak, med fyrigt Blik,
 Med Armen om hinandens Hals de gik.

See, taled eengang Adam til sin Hanne:
 Det Hvide hist er Horsens Landevei,
 Om tre Aar henad denne kjører jeg,
 For mig i Marhuus til Student at danne.
 Da siger jeg Farvel til Beile-Bande,
 Men dig, det kan du troe! jeg glemmer ei;
 Som Præst jeg kommer her tilbage — Ja men,
 Saa afbrød hun: da gifte vi os sammen!

Ja, gav til Svar den sybaars-gamle Dreng:
 Da i vor Præstegaard vi hen vil flytte
 Dg kjøbe os en deilig Himmelseng.
 Glem (raabte Hanne) ei en Melkebøtte!
 Troer du jeg Kjerne kan lade skjotte
 Sig hele Dagen selv i Mark og Eng?
 Nei, der maa malkes! at ei Smørret, Osten,
 Skal mangle paa vort Bord til Vesperkosten.

Sørg du for Mad og Drikke! Adam svared,
 Imens jeg vore Børn opdrage vil,
 At noget Dygtigt de kan blive til.
 Ja, ei paa Tøsene skal blive sparet
 Det som jeg selv har lært og har erfaret,
 Afbrød ham atter Hanne, fuld af Ild:
 Jeg skal dem lære læse, regne, strikke,
 Og meer af Degnebørn forlanges ikke.

Men Degn vil ei jeg være! raabte vred
 Den ærefjære Dreng med Kinder hede:
 En Præstesøn jeg er nu allerede,
 Og Bedstefa'er er Provst, som vel du veed.
 Den lille Skose Pigen i sig bed,
 Og svarede sin Adam uden Brede:
 Nu, Præst og Degn det er jo lige fedt,
 Fa'er tidt har sagt, det kommer ud paa Get.

Nei, gjentog Adam: Præsten Bisp kan blive,
 Men Degnen han maa evig blive Degn;
 Vel kan han, som din Fa'er, faae Dann'brogstegn,
 Men høiere kan aldrig han det drive.
 Da sagde Hanne blot: Vorherre give,
 At mange Folk der fandtes i vor Egn,
 Der ligned Fa'er i Dygtighed og Levnet:
 Det Herredsfogden tidt har sagt paa Stævnet.

Dermed for denne Gang adskiltes de;
 Og paa en anden Bane vil jeg bringe
 Min Helt nu frem, hvem jeg la'er overspringe
 Et Tidsrum, der af Aar udgjorde tre.
 I disse var Forandringen kun ringe,
 Der i hans ydre Levnet monne skee;
 Men i det indre meer og meer Erfaring
 Gav ham paa Livet og ham selv Forklaring.

Thi Aar han altsaa gammel er; endnu
 Dog i den lærde Skole ei han fattes,
 Skjøndt hverken Hoved eller Lyst ham fattes;
 Thi Pastor Homo rundet var i Hu,
 At meer end al Latin i Verden skattes
 Realiteter, som for Livet due;
 Samt at reale Skoler var i Gjære,
 Der Mandens Gjerning Barnet skulde lære.

Imens paa disse Skoler Homo vented,
 Gik Drengen Adam ledig og drev om,
 Og blev ved Slentren meer og mere tom,
 Og meer end classisk Smag for Otium hentet;
 Alt Dovenskab sit Mærke paa ham prentet,
 Da Skjæbnens Haand medeet imellem kom,
 Og kasted Homo hen paa Sygesengen,
 Til største Lykke og til Held for Drengen.

Thi Adams Moder, hvem det længst fortrød,
 Alt saa den gyldne Tid han skulde spilde,
 Paa eengang Sagen overtværs nu brød.
 For Bognen lod hun spænde ganske stille,
 Og mens Pastoren sov, en Aften silde,
 Ein Søn at pakke hurtig ind hun bød.
 I Bognen begge steg, og bort de førte
 Ud Beien, som til Marhuus Skole førte.

Den næste Dag de Skolens Rector fandt,
 Som veied Adam og hans Kundskabs Masse,
 Og dømte ham til Fux i sidste Klasse,
 Ved hvilken Dom hvert Durehaab forsvandt.
 I Kost han sattes hos en Skræder Brant,
 Der loved Drengen som sin Søn at passe;
 Og efter Middag Mo'er og Søn adskiltes,
 Med mange Kys, mens mange Taarer spildtes.

Og hjem drog Madam Homo, for at døie
 (Det vidste hun) et Uveir af sin Mand;
 Og Adam blev tilbage med et Die,
 Al, som den hele Dag stod fuldt af Vand.
 I Husets Qvist, af Trappen op, den høie,
 Med Skræd'ren imod Aften fulgte han;
 Og der han saae sin Seng, sit lille Kammer,
 Og der han lodes ene med sin Jammer.

Til Vindvet gif han hen, og ud han saae,
 Og Tiden, nys saa lang, hvor hurtig randt den!
 Han ledte nemlig efter Veile-Kanten,
 Thi der hans Hjem og der hans Hjerte laa.
 Men da nu endelig tilsidst han fandt den
 Baa Skovens Rand, som Taagen hvuilde paa:
 Da paa sin Seng den taaars Dreng tog Sæde,
 Og gav sig bitterligen til at græde.

Åh, sukked han: ni lange Miil nu ere
 Imellem mig og Veiles blanke Fjord;
 Maaskee i denne Verden aldrig mere
 Jeg faaer at see min gode Fa'er og Mo'er.
 I Skolen Hanne mig at finde troer,
 Men ei af Regnestykker gjør vi flere;
 Og mine Duer — hvordan skal det gaae dem?
 Maaskee for sidste Gang igaar jeg saae dem.

Bort fra mit Hjem jeg reves jo saa brat!
 Og Bedstefa'er og Bedstemo'er ei vidste
 I Søndags Aftes, at det var den sidste,
 Den sidste Gang jeg ønsked dem Godnat.
 De har jo Allesammen mig forladt!
 Og eensom nu mit Liv jeg her skal friste
 Paa dette mørke Kammer, som vi fandt
 Hos denne fæle, stygge Skræder Brant.

Hvad gjør de hjemme nu i Præstegaarden?
 O, var et Dieblif jeg ifkun der!
 Nu stabler Peer vist Brændet op i Orden,
 Og Lars han vander Dvæg i Byens Kjer;
 Og Grethe gaaer i Marken ud til Hjorden,
 Og Maren alt nu Smørrebrødet skær,
 Og Christen staaer i Loen, for at sei'en,
 Og Mo'er — af, det er sandt! hun er paa Beien.

Der kommer Maanen — see, hvor rød og stor!
 Nei, anderledes kjøn den dog var hjemme.
 Ja Beile-Maane vil jeg aldrig glemme;
 Det er den smukkeste paa denne Jord.
 Der staaer den store Bjørn — og der er Nord!
 Og der — her sank paa eengang Drengens Stemme:
 Der Syden er og Søen; der man seile
 Kan langs med Jyllands Kyst, og hjem til Beile.

Saa trøstet Adam nu sig selv med Klagen,
 Til dybt han faldt i Søvn midt i sin Nød;
 Og op han vaagnede først næste Dagen,
 Da Skræderdrengen med et Slag paa Bagen
 Ham vakte, og fra Mesteren ham bød,
 At komme ned og faae sit Ollebrød;
 Thi Klokken alt var Syv nu efter Solen,
 Og Klokken. Otte skulde han paa Skolen.

Men dengang tre Dvarteer saa Uuret slog,
 Da saaes han sine Bøger sammen sanke;
 Hvorpaa, mens Hjertet beftigt monne banke,
 Til den latinske Skole hen han drog.
 O, hvilke slemme Drenge! var hans Tanke,
 Da strax i Døren ham et Skrig modtog,
 Imens ham høit imøde raabte Duxen:
 Op, Kammerater, lad os hilse Fuxen!

Og strax omstimlede ham Classens Drenge
 Og banked ham til Velkomst dygtig af,
 Hvorpaa en Dreng et Dgenavn ham gav,
 Som han fra den Dag maatte bære længe;
 Thi da i Taarer Adam dybt lod hænge
 Sit Hoved, og paa Medynk gjorde Krav,
 Da raabte Søren Jensen: Ecce Homo!
 O monstrum hominis in scholæ domo!

Og Søren's Bittighed ei kunde falde
 I bedre Jord; thi fra den Stund man saae
 Dem Adam Homo Ecce Homo kalde,
 Et Navn, som var ham tungt at bære paa.
 Men hvad formaaer den Ene vel mod Alle?
 Og mod de Store hvad formaae de Smaa?
 Saalænge monne Adam de correre,
 Til nolens volens han led Navnet Ecce.

Min Læser! hvis Du nogensinde var
 En Skoledreng, især en af de mindre:
 Siin første Læretid du vil erindre,
 Som du med Smerte gjennemgaaet har,
 En Smerte, som kun Tiden kunde lindre;
 Thi af, fra Hjemmets Skjød, som blødt dig bar,
 Hvis Sødhed vel kan føles, men ei fattes,
 Hen paa den haarde Skolebænk du sattes.

Dig Livets Alvor traadte da imøde
 I Form af den latinske Grammatik,
 Og lagde dine gyldne Drømme øde.
 De Prygl, som du af Kammerater fik,
 Forhærdede din Sjæl, den barnlig-bløde.
 Din bittere Angst og Taaren i dit Blik
 Hvergang din Lærer op lod Røret hente,
 Til Skjæbnens haarde Slag dit Hjerte vænte.

Medet blev du erfaren, snild og klog;
 Og du, som idethøieste kun jusked,
 Naar før din Portion Wiisdom ind du tog:
 Du, lille Synder, allerede fusked!
 Det Halve af din Lectie kun du husked,
 Det Halve læste op du af din Bog,
 Som under Bordet skjult du holdt i Næven,
 Med Frygt, med indre Angst og Hjertebæven.

O siig, om du fra den Tid du var liden
 Til nu, da du formodentlig er stor,
 Saa mægtig en Forandring spored siden
 Ved Livets Vexel her paa denne Jord?
 Du gik vel uden Tvivl dog frem med Tiden:
 Maaskee fra Lieut'nant af du blev Major;
 Etatsraad fra Justitsraad; dog din Vandring
 Den frembød aldrig meer saa stor Forandring!

Saa tænk dig nu i Aldam Homo's Sted,
 Hvorved Fortællingen du vil mig lette;
 Thi Drengens Arbeid, Fremgang og Fortræd
 Da ganske kortelig kan frem jeg sætte.
 Og ei behøver da jeg følge med,
 Hvergang han gjør det Gale og det Rette;
 Hvergang hans Flid man roser — hvergang ind
 Hans Feil ham prentes i det bløde Skind.

Og da fornødent det ei heller gjøres,
 At følge ham i daglig Skolegang,
 Hvor som et muntert Føl, der steg og sprang,
 Han frem paa Videnskabens Bane føres;
 Hvor snart han kjedes og hvor snart han røres
 Ved danske og latinske Skjaldes Sang;
 Hvor han begejstres af Historiens Epos,
 Og hvor han sværmer for Cornelius Nepos.

Og da kan ogsaa godt jeg overspringe
 (Thi for min Læser er jo Sligt bekjendt)
 Hvordan i Beg han ofte fik en Vinge,
 Og hvordan tidt ham blev en Krage vendt;
 Hvordan han aldrig, hvad der end var hændt,
 Sit høie Drengeværd dog agted ringe,
 Og synded imod Urens første Punct
 Ved Sladdren til sin Rector og Adjunct.

Ja, da maaskee tør selv jeg forbigaae,
 Hvordan han gjorde gjeldende sit Ego
 Ved overlegen Mand iblandt de Smaa,
 Saa han som Dux snart kunde sige rego;
 Hvordan man tidt ham hørte hviske nego,
 Ja stundom og en Latter op at slaae,
 Naar Adjunct Stær, en theologisk Staffel,
 Forflarede paa sin Viis et Mirakel.

Men hvad nødvendigviis jeg maa omtale
 Ifølge Autor=Lov og Autor=Pligt,
 Skjøndt Læseren vist og erfared Sligt:
 Det er, at snart fra Hoved indtil Hale
 Ved saadant Levnet, paa Bedrifter rigt,
 Man saae den gode Adam om at sa'le;
 Saa han, der før beskeden var og bly,
 Befandtes, tolv Aar gammel, stolt og fry.

Det kjendtes allerbedst, naar han var hjemme
 I Ferien; thi da han lofted høit
 Blandt vorne Folk en kjæf Discipel-Stemme,
 Og lod dem mangen Sandhed føle drøit.
 Men ei med sliq Triumf var Adam nøit;
 Til Bønderdrene han monne gjemme
 Sin hele Viisdom og sit Livs Historie,
 Og da han stod iblandt dem med en Glorie.

Thi medens gabende de ham beskued,
 Og høit beundred ham som en Profet,
 Da talte han, imens hans Dine lued,
 Om hvert Mirakel, som med ham var skeet;
 Da brugte Ord han, hvorved fast de grued,
 Som Rhombe, Parador, Intensitet;
 Da lærte han, at Jorden er en Kugle,
 Og at vort Danmark egentlig hed Thule.

Da viste han dem Stjernerne's Bevægelse
 Forklaret meget let ved Tyngdens Lov;
 Men sagde man imod, saa blev han grov,
 Og talede om Bønderkoldes Spægelse,
 Om Vænderne, der ind paa Landet sov,
 Om Sjælens Tørst og rene Bedervægelse
 Ved Videnskaben, som man i sig fik,
 Naar man den lærde Skole gennemgik.

Man seer, at Adam holdt sig selv i Ære,
 Og at paa gode Veie her han var
 Til ei at blive blot en lille Nar,
 Men at en Egoist og var i Gjære.
 Hvordan nu Drengen Andet fik at lære,
 Saa at hans Aand en anden Retning ta'er;
 Hvordan hans Hjerte fik igjen en Stemme,
 Det skal den kjære Læser her fornemme.

Dengang just fjorten Aar var lagt tilbage
 Af Heltens Liv, det nemlig sig tildrog,
 At Skrædermester Brant i samme Dage
 Sin anden Hustru, Stine Hansen, tog.
 Hr. Brant var alt da graa paa Kind og Hage,
 Men Stine neppe tyve Somre vog,
 Og gik med sin uskyldig-søde Mine
 I Byen under Navn af „smukke Stine“.

Hvad havde denne Skjønhed vel bevæget
 Til at forbinde sig med gamle Brant,
 Hvis stride Haar alt Tiden havde bleget,
 Og der saalidt var yndig som galant?
 Var af hans Godhed hendes Hjerte qvæget?
 Var det Taknemlighed, som hende bandt?
 Var Æren af at blive Mesterinde.
 Til Pigens Handling Grunden dennesinde?

O nei, sit Jomfrunavn kun Stine skifted,
 Fordi man eengang jo det skifte skal;
 Og med den gamle Brant hun kun sig gisted,
 Fordi jo Giftermaal er Pigers Kald.
 Ei Længsels Pust til Amors Lue visted,
 Dengang hun stod med Brant i Kirkens Hal,
 Og ei begejstret til sit Hjerte drog hun ham;
 Hun skulde gistes jo — see, derfor tog hun ham.

Ei Stines Handlemaade her jeg roser,
 Og dog jeg holder for, hun synded ei,
 Som den, der vabler mellem Ja og Nei
 Til veiet først er Friemandens Poser,
 Hans Herregaard med Enge, Skov og Moser,
 Hans faste Trin paa Embedsstigens Bei;
 Hans Plads i Rangforordningens Capitel,
 Hans mulig snare Død, samt Enkens Titel.

Nei, Stines Handling sikkert ei jeg priser,
 Og dog jeg troer, hun gjorde vel saa godt
 Som den, der gaaer til Brudesengen blot,
 Fordi det sidste Haab hun snart forliser;
 Som den, der Kjærlighed til Gjengjeld viser,
 Fordi hun ser Par Børneskoe har traadt;
 Som den, der i sit tred'vte Mar benytter
 Den Kaal, hvori med atten Mar hun spytter.

Til Stine Brant blev altsaa Stine Hansen,
 Og fik Madame=Pligt, Madame=Ret,
 Og gik som Jomfru hurtig bag ad Dandsen,
 Men dandsed dog som Kone ganske net.
 Hver Dag nu Aldam hende saae i Glandsen
 Af Ungdom og af Skjønhed, som saa let
 Bedaarer gamle Mænd og unge Drenge,
 Og la'er til beggeto det svie længe.

Ja, Skjønheds Magt vor Aldam fik at føle
 I saa vidunderlig og stærk en Grad,
 At Intet snart hans Flamme kunde køle.
 Ved Bordet tidt som i en Drøm han sad,
 Og i Minuter saae man ham at nøle
 Med Skeen i det fyldte Suppefad;
 Men traf tilfældigviis ham Stines Blikke,
 Da meer at spise Drengen mægted ikke.

Hans unge Bryst blev af en Magt hendraget,
 Som af den stærke Sol en svag Planet;
 Thi Dag og Nat hans Hjerte var betaget
 Af det Fortryllende, han havde seet.
 Først i en Slummer havde han opdaget
 Det Underfulde, som med ham var skeet;
 Thi lig en Engel, der hans Mund berørte,
 En Drøm forbi ham Stines Billed førte.

I Skolen selv — hvo skulde vel det troe —
 Paa samme Billede han ofte stødte
 Ved Læsning af den gamle Cicero.

Og i Virgil med Dido tidt han blødte,
 Og tidt i sin Dvid et Sted han mødte,
 Hvorved han atter, neppe bragt til No,
 Sig maatte væbne som en anden Hector,
 For ei at røbe Sorgerne for Hector.

Men af, hans unge Læbe tidt var bleg nu,
 Og mangengang, foruden mindste Grund,
 Et Purpurhav i Kinderne ham steg nu,
 Og sank saa pludselig i samme Stund;
 Og Munterheden ganske fra ham veg nu,
 Og taus han Gensomheden søgte fun,
 Ja stirred ofte ud paa Svæns Bove
 Fra Munden af de løvbedækte Skove.

Men som enhver fortvivlet Elsker søgte
 Han da i Digtetekstens Toner Trøst,
 Og vandred om ved Maanens blege Lygte
 Og qvad om sine Smerter og sin Lyst.
 Naar Engens Skygger hen han saae at flygte,
 Naar Nattergalen gav hans Længsel Røst,
 Da kunde Adam ei sig længer styre;
 Han qvad — tag her en Prøve af hans Lyre!

Seer jeg i den dunkle Skov
 Hunden gaae paa Spor og Rov,
 Hører Bøssen jeg som knalder,
 Hører Hornet jeg som gjalder,
 Ak, imens det trufne Dyr
 Gisper under Himlens Skyer
 Ud sit Liv i Dødens Pine —
 Tænker jeg paa Stine.

Staaer jeg ved det dybe Hav,
 Ak, saamangen Sømands Grav,
 Om hvis Død end Bølgen hvister:
 Og jeg seer den gamle Fisker
 Over Bøvens blanke Top
 I sin Krog at drage op
 Fisk med bleg og blodig Mine —
 Tænker jeg paa Stine.

Vandrer eensom og forladt
 I den ravneforte Nat
 Jeg omkring ved Kirkegaarden,
 Onskende mig dybt i Jorden:
 Da, naar fra de Dødes Hjem
 Glemte Sukke stige frem,
 Medens Nattens Vinde hvine —
 Tænker jeg paa Stine.

Ingen kjender til min Dval,
 Selv i Skolens Høresal
 Gav min Elskov ei jeg Tunge;
 Men naar Nattergale sjunge
 I Naturens Helligdom
 Sødt og smeltende derom,
 Alt, med Toner, klare, fine —
 Tænker jeg paa Stine.

Saa hørtes Adam sørgeligt at flage,
 Og dunkle som en Skygge, nu henstandt
 I Hjertesorg hans fagre Ungdomsdage.
 Men — siger Læseren — men Stine Brant,
 Hvor finder man til hendes Blindhed Måge,
 Alt Nøglen til hans Sorg hun aldrig fandt?
 Jeg siger ei, at hun fandt Nøglen ikke,
 Men kun, at godt hun vidste sig at skikke.

Thi naar vel stundom hendes Sind og Tanke
 Med Ivrighed sig antog Adams Dval,
 Da tænkte hun medeet: Men er jeg gal?
 Begynder og som Drengen jeg at pjanke?
 Hvorpaa sit Sytøi rask hun monne sanke,
 For bort at sye de Suk, der frem sig stjal.
 Saa gik en Tid — da Noget der sig hændte,
 Hvorved for beggeto Romanen endte.

En Sommeraften, just som Skræder Brant
 Stod i Passiar med Klædefræmmer Fine
 Bag Byens Haver, nærved Søens Kant:
 Da lagde sig, paa Grund af Hovidpine,
 Lidt paa sin Sopha ned den smukke Stine,
 Hvor snart i Hvilen hun en Vindring fandt.
 Til Haven ud var Vindverne oplukket,
 Saa der man kunde høre naar hun sukked.

Mens saa forinden Stine laa for Anker,
 Foruden, i Naturens Gensomhed,
 I Gangen, langs det store Jordværbed
 I dyb Betragtning Drengen Adam vanket.
 Ei jeg fortæller, hvad min Læser veed,
 Hvis Billede det var, han var i Tanker:
 Han gik, og stod, og gik, og just han stod,
 Da Stines Suk medet sig høre lod.

Forundret nærmed Adam sig til Muren,
 Og, bøende sig gennem Vindvet ind,
 Han skuer Mesterværket af Naturen
 Belyst ved Aftensolen røde Skin.
 Saa yndig henstrakt seer han her Figuren
 Af den, der evig fylder op hans Sind,
 Alt ei han meer kan modstaae — Alt han vover,
 Og Vindveskarmen sagte steg han over.

Og bærende han stod nu midt i Stuen,
 Mens dybt i Søvn — han tvivled ei derpaa —
 Den smukke Stine paa sin Sopha laa;
 Og som fortabt han dvæled i Beskuen
 Af dette Udsyn, mildt og blidt som Duen,
 Af denne Liliekind med Roser paa,
 Af denne Svanebarm, der hvit blev rugget,
 Af disse Læber, aabned' nys af Sukket.

Hvad stred ei nu i Heltens unge Bryst!
 Hvor monne stærkt sig i hans-Hjerte røre,
 Paa samme Tid som Lidenstabsens Røst,
 Frygt, for at Stine skulde her ham høre;
 Skræk for den Gjerning, som han vilde gjøre,
 Hvortil saa inderlig han følte Lyst;
 Kamp mod den Tanke, som hans Sjæl nu frister —
 Af! som paa eengang Seiren fra ham vrister.

Paa Taa han nærmer sig den Skjønne — tys!
 Selv Mandedraget nu han dæmpe stræber;
 Sit Hoved ned han bøier, og et Kys
 Han trykker skjælvende paa Stines Læber.
 Men' knap lidt Nectar ved hans Mund der flæber,
 Knap har om Paradiis han faaet Nys,
 Før han i Krogen flygter ræd tilbage,
 Med Purpur paa sin Pande, Kind og Hage.

Thi Vindverne fløi i, skjøndt ingen Vind
 Han i den stille Aften kan fornemme;
 Og paa den samme Tid en Skræderstemme
 Gjenlød som Torden dybest i hans Sind.
 Og, o Mirakel! rød blev Stines Kind
 I samme Stund; og Sønnen reent at glemme
 Og rask fra Canapeen op at staae,
 Den sønderknuste Adam hende saae.

Explicationerne jeg gaaer forbi,
 Ved hvilke Drengens Hjerte reent blev knuset;
 Thi Følgen blev, at han kom ud af Huset
 Og maatte søge sig et nyt Logis.
 Saa styrtede da første Gang i Bruset
 Vor Helt paa Kjærlighedens bratte Sti,
 Hvorved han practisk maatte Budet lære:
 Du skal din Næstes Hustru ei begjære! —

O, speiler Eder her, I kloge Fædre,
 I kloge Mødre! som jert kjære Barn
 Tidt giver hen i en Sirenes Garn,
 Hvem I som agtbar Danneqvinde hævde;
 Thi sæt, ei Stine havde været bedre,
 Og derhos mindre bly og meer erfar'n:
 Hvordan var Drengen Adam da det gaaet?
 Maaskee han sin Belønst alt havde faaet.

Dg speiler Eder og, I smukke Qvinder!
 Som tænke, at en Dreng paa fjorten Aar,
 Der tidt for Eders Dine Naade finder,
 Paa Elskov sig aldeles ei forstaaer.
 Husk paa, et fjortenaarigt Hjerte slaaer
 Saalænge, til at sexten Aar det vinder.
 Handl derfor med de fjorten Aar lidt varlig,
 Thi viid, en Dreng paa sexten Aar er farlig.

Dg speiler endelig Jer ogsaa her,
 I Skoledrenge! som paa Livets Bane
 Snart faae isigte Amors røde Fane,
 Dg alt i Skolen har Couleuren kjær.
 Husk paa, at Amor har den slemme Bane,
 At Eders Suk til Rector hen han bær,
 Som da i Glasen la'er Jer sidde længe,
 Af, som forelskede og dovne Drenge.

Thi saadan Helten Adam her det gif.
 Paa Grund af sine Sorgers tunge Masse
 Kun maadeligt han Skolen kunde passe,
 Saa ei ved Marsramen han holdt Stik.
 Han kom ei denne Gang i fjerde Klasse,
 Dg Noes og Flidsbelønning ei han fik;
 Thi det, som man ved Prøven stærk ham fandt i,
 Var ene og alene ars amandi.

Gud veed hvormeget der af Drengens Flid,
 Ved sliq Dmtaagelse af Elskovsdusten,
 End kunde være gaaet op i Lufsten,
 Og gjort ham reent til Skole=Invalid:
 Hvis ei, til Lykke, efter nogen Tid
 Han heelt igjen var kommen til Fornuften
 Ved to Begivenheder, som ham slog,
 Saa Pokker ved hans Elskov hurtig tog.

Den ene var: at syg hans Moder skrev,
 Paa samme Dag som han blev confirmeret,
 Om Pligtens Bud til ham et kraftigt Brev,
 Saa mellem dobbelt Ild han blev placeret;
 Den anden var: at vaer en Dag han blev
 Sin Stine, som paa Gaden promenered,
 Hvor hun, der før hensvæved rank, ungdommelig,
 Nu gik og rokkede som høit frugtsommelig.

Ved dette Syn som Blod blev Adam rød,
 Og medens Blik og Hoved bort han vendte,
 Han hastig om ad Sidegaden skød,
 Hvorfra han hurtig ud i Skoven rendte.
 Her Drengens sidste, bittre Taarer flød,
 Med hvilke Taarer sig hans Qvaler endte;
 Thi da til Byen atter han gik ind,
 Da som befriet følte han sit Sind.

Fra denne Stund paa Bøgerne han kasted
 Med Iver sig, og længer ei paa Skrømt;
 Og ind at hente nu ved Flid han hastede,
 Hvad gjennem Maaneder der var forsømt.
 Ei meer ham Amor med sin Piiil antasted,
 Og skjøndt hans Bryst var lige fuldt og ømt,
 Dog aldrig meer paa Warhuus' Skolebane
 Alt sukke og at sværme fik han Bane.

Nu af den tørre Cicero han suged
 Kun stoisk Wiisdom, mens i Speil han seer
 Sig paa de tappre Helte hos Homer.
 Nu for det Grundige hans Sjæl kun lued,
 Nu bag Historien han critisk skued
 Den Verdenslov, hvorefter Alting skeer;
 Nu fordred han Tendens af Poesien,
 Nu søgte han Stringens i Geometrien.

Nu løste han med Færdighed Problemer
 Ved Hjælp af Algebraens x og y ;
 Nu grubled han paa smaa Philosophemer,
 Hvis Toppunct skjultes af en taaget Sky;
 Nu bygged han endogsaa smaa Systemer,
 Der havde samme Kraft som alle nye,
 Thi Tidens Pust omkuld dem alle blæste;
 Alt under hvilket fort dog Adam læste.

Saa henrandt trende Mar, og Skud fra Noden
 I ham alt Videnskaben havde sendt,
 Da Rector fandt ham, attenaarig, moden
 Til at faae Borgerbrev som en Student.
 Thi trak den nye Støvle han paa Foden,
 Thi blev de gamle sorte Klæder vendt,
 Thi tog en Morgenstund han nu paa Naaklen
 Sit Reisetøi og seiled bort med Smakken.

Hans Pas endnu er til. Dets Slutning lod:
 „Stud: Adam Homo, her af Marhuus Skole,
 Der taler Dansk og er ved Beile fød,
 Begiver nu, med Kinden hvid og rød,
 Med Dine blaae og skinnende som Sole,
 Med blonde Haar og i en halvslidt Kjole,
 Sig høi af Vært til Sjælland. Ei man mindes,
 Alt nogen smitsom Syge her der findes.“

Paa Sjællands Grund vor Helt da satte Fod;
 Og strax til Hovedstaden ind han kjørte,
 Hvor hæderligt Examen han bestod,
 Mens Navnet Rus med stille Fryd han hørte.
 Det Brev, som hjem hans Laud til Jylland førte,
 Paa Gjensvar ham ei længe vente lod,
 Thi snart vor unge Homo til Oplivelse
 Fra gamle Homo ankom denne Skrivelse:

Min brave Dreng! saa blev du da Student.
 Med Ære din Examen har du saaet;
 Bort med dit Laud i Lommen er du gaaet,
 Og min og din Bekymring nu er endt.
 Hvor glad du er, det veed jeg saa omtrent,
 Thi ogsaa jeg jo har engang bestaaet;
 Men hvad jeg ikke veed, hvad ei blev sagt mig,
 Det er den Leveplan, du nu har lagt dig.

Thi efter Hensigt bør jo altid føres
 Et Liv, et Studium, ja selv en Leg,
 Der bliver til en simpel Narrestreg,
 Naar planløs hen i Veiret Spøgen gjøres.
 Derfor kan tidtnok ei den Sandhed høres:
 I hver en Tilstand, til et Fingerpeg,
 En Leveplan er Mennesket fornøden,
 Undtagen — du vel Spøg forstaaer — i Døden.

Paa Banen frem med Haab jeg seer dig gaae,
 Nu Skolen bag og Verden for dig ligger.
 Dig Andres Glands i Diet stærkt nu stikker,
 Og selv du Andre stikker ligesaa.
 Dig mange, gode Huse aabne staae;
 Dog kun saalænge som du vel dig stikker.
 Din Ro, din Fred, din Lykke, din Credit
 Beroer tildeels paa dine første Skridt.

Men end med Verden du er ubekjendt;
 Og i den Kundskab er du langt tilbage,
 Hvordan en ubemidlet, ung Student
 Bør Tingene og Menneskene tage.
 Lad mig fortælle da, hvad mig er hændt,
 Og hvordan jeg, i mine unge Dage,
 I Alt mig hjalp tilrette med Forstand;
 Hvad jeg har gjort, du ogsaa gjøre kan.

Som din var ogsaa da omtrent min Stilling:
 Til Selskabslivet havde jeg Tendens,
 Og, skjøndt af Lykken kun en ringe Billing,
 In sano corpore dog sana mens.

Som dig det tidt vil gaae, at knap en Skilling
 Du har i Pungen, min Pung tidt var lens.
 Som du min Søn, saa havde jeg den Lykke,
 Ei just at regnes til de meget Stygge.

Min Leveplan jeg her meddeler dig:
 Til Folk og Forhold skarpt jeg lagde Mærke,
 Og alle svage Sider, alle stærke,
 Hos den og den, jeg strax notered mig.
 Jeg gjorde som de gamle christne Klærke,
 Der Bei med Christendommen banded sig,
 Idet paa samme Viis de handled ikke
 I hvert et Land, men efter Folkets Skikke.

Saa — til Exempel — hos Statsraad Zelle,
 (En Mand, hvis Gønst var ligegyldig ei,
 Og som holdt stærkt paa det Ceremonielle)
 Til hver Geburtsdag gratulered jeg.
 Men derimod hos Kammerherre Bjelde,
 Hvis Kone stod paa Ungdoms Skillevei,
 Og ei af Aar og Dage ønsked flere:
 Der gif jeg aldrig hen, at gratulere.

Et nyt Exempel! Hos Professor Meeter,
 Som elsked fremfor Alt en stiv Disput:
 Der lod jeg Stemmen tone høit og lydt,
 Og baredes med ham som Poul med Peter;
 Men derimod hos Conferentsraad Gether,
 Som gjerne vilde gjøre Folk forknytt,
 Og med sit eget Ord kun tog tiltakke:
 Der sad jeg stille og lod Manden snakke.

Maaskee du slige Ting vil kalde smaa?
 Nubel! det Stores Navn jeg ei dem giver;
 Jeg siger kun, som Verden er, den bliver,
 Og den maa kjendes, skal man Fremgang faae.
 En Hyklers Navn paa Den jeg aldrig skriver,
 Der Menneskenes Svaghed tænker paa:
 Slig Tagen Hensyn er ei blot uskyldig,
 Men som den sande Klogskab altid gyldig.

Fast daglig nu forøged jeg min Sum
 Af Regler, som i Livet selv erfares,
 Og snart man saae mig, primus inter pares,
 Beständig høielig, men aldrig krum.
 Jeg gjorde Alting med, hvad kan forsvares:
 Var blandt de Kløge klog, blandt Dumme dum;
 Med flittige Studenter var jeg flittig,
 Med lystige jeg munter var og vittig.

Ei andre Folk i Skif man saae mig sætte;
 Altid jeg lod det være deres Sag,
 Imens jeg selv i Godt fun fandt Behag,
 At finde sig med deres Dyd tilrette.
 Jeg taled aldrig Ondt paa Nogens Bag,
 Men yppede for Noes ei heller Trætte.
 Tilbageholdende og tolerant
 I Tale som i Dom mig Berden fandt.

Paa denne Viis jeg yndet blev af Alle,
 Og banede, skjøndt fattig, snart mig Wei:
 Fast hver en Middag ude spiste jeg,
 Og Manges Pung jeg min nu kunde kalde.
 I Splid med Berden ei man saae mig falde,
 I Kamp med Livet jeg geraaded ei;
 Og havde da blot Jura jeg studeret,
 Var paa min Bane snart jeg avanceret.

Men nok herom! Jeg haaber du forstaaer,
 Hvad egentlig det er, at her jeg mener.
 Der gives Folk, som altid gjore Scener,
 Af hvem man altid Sandhed høre faaer,
 Skjøndt sliq Oprigtighed til Intet tjener,
 Og Sagen i Quæstion dem ei angaaer;
 Som altid have Lyst paatværs at vandre,
 Og just at løbe lige buus paa Andre.

Item der gives Folk, som altid vole
 Med daarlig Stoltbed, kun dem selv til Meen;
 Som raabe: man bør staae paa egne Been,
 Og her i Livet paa sig selv kun stole;
 Imedens der dog ikke gives Een,
 Der uden Andres Hjælp faaer blot en Kjole.
 Fly disse Daarer, hvem kun Stoltbed sporer,
 Saavel som hine Sandheds-Profesjorer.

Tro mig, som prøved Verden og som kjender
 Tilfulde Livet her paa denne Jord:
 Den unge Prædikant af Sandheds Ord
 Som Gammel sig til Løgnen gjerne vender;
 Og næsten altid som en Prakker ender
 Den Stolte, der paa egne Kræfter troer.
 Thi vist det er, til Noget kun man bliver
 Ved det, de Franske kalde savoir vivre.

Følg mine Raad, det vil dig sikkert fromme,
 Og grib dit Liv med Kraft og Klogskab an;
 Thi om den Unge handler med Forstand,
 Det lærer inden lang Tid ham hans Lomme.
 Forresten vil jeg her nu ikke komme
 Med det, som godt dig selv du sige kan:
 Det er jo klart, at du skal være dydig,
 Din Gud, din Konge, din Professor lydig.

Endnu Get! Af den ny Philosophi,
 Hvori nu alle lærde Hjerner svømme,
 En dygtig Slurk du og maa see at tømme;
 Thi naaer du end ei Visdoms Nummer Ni,
 Dens Nummer Nul sig ei for dig vil sømme.
 En Modesag ei reent tør gaaes forbi;
 Især man Terminologien kjende maa,
 Med den begynde og med den man ende maa.

Hvis et Compendium du skulde finde
 Af samme Videnskab i kort Begreb,
 Hvormed man kan sig hjælpe hvis det kneb,
 Da vilde du ved det mig ret forbinde.
 En Tour til Kjøbenhavn jeg har isinde,
 Hvis ikke Pungen siger: Seilet reb!
 Men hvis den nu gif for sig paa det Samme,
 Jeg vilde nødig der staae reent tilskamme.

Men fuldt er mit Papiir — jeg Afsted ta'er;
 Din Moder seer jeg og sit Brev at ende.
 Endnu til Slutning maa jeg blot dig sende
 En Hilsen fra din gamle Bedstefa'er.
 Farvel, min Søn! og gid du maa erkjende
 Det Hjertelag, jeg altid for dig har.
 Forresten intet Nyt fra Præstegaarden,
 So Duer kun forleden tog os Maaren.

Her endte Brevet, og et kraftigt Stød
 Vor Adam følte sig ved samme givet,
 Til ret med Klogskab at benytte Livet;
 Til rask at klavre op af Lykkens Skjod,
 Og ret at blive høielig som Sivet.
 Derpaa sin Moders Brev han iilsomt brød,
 I hvilket først til Laud hun gratulered,
 Og saa paa denne Viis continuered:

Du husker nok vor Poppelspil-Allée,
 Som sidste Aar din Fader lod forlænge
 Fra Havelaagen af hen til vort Bænge,
 Hvorfra man over Fjorden vidt kan see.
 Da til Motion min Helbred nu kan trænge,
 Jeg der saa ofte, som det blot kan skee,
 Spadserer op og ned, frem og tilbage,
 Mens Tankerne de gaae som de behage.

Hvad mener du jeg mest da tænker paa?
 Paa den, hvis Kjærlighed min egen nærer!
 Paa den, hvem Dag og Nat i Sind jeg bærer,
 Paa den, jeg elsked, for mit Blik ham saae;
 Paa den, hvem allernødigtst jeg undværer,
 Til hvem nu allerhelst jeg vilde gaae;
 Imellem hvem og mig nu Bølger ere —
 Paa den, hvem Tiden fjerner meer og mere!

Ak ja, min Aldam! længer bort du kommer,
 Alt som i Livet længer du gaaer frem;
 Thi hver en Fremtidskjæbne, som dig frommer,
 Dig fører ud i Verden fra dit Hjem.
 Hvad skal min Fryd nu være næste Sommer,
 Naar Roser komme, men ei du med dem?
 Hvem skal jeg nu saamangen Aftenrøde
 Forventningsfuld paa Weien gaae imøde?

Igaar af mine Tanker blev jeg vækket.
 Jeg saae en Høne, der en Welling bar,
 Langs Kjæret løbe op og ned forskrækket.
 Den saae med Angst paa Vandet ud, som bar
 Dens lille Welling, knap af Duun bedækket.
 Ak! Hønens Uro just min egen var:
 Du flyder fjernt nu paa en ukjendt Bølge;
 Jeg staaer i Afstand og kan ei dig følge.

Men lad mig tie om mig selv! thi jeg
 Vil altid høit i Sjæl og Sind mig fryde,
 Naar du kun finder Fremgang paa din Vej;
 Naar du din faure Ungdom kun maa nyde;
 Naar du kun Livets Roser glad maa bryde,
 Mens dog af Tornene du saares ei.
 Gengang igjen, om ikke her saa hisset,
 At leve med dig er jeg dog forvisset. —

Nu om en anden Sag jeg tale maa.
 Iovergaars afgif herfra til Veile
 Med Skipper Poulsen, som idag vil seile,
 Saa Kjøbenhavn før Søndag han kan naae:
 Først sex Par Socker, som endnu dig seile,
 Af hvide tre Par, tre Par af de graae;
 Saa dine Kraver med de brede Borter,
 Og endelig de fire nye Skjorter.

Med samme Leilighed du vil modtage
 To Skjepper Æbler af det bedste Slags,
 Som ei du nødig har at spise strax,
 Da godt de holde sig til Winterdage.
 Fremdeles tvende Pølser og en Lar,
 Med hvad af røget Kjød vi har tilbage;
 Der alt tilsammen ligger vel indkøbt
 Ved syv Pund Tøllelys, jeg selv har støbt.

Af Penge denne Gang jeg ingen sender,
 Du selv kan sagtens tænke dig min Grund;
 Men vær taalmodig! Naar din Fader kun
 Faaer solgt sit Korn — hvad nok om kort Tid hænder —
 Da, hvordan jeg det ender eller vender,
 Og hvad der saa end bli'er paa Kasse's Bund:
 De fyrretyve Daler skal du have,
 Som vi har lovet dig til Julegave.

Og nu Farvel, og lov mig tro at blive!
 Ja lov mig vist, at hver en Maaned du
 Om dig og al din Færd til mig vil skrive,
 Og altid have denne Bøn i Hu.
 Lad saadan os hinanden Haanden give,
 Skjøndt Land og Vand os begge skiller nu.
 Ja, lad paa denne Jord os holde sammen!
 Hertil af Hjertens Grund jeg siger Amen.

Her slutted Brevet — og som Dagens Kerte
 Tidt synkende sit Guld paa Skyen skrev,
 Saa modtog Følelsen i Adams Hjerte
 Et lifligt Indtryk af det læste Brev.
 Han følte Haabets Fryd og Længsels Smerte,
 Og op sit Vindue han hurtig rev,
 Og stirred længselsfuld ud mod det Fjerne —
 Fjernt over Jylland op der gik en Stjerne.

Credie Sang.

Der er en Lob for Alting her paa Jorden,
For Alt hvad er, hvad kommer eller var,
For Alt i Osten, Westen, Syden, Norden,
Naar blot en Gnist af Liv det i sig har;
For Alt, hvad i den ydre Verdensorden,
Som i den indre, Form og Skabning ta'er;
Og Loven lyder i sin Simpelhed
(Thi simpelt er det Store): Op og Ned.

Op flyver Fuglen mod de høie Zoner,
For snart at dale paa den lave Bred;
Op bygges Spiret, som i Skyen throner,
For i Ruiner dybt at styrte ned;
Op stræber Helten efter Laurbærkroner,
Til Lykken svigter, paa hvis Bud han stred;
Thi op og ned gaaer Skjæbnen, gaaer vor Lykke:
Hvad stolt gaaer op i Glands, gaaer ned i Skygge.

Og op og ned i denne Verden gaaer
 Ei Solen blot og Maanen, Nattens Døie,
 Ei blot de gyldne Stjerner i det Høie,
 Ei blot det Hav, hvis Bølgeslag os naaer:
 Men hvert et Hjerte, som paa Jorden slaaer,
 Som hæves snart af Fryd og snart af Møie;
 Thi Glæde, Smerte, Frygt og Haab og Fred,
 Alt gaaer som Bølgeslaget op og ned.

Og op gaae Støvet's Bønner, medens Svaret
 Fra Oven stiger ned med himmelsk Røst;
 Og Sorgen, der blev nedlagt i vort Bryst,
 Naar til sin Tid den trofast er bevaret,
 Dybt fra vort Hjerte stiger op som Lyst.
 Alt, hvad vi haabed, elsked og erfared,
 Det synker vel i Tidens Strømme ned,
 Men dukker deraf op for Eviighed.

Dog iblandt Alt, som stiger og som daler,
 Og som paa denne Jord gaaer op og ned,
 Ei noget Nigere jeg nævne veed,
 End Livet selv i Dødgang, naar det maler
 Sig fuldt af Haabets lyse Idealer,
 Forghldt' af Drømmene om Kjærlighed.
 Naar Dødens Stund jeg sætter kun til Siden,
 Hvad har da Kraft og Glands som Ungdomstiden?

Ja Haabets dybe Brønd, hvor rig er du!
 Dybt paa din Bund, hvor Livets Kilde vinder,
 Hvert deiligt Eventyr den Unge finder,
 Hvortil fra Barndomsdage stod hans Hu.
 Naar ned han ser i dig, da i et Nu
 En gylden Krands sig om hans Billed vinder;
 Men strækker efter Krandsen han sig hen —
 Da svinder bort i Taage den igjen.

Og fyldt af dette Fremtidshaab probeerte
 Nu Adam Homo sig i Livets Dands,
 Mens som en ung Student han Alt studeerte
 Med klare Dine og med aaben Sands.
 Sit hele Liv med Rødt han colorerte,
 Han spared ei paa Farver og paa Glands,
 Og som han optog Alt, saa frem sig stilled
 For ham i alle Ting hans eget Billed.

Sad han i Studiigaardens Høresale,
 Imens af Viisdom han tog ind sin Part,
 Og hørte der han sin Professor tale.
 Og demonstrere saa det havde Art:
 Da gjerne Phantasiaen i en Fart
 Hans egen lærde Fremtid monne male;
 Da paa Cathedret han i Tanker saae
 Sig selv som Polyhistor eengang staae.

Gik Søndagformiddag med Hat og Stof
 I sorte Klæder han paa Promenaden,
 Og saae den unge smukke Damesflof,
 Som, naar det blot er Solskin, Hovedstaden
 Udsender for at see og sees paa Gaden,
 Og som skjøndt stor dog aldrig stor er nok:
 Da saae vor Helt — klarsynet som de Færreste —
 I hver en yndig Blud sin Fremtids-Kjæreste.

Stod han i Kirken, hvor en talrig Skare
 Andægtig lyttede til Præstens Ord,
 Da Livets Gaader for sit Folk at klare,
 Og blive geistlig Taler, Adam svor.
 Gik i Theatret han, og fandt han bare
 Paa Scenen af Talent det mindste Spor,
 Saa Digteren ei reent gik bag ad Dandsen:
 Da vinked ham i Manden Kunstnerfrandsen.

Ja, hvordan ret sin Ungdom Adam nød,
 Og hvordan Livets uafbrudte Strømme
 Sig i hans Hjerter rigt og fuldt udgød,
 Og arled glade Følelser og Drømme,
 Hvorover, som paa Bølger, hen han flød:
 Derom min Læser allerbedst kan domme,
 Ved Gjennemlæsning af det første Brev,
 Som efter Julen til sit Hjem han skrev.

Min søde Moder — saa begyndte Brevet —
 Et glæd'ligt Nytaar først jeg ønsker dig,
 Saa takker jeg for hvad du sidst har skrevet,
 Samt for det Mammon, som du sendte mig.
 End mit Stipendium dog holder sig,
 Hvoraf jeg hidtil som en Prinds har levet;
 Og derhos har ved Hjælp jeg af Patroner
 Erholdt paa Christianshavn Informationer.

Heraf du seer at jeg er ovenpaa,
 Og at din Sorg for mig er overflødig;
 Thi Alt jeg næsten har, hvad jeg har nødig,
 Og sig at hjælpe maa man her forstaae.
 Forleden Dag en Skræder jeg ærbødig
 Har spurgt, om jeg paa Regning kunde faae.
 Han sagde Ja — saa tænk dig nu, min Moder,
 Din Søn i russisk Frak med Silkesoder!

Hvordan min Tid gaaer hen, du vide vil,
 Og i dit sidste Brev du bad mig melde
 Dig ret nøiagtigt hvordan Alt staaer til.
 Istedetfor mit Liv nu at fortælle,
 Et Svar jeg kunde give, som kan gjelde
 Ved hver en Leilighed som Trumf i Spil.
 Thi Alt med disse Ord jeg kunde sige:
 For mig er Kjøbenhavn som Himmerige.

Men hvordan Dagen gaaer, du nu skal høre:
 Naar Ser paa Kirketaarnet Uhret slaaer,
 Da med et Spring jeg ud af Sengen staaer,
 At ei til længer Søvn den skal forsøre.
 Derpaa mit Smørrebrød jeg selv maa smøre,
 Mens op fra Bertens min Kop Mælk jeg saaer;
 Naar den er drukken, strax jeg Bogen tager,
 Og læser et Par Timer saa det knager.

Paa Forelæsninger jeg saa gaaer hen,
 Hvor mellem Benner prægtigt jeg mig morer,
 Og hvorfra nødig jeg gaaer bort igjen;
 Thi vi har flere lærde Professoreer,
 Hvem Manden springer ud af alle Porer,
 Som paa de ægte geniale Mænd.
 Ved alle Ting de stadigt har for Die,
 Studenterne at gabne og fornøie.

Er Klokken Set, forlader jeg de Bise,
 For, som du veed, ved et Familiebord
 At faae den ypperligste Middagspise,
 Bestaaende af Suppe, Kjød og Roer.
 Der har min Plads jeg hos en Tomfru Bise,
 Hvis Omhu og Opmærksomhed er stor;
 Thi hun — som og Familiens andre Lemmer —
 For mig at byde ofte selv sig glemmer.

Saasnart af Bordet her man tager kun,
 Strax i Studenterklubben ned jeg iler,
 Hvor mellem Musasønner jeg en Stund
 Ved Læsning og ved Snak mig herligt hviler.
 Der lever man! der Muses evig smiler
 Fra flere aldrende Studenters Mund,
 Som der man altid træffer, og som flittige
 Vel ei kan kaldes, men særdeles vittige.

Har et Par Timers Tid jeg der hendrevet —
 Jeg siger drive, men det hedde maa:
 Har et Par Timers Tid i Bid jeg levet,
 Da hjem i største Hast man seer mig gaae.
 Da Bogen atter jeg mig kaster paa,
 Og hvad om Formiddagen ned er skrevet
 Med flygtig Pen og tidt med flygtigt Sind,
 Dybt i min Pande da jeg prenter ind.

Det Aften bli'er. Ei Folk bør sidde ledige,
 Det siger jeg mig tidt og tidt igjen;
 Thi gaaer jeg snart til Kammerater hen,
 Snart, naar jeg dertil Raad har, paa Comedie,
 Hvoraf jeg bliver meer og meer en Ven.
 Af Alting mest behager mig Tragedie,
 Hvori der glimrer nu en ung Actrice,
 Som ikke-noksom her jeg kan dig prise.

Tænk dig en middelmaadig hoi Figur,
 Med Præg af Mandens Seir og Kjødets Spægelse;
 Tænk dig en Sjæl, som Guld saa reen og puur,
 Hvis mindste Blik er Hjertets Vederqvægelse,
 Hvis luttrede og yndige Natur
 Sig viser i enhver graciøs Bevægelse,
 I Smil, i Suk, i Taarer og i Klage —
 Tænk dig det Alt! og meer dog staaer tilbage.

Blandt andre Nydelsler, som her jeg har,
 Jeg og maa nævne dig en Dandsbevælsel,
 Hvori hver Lørdag Aften Deel jeg ta'er.
 Jeg nylig der blev underkastet Prøvelse,
 Til Fryd for Damerne, til min Bedrøvelse,
 Thi slemt iveien det venstre Been mig var.
 Derhos bestandig skreg vor Dandselærer:
 Hr. Homo! Deres Hoved skjævt de bærer.

Men hvor de unge Damer der er nette,
 Og hvor paa deres Smag man stole kan!
 Især jeg nævne maa en Froken Jette,
 Som i den hele Cirkel fører an.
 Hvor hendes Fødder er i Valsen lette,
 Og hvor hun har en ypperlig Forstand!
 Naar klart i Dandsen hendes Die spiller,
 En Gracies Dands jeg ret mig forestiller.

Foruden disse Dvælses, hvis Mening
 Er sig at more og fornøie godt,
 Ind i et andet Selskab er jeg traadt:
 En udstrakt videnskabelig Forgrening,
 En Tale- og en Disputeer-Forening,
 Hvori Latinersproget høres blot.
 Hver Onsdagasten her man disputerer,
 Og i en aandig Kamp sin Kraft proberer.

Endnu omtaler jeg vor Exercering,
 Thi som Student du veed man er Soldat:
 Min gamle Kjole har jeg til Mundering,
 Szakø jeg laaner hos en Kammerat.
 Ved Bataillonens Svingen og Formering
 Jeg alt har lært at tjene Land og Stat;
 Men langt det vilde overgaae min Evne,
 Hvis alle Løier her jeg skulde nævne.

Du seer, jeg lever i et evigt Nøre;
 Thi naar til Alt endnu jeg føier, hvad
 Du i mit sidste Brev jo fik at høre:
 At end jeg ingen Søndag hjemme sad,
 Da maa du tilstaae, jeg har nok at gjøre.
 Og dog ved dette Liv er jeg saa glad,
 At tidt jeg er som salig heel og holden —
 Da maa jeg ud i Luften, ud paa Bolden!

Da gaaer jeg frem med raske Skridt, mens Vinden,
 Der ofte blæser stormende fra Ost,
 Med sine Vinger suser mig om Kinden,
 Og puster som til Flammen i mit Bryst;
 Da bæres jeg foruden og forinden,
 Og rask jeg iler ned til Sundets Kyst,
 Hvor da jeg staaer, i Tanker dybt begravet,
 Og skuer taus og længe ud paa Havet.

Høit brusset det, og høit mit Bryst sig hæver,
 Og dybt jeg føler, jeg til Alt har Mod;
 Ja, hver Bedrift, som Livet af mig kræver,
 Da ofte fuldendt for mit Døie stod.
 Da ridt min Fremtid sig tilsyne lod
 I Skyens Guld, der over Strømmen svæver,
 Og Lysets Esterskjær paa Hav og Kyst
 Mig da et Minde var i Folkets Bryst.

Men hvorhen løber atter løbte min Pen?
 Bedst er det nok at pludselig jeg tier,
 Alt disse Drømme, disse Sværmerier
 Meddeet ei falde over mig igjen.
 Mit Uhr, jeg seer, paa Otte viser hen,
 Og end ved Skriverbordet her jeg vier,
 Og end er ei jeg vasket eller redt,
 Skjøndt jeg til Aften er i Selskab bedt.

Det hos en Mand er, som paa Børsen veier,
 Og som i Handelsverd'nen er bekjendt:
 En Hr. Statsraad og Grosserer Dreyer,
 Hvis Navn du sikkert tidt har seet paa Prent.
 Jeg med hans Søn blev sidste Gang Student,
 Og af og til med ham jeg Omgang pleier,
 Paa Grund af hvilket jeg idag er Gjæst
 Ved Fru Statsraadindens Fødselsfest.

Lad da Farvel mig sige for det Første,
 Og bruge Tiden, som endnu er min;
 Thi end jeg mine Klæder skrapt maa børste,
 Og tage Pletter af med Brændeviin.
 Ja, Elegancen være bør den største,
 Med Silkevest, med Halsklud superfün;
 Thi bag sit Ydre maa man godt forskandses,
 Man vil endogsaa vide, der skal dandses.

Saadan Epistelen til Hjemmet lød;
 Men da vor Helt nu Toilet skal gjøre,
 Min Læser hen til Dreyers vil jeg føre,
 Hvor Fruen just bon jour til Gjæster bød.
 Det hele Huus var i Tumult og Røre,
 Og over alle Bredder Theevand flød.
 En broget, pyntet Sværm man alt seer prale
 I trende rigtbelyste, store Sale.

I den, hvor der ved Kort skal gøres Gavn,
 Stod otte nye Mahogni-Spilleborde,
 Hvortil sig ingen Andre sætte turde
 End Riddere og Mænd fra Kjøbenhavn,
 Der idetmindste var Justitsraads Navn;
 En Kammerraad Undtagelse dog gjorde.
 Kortpengene, ved Dreyers smaa Cabaler,
 For hver bestemte var til to Rigsdaler.

Naar rundt i denne Sal sit Blik man sendte,
 Da saae man Stjerner, Kors og Baand, hvis Skin,
 Om end det ingen Anden gjorde blind,
 Dog idetmindste Eiermanden blendte.
 Thi naar han af og til, med Smil paa Kind,
 Sit Blik ned mod sin egen Hæder vendte,
 Da saae han atter op, forblindt af Skjæret,
 Med Diet halvtilluft, med Næsen høit i Veiret.

Forresten gif Beskueren det her,
 Som i de klare Nætter mange Gange,
 Hvor Diet ei et enkelt Lys kan fange,
 Fordi det drufner i den hele Hær.
 Han vidste, der af store Mænd var mange,
 Han saae jo at Fortjenesten var nær,
 Men just da Storheds Sum var saa uendelig,
 Hver enkelt Storhed hartad var ukjendelig.

I Salen Nummer to (den mørkerøde),
 Hvor der en Kreds af ældre Damer sad,
 Laa paa et Bord Geburtsdagsbarnets Føde:
 Uhr, Kringe, Kjæder, Shavler fine, bløde,
 Handsker og Kapper, Strimler Rad i Rad,
 Og nedenunder Alt et skrevet Blad,
 Hvorpaa enhver Præsent var nummereret,
 Og hver en Givers Navn derhos noteret.

Nei, hvilken Nigdom! raabte Fru von Pappe,
 Idet hun kjælent til Fru Dreyer saae:
 Jeg veentud sagt Dem her bekjende maa,
 At nu jeg havde Lyst til Lidt at nappe.
 Som, for Exempel, denne hersens Kappe,
 Som Deres Datters Haand har virket paa.
 O, hvilket Arbeid! For mit Blik det swimler
 Ved disse Musetakker, disse Strimler!

Og dette Shavl! — saa skreg nu hendes Søster,
 En nygift Dame, men som græmmed sig:
 Fra Hoved og til Fod at svøbe mig
 I slikt et Shavl! blot Tanken mig forlyster.
 For hver en Sorg et saadant Stykke trøster;
 Ja De, Fru Dreyer, De er lykkelig!
 De har en Mand, som Dem paa Persisk klæder,
 Og som paa Dansk Dem elsker og tilbeder.

I Salen Nummer tre, der for de Unge
 Til Samlingssted iasten' var bestemt,
 Og hvor man skulde lege, spille, sjunge
 Til et Klaveer, der stod bag Døren gjemt:
 Sad langs med Bæggen Damerne beflemt'
 Og voved knap at røre Haand og Tunge,
 Imens forlegne unge Herrer stode
 I Krogen, og fra Siden dem beglo'de.

En spændt Forventning malet var paa Alle;
 Men ingen Sjæl dog mægted at forstaae,
 Hvordan man Bugt med Stivhed skulde faae,
 Saa Glædens raske Bøsser kunde knalde.
 En Hjælp der ned fra Himlen maatte falde,
 Og tidt med Længsel man til Døren saae,
 Om ei en Mand der kom, hvem Magt var givet
 At løse op for Selskabs=Enorelivet.

Get Væsen var der kun, der sig bevægede
 Med Sikkerhed i denne spændte Kreds:
 En Herre mellem Tred've og Halvtreds,
 Thi hen paa begge Aldere han pegede.
 Hans Haar af Tiden var en Smule bleget,
 Men som en Yngling, rank og selvtilfreds,
 Gik dog paa lette Been han om i Salen,
 Kjendt under Navn af Particulier van Pahlen.

Det var en Cavaleer, galant barberet,
 Hvis Rigdoms-Strøm endnu ei sagde stop ;
 Hvis Tid var altid ledig som hans Krop,
 Hvis Smag til unge Benner inclinered.
 Men nu en lille Gaas han conversered,
 Og trak — som man det kalder — hende op ;
 Og Gaasen vilde just sit Svar fremstamme,
 Da Dørene sig aabned idetsamme.

Og see! vor Adam Homo traadte ind ;
 Og Alles Blik sig hurtig mod ham vendte,
 Imens han sine klare Dine sendte
 Omkring i Salen med frimodigt Sind.
 Som Purpur begge Kinder paa ham brændte,
 Hans Loffer flød som Bølger for en Bind,
 Hans stramme Klæder, hvori Tøi var sparet,
 Den ranke Skabning herligt aabenbared.

Men som en Helt, der skrider frem til Seier,
 Hen over Gulvets Tæppe rast han gif,
 Og gjorde Complimenten for Fru Dreyer,
 Og gratulered efter Pligt og Skik.
 Heel yndeligen Fruen for ham neier,
 Idet hun takker med et Smil og Nif,
 Hvorpaa hun Haanden op til Hjertet lagde,
 Og med huldsaligt Udtryk til ham sagde:

Saa lang en Tid, Hr. Homo, ei De voved
 At lade Damer vente dem omsonst,
 Hvis ei De altid sikker var paa Gunst.
 Men Folk vi nødig har med Deres Hoved;
 Bort unge Selskab næsten ind er sovet,
 Og kan kun vækkes op ved Deres Konst.
 Gjør nu Dem Flid! Tag Damerne i Skole!
 Paa Part'culier van Pahlen kan De stole.

Hvor gjorde denne Tale Adam godt!
 Hvor følte han sit Hjerte stærkt at banke,
 Ved denne smigrende og stolte Tanke,
 At Fruens Haab paa ham nu hvulde blot.
 Hans glade Dine straalte dobbelt blanke,
 Og uvilkaarlig smilte han saa smaat;
 Ja i sit stille Sind han selv sig loved,
 For sliq en Tillid ret at vise Hoved.

Da derpaa — præfenteert for Pahlen — nøie
 Han saae paa Manden, tænkte Hver paa Sit:
 Beundring læste man i Adams Die
 For Particulie'ens Væsen, let og frit;
 For Kjølens Elegance, for det høie
 Og stive Halsbind af moderne Snit;
 Og Pahlen tænkte da han Adam skued:
 En saadan ung Recrut til Ven just dued.

Men efter Fruens Bøn de Unges Hær
 Sig skiller ad og danner to Partier,
 Hvoraf det ene Pablens Fane bær,
 Det andet under Adams Skjold sig gi'er.
 Til Ordsprogslegen derpaa man sig vier:
 Man af og paa, og i og om sig flæ'er;
 Man op og ned paa sig og Alting stiller,
 Idet man verelviis Comedie spiller.

Og her indlagde sig den største Ære
 Iblandt dem Alle Adam Homo nu;
 Altid de bedste Ord ham randt i Hu,
 Altid forstod han genial at være.
 Hans Phantasi og Mand var stærkt i Gjære,
 Han Legens Knude stedse skar itu,
 Og Modpartiets Bid af Sadlen lettede,
 Idet med sjelden Kløgt han Ordet gjettede.

Da Leg var endt, var Spisetiden kommen,
 Og nu paa hvert et Ansigt blev det klart;
 Og rundtomkring der nu blev spurgt og svart
 Med mere Liv — thi Livet det er kommen.
 For alle Skranker nu man aabned kommen,
 Det hele Selskab her blev enigt snart;
 Thi hvert et Blik kun hvulste paa Fru Dreyer
 Der selv nu bar omkring de smaa Posteier.

Da Skaalen skulde drikkes, Alle reiste
 Som i Begeistring sig, og Glædens Flag
 Du hvert et halvedrovet Ansigt heiste,
 Til Ære for den endte Fødselsdag.
 Med Tak og Meien, baade for og bag,
 Den rorte Dame midt i Kredsen kneiste,
 Mens rundt man stemmed i, til bredfuldt Maal:
 Og dette være skal vor Frues Skaal!

Høit toned Sangen, men af Alle sang
 Dog Adam hvieft i sin Hjertensglæde;
 Ja, i Begeistring bændte ham engang,
 Stærkt paa en Frøfens spæde Fod at træde,
 Saa ynkeligt man hende hørte græde,
 Imens fordoblet høit hans Hurra klang.
 Dengang mod Fruens Glas han stærkt saa blinked,
 Af sand Deeltagelse hans Dine blinked. —

Og det var Alt? min Læser siger skuffet;
 Ja, kjære Læser! Meer du ei kan faae,
 Og værre Skjæbne har ei her dig truffet,
 End Folkene, der bort fra Gildet gaae.
 Men som jeg ind i Selskab har dig puffet,
 Saa vil Erstatning jeg dig foreslaae:
 Lad Gjæsterne os følge hjem i Hælene,
 Og gjøre beggeto et Kig i Sjælene.

Naa gudskelov, vi er igjen paa Gaden!
 Udbrød med hørligt Suk Statsraad Lem:
 Thi Sandhed er det, Liv er meer end Maden,
 Og bedst man har det i sit stille Hjem.
 Til os at gjøre Selskab nu er Maden!
 Hans Frue dog med Jvrighed brød frem:
 Honneteteten vil, at ei man spiser
 En fremmed Mad, hvis ei man Gjengjeld viser.

Saae De, hvor Fru von Pappe Dine gjorde,
 Dengang hun taledede med Cap'tain Wals?
 Med Blik hun sagde: hvis jeg vare turde,
 Saa faldt jeg gjerne strax om Deres Hals.
 En saadan Frækhed næsten pidstes burde,
 For hver en Herre hun jo er tilfals —
 Saa tordnede den kydske Jomfru Stengel,
 Der fulgtes til sit Hjem af Lieut'nant Engel.

Hvormange Penge tabte du ved Spillet?
 Til Bro'er Cons'rentsraad hvissed Kam'raad Franz.
 Fasts tred've Daler, svared Broder Hans:
 Kortpengene dog meer end Alt mig drilled!
 Har noget Menneske sig forestillet,
 At kunne sætte dem tolv Mark tilmands?
 Man vist forlange vil, om ei ret længe,
 Theekop = Tallerken = Glas = og Flaske = Penge.

O, min Emilie! — saa Frøken Trine
 Bed sin Venindes Arm gav her sig Luft:
 Hvis blot jeg kunde faae i min Fornuft
 Den Hjertets underlige Sorg og Pine,
 Den melankolske, veemodsfulde Dyst,
 (Som og hos dig kan spores i hver Mine)
 Der altid efter Selskab paa mig faldt,
 Der gjør, at jeg maa sukke: det var Alt!

Men den, der ikke sukked: det var Alt!
 Var Adam Homo, der, mens Stjerner tindred,
 Gik til sit Hjem, idet han sig erindred
 Den svundne Aftens Rigdom og Gehalt;
 Idet sin Tankes Opsving ei han hindred
 Ved Reflexioner, som for ham ei gjaldt;
 Idet paany han gjennemgik det Hele,
 Samt hver af denne Aftens mindste Dele.

Til Afsted havde Fruen til ham sagt:
 Nei, reentud talt, Hr. Homo! jeg maa sige,
 At endnu aldrig fandt jeg Deres Lige
 I Munterhed og Bid, i Smag og Tact.
 Derhos ham Pablen havde Haanden raft
 Med disse Ord: Bekjendtskab ei vi svige!
 Vi tales ved, jeg haaber, snart igjen;
 Regn mig fra denne Dag for Deres Ven.

Saa lykkelig han iulte til sit Hjem,
 Hvor ved sit Skriverbord sit Lys han tændte,
 Og Brevet til sin Moder heelt fuldendte,
 I det af Sider fast han fyldte fem:
 Om Alt hvad denne Aftenstund ham hændte,
 Om Gjæsterne, og om hans Snak med dem,
 Om Pablens Haand, der til Farvel blev rakt ham,
 Om Fruens Mund, og hvad den havde sagt ham.

O Læser! Hvis min Helt dig forekommer
 I Manden her lidt fattig og lidt arm,
 Saa grib, jeg beder, i din egen Barm,
 Før du opkaster dig til Adams Dommer.
 Husk paa, hvor tidt i Ungdoms lyse Sommer
 Du for det Smaa begejstret blev og varm;
 Hvor tidt du da med Bravo hørtes lønne,
 Hvad nu du neppe agter værd en Bønne.

Alt kommer jo paa Diet an, der seer,
 Og paa det Speil, hvormed man Alt opfatter:
 Maaaskee det Billed, hvoraf nu du leer,
 Engang med Taarer du betragter atter;
 Maaaskee den Smukke, som nu høit du skatter,
 Dig snart en Duffe bli'er, og intet meer;
 Thi Livet har en Maske, og dets Kjærne
 Tidt bærer modsat Frugt i samme Hjerne.

Den første Frugt, hvor er den sød og blød!
 Blot ved dens Nærhed Læberne bedugges,
 Saa Appetit er her den mindste Nød.

Og den behøver ei engang at plukkes;
 Den falder af sig selv, mens Diet lukkes,
 Ned i den Uerfarnes aabne Skjød.
 Man ryster bare Træet — strax da kommer
 I Skjødets ned de søde, bløde Blommer.

Den anden Frugt er modsat af Natur;
 Thi ved Erfaring kan man kun den vinde,
 Og selv naar den er vunden, vil man finde,
 At den at smage paa er haard og suur.
 Den om den faste Vinterfrugt maa minde,
 Der til at nydes strax jo ikke duer,
 Da Kulde til en Tid maa den omgive,
 Hvis sød og aromatisk den skal blive.

Men naar ei Sommer blot men Høst er svunden,
 Og Livets Vinter driver frit sit Spil,
 Da sidder Oldingen i Aftenstunden,
 Mens sin Erfarings Skat han langer til.
 Den Frugt, som eengang haard og suur blev funden,
 Den nyder nu han foraaarsfrisk og mild
 I sin Betragtning og i sin Beskuen,
 Ved Ironiens Lampes muntre Luen. —

Dog til vor Adam! hvem vi nylig saac
 I Dreyers Selskab. spille Bid og Kræfter,
 Og som nu giver Møde, Lørdag efter,
 Ved Dandsøvelsen i Nabenraa.

Her mere reent hans Billed vil man faae;
 Men før min Læser Blikket paa det hester,
 Maa Salen, flaret af en Lamps Skjær,
 Hos Dandselærer Friis jeg aabne her.

Den gamle Friis man seer Fiolen stemme,
 Mens en syv, otte unge Piger, som
 Fra Byen nys til Dandsetimen kom,
 I Skabet Kaaber og Galoscher gjemme.
 I smalle Sko de deres Fødder flemme,
 Hvorpaa de hoppe let paa Gulvet om,
 Idet Hr. Friis de spørge: om han venter,
 At see iaften alle sex Studenter?

At, mine Damer! svarer gamle Friis,
 Idet i Position han Foden stiller
 Og langsomt af sin Daase ta'er en Priis:
 Betænk, hvor Skjæbneen dog idag os driller!
 Hr. Holm, Hr. Steen, Hr. Ost, Hr. Mehl, Hr. Miller
 Har sig forkelet ved at gaae paa Iis.
 Ikkun Hr. Homo gi'er iaften Møde;
 Hans Overflod paa Mangelen maa bøde.

Der er han! raabte Alle nu i Chor.
 Og virkelig: medeet han kom tilskue
 I Døren, og tog af sin laadne Hue,
 Just som imøde Damerne ham foer.
 Ved sliq Modtagelse hans Kinder lue,
 Dog meer ham overraske disse Ord:
 Hr. Homo, tænk! idag De forestiller
 Dem selv, og Ost og Steen og Holm og Mehl og Miller!

Hvorledes, mine Damer? Adam siger;
 Men Pigerne, som hans Forundring see,
 Paa eengang stikke høit nu i at lee,
 Thi Patter blev jo født med unge Piger.
 Da gravitetisk gamle Friis fremstiger
 Og siger til vor unge Ven: Maaskee
 Til Sagens Klaring Bei et Ord kan bane:
 I Kurven De idag er ene Hane.

Hvor virked dette Ord som Trylleri!
 Paa eengang sig de unge Piger mindede,
 At de var Høner, og at klarest skinned
 Blandt Hønens Dyder hendes Modesti.
 Thi luffed alle Næbbene sig i;
 Men paa sin Haneværdighed besinded
 Paa samme Tid vor unge Helt sig og,
 Thi gav han nu sig Lust i muntert Sprog.

Saa lod hans Ord: De fældet har min Dom,
 Og over Damer's Dom tør ei man klage;
 For altsaa mine Damer at behage,
 Mit Gættal til et Sættal gjør jeg om.
 Ser Damer op til Balsen vil jeg tage,
 Ser Hjerter i mit Hjerte gi'er jeg Rum,
 Og sværmende for Ser, hvis De befaler,
 For Ser jeg dandser og for Ser jeg taler.

Sit Løfte holdt han og sig efterrettelig,
 Det maatte Damerne bekjende her:
 Han dandsede omkap med Een og Hver,
 Paa Svingenom og Balsen reent umættelig,
 Han conversered uafbrudt, utrættelig;
 Han gjorde Cour, og Hanebeen især;
 Hans Been og Tunge løb med lige Lethed,
 Men paa ham selv man spored ingen Træthed.

Get var der kun, som ved hans Iver led,
 Det var hans Skoe, hvis Saalers Fasthed rokker,
 Saa han til Slutning halv paa Hosesokker
 Til Alles latter gjennem Dandsen skred.
 Men da han endelig sig sætter ned,
 Det hele Pigechor sig om ham flokker,
 For mere nær hans Skotoi at bese:
 For hvert et Hul de fandt, de maatte lee.

Saa henfløi Aftenen til Alles Lyst.
 Men før man skilles ad, for hjem at vandre,
 Man sætter sig i Halvkreds hos hverandre,
 For godt at køle Kind og Hals og Bryst.
 Syng! raabte da den lille Alexandre
 Til Tomfru Bine med den klare Nøst;
 Hr. Homo dig ved Sangen secunderer,
 Mens Fiolinen let accompagnerer.

Ja syng! Ja syng! saa stemmed i nu Alle.
 Hvad skal jeg synge? spurgte Bine rød.
 Syng, hvad i Hovedet dig først vil falde,
 Til den. Forlegne Svaret atter lød.
 Da hørte Adam man saa smaat at tralle,
 Da skued Bine nedad i sit Skjød,
 Og medens gamle Friis slog Tact med Foden,
 De denne Vise sang, som var paa Moden:

Nu er Vintrens kolde Tid,
 Kort og mørk og trist er Dagen,
 Stormen Vingen slaaer med Bragen,
 Sneen ligger som et Lagen
 Over Marken tæt og hvid.
 O, men mindes du den Tid,
 Hvori Træet Knopper sætter,
 Hvori Blomsten Engen spætter,

Barme Dage, lyse Nætter,
Med en Sommerluft saa blid!

See, hvor her bag Bæg og Muur,
Sluttet ind af Staaltraadstænger,
Fuglen nu saa stille hænger:
Ik, den synger ikke længer,
Stakkels Fange, sat i Buur!
Husk dens Sang, saa frisk og puur,
Da vi fanged den i Skoven,
Da i Bølgeslag som Boven
Den kom flyvende fra Oven,
Friheds Barn i fri Natur!

Ik, hvor rig er Tidens Høst!
Mine Haar som Sølv nu skinne,
Du er nu en gammel Kvinde,
Og vi leve af vort Minde
Halv med Sorg og halv med Trøst.
Dog den Tid er end min Lyst,
Da i Løb jeg vandt fra Hinden,
Da du Rosen bar paa Kinden,
Da din Lok den flød som Binden
Om dit hvide Svanebryst.

Gyldne Dage, som foer hen!
Som, af Graven vaft' ved Klage,

Dig et Sørgechor nu drage
 Med den fordums Krands tilbage
 Til jer gamle, glemte Ven:
 For mit Die stil Jer hen!
 Seer mit Blik Jer dog saa gjerne;
 Eders Liv er som en Stjerne,
 Dagens Straaler Eder fjerne,
 Natten falder Jer igjen.

Her Bine taug, og Adam brat holdt op,
 Og gamle Friis, som folte Længselspinen,
 Med stille Suf nedlagde Fiolinen,
 Idet han neppe hørligt hvissed: stop!
 Med Sangens Bemod præget af i Minen,
 En Stund i Taushed sad den hele Trop,
 Som spored alt man Narenes Forandring —
 Da mindede Uhret Damerne om Vandring.

Vor Helt dem fulgte hjem, endnu ei træt;
 Og ved hver Dames Dør hans Dine tindred,
 Idet han spurgte, om hun sig erindred,
 Hvortil vel Følgen-hjem gav Herren Ret?
 Mens halv hun saa det tillod, halv det hindred,
 Paa hendes Kind et Kys han trykked let;
 Og med dem Alle gav han samme Scene,
 Til, mæt af Kys, tilsidst han stod alene.

Undskyldning gjør jeg her i Parenthes,
 Fordi min Helt, aldeles umoderne,
 Sig over flige Ting fornøier gjerne,
 Og næsten Intet kritisere sees.
 Hvorledes saae det ud dog i hans Hjerne!
 Den Stakkel! Han medrette maa belees
 Af Folk, der la'er dem selv og Alt i Stikken,
 Naar bare de beholde maae Critiken.

Af Folk, der skue, føle, høre, bare
 For Synet, Følelsen og Lyden om
 Alt sætte i en skarp og critisk Dom;
 Af Folk, der i Bekymring for den Fare,
 Alt tage slette Ting for gode Vare,
 I gode Varers Nærhed aldrig kom;
 Af Folk, der før det Mindste de tør nyde,
 Kritik-Uhyret først til Gæst maa byde.

Thi pleiet af Enhver Uhyret trives,
 Og farer hungrig løs paa Liv og Land:
 Kroner og Koner og Krandsse sønderrives,
 Bedrifter, Skrifter falde for dets Tand;
 Hvert Fremtidshaab i Buggen strax aflives,
 Ja døde Folk ei længer skaanes kan;
 Borherre selv, var ei han vel forvaret,
 Critiken i sin Hunger neppe spared.

Men naar dens Værf er endt — hvad dog maa hælde;
 Naar Alt er skambidt og i Støvet traadt,
 Naar Sort fra Hvidt ei længer man kan kjende,
 Og alle Ting kun Farve har af Graat;
 Naar Niveleringen er bragt tilende,
 Naar Sødt er Gæt med Suurt, og Ondt med Godt,
 Da maa Critiken — vil den ei ta'e Stenene —
 Til sidst sig æde Kjødet selv af Benene.

Og deri just vort Haab om Frelse ligger.
 Trøst Jer, I Konger, Skjalde, store Mænd!
 I Middere, I Mige! — Trøst dig, Tigger!
 Du som ei heller af Critik er Ven:
 Trøst Jer! Naar samme Udye Benet slicker,
 Og Intet af sit Kjød har meer igjen,
 Da kan som Nad det leve kun Minuter —
 Med denne Trøst jeg Parenthesen slutter.)

Den næste Formiddag vor Adam sad
 Ved Hjørnevinduet paa sin lille Stue,
 I sine Søndagstanker rørt og glad.
 Hans Blik henover Gorden kunde skue,
 Hvor Vintersolens blanke Straaler lue
 Paa nøgne, affloreerte Træers Nad;
 Omkring paa Taget, ved hans Vindue oppe,
 De luftige, de lette Spurve hoppe.

Da hørte Kirkens Klokker fjernt han klinge,
 Og den af Vinterluften vaarne Klang
 Det Bud fra Oven syntes ham at bringe,
 At ret han burde samle sig engang.
 Jo dybere de klare Klokker ringe,
 Deshøiere hans Hjerte Psalmen sang,
 Der loffede med sine Toners Mildhed
 Fra Verdens Larm hans Tanke bort til Stilhed.

See — sukker han — see Jorden ligger død,
 Og nøgne staae Kastanietræets Grene.
 Det er ei mig, som haaber nu alene;
 En Bøn og stiger op fra Jordens Skjød,
 Fra hvert et Træ, mod Himlen, til den Ene,
 Der hører Alt, hvad falder, i dets Nød.
 Han af sin Rigdom lader Vaaren komme,
 Og fylder alt det Fattige og Tomme.

Blandt alt det Levende ei mig han glemte,
 Mundhaandet fra min første Stund han var;
 Thi og i mig, det skrøbelige Kar,
 De rige Spirer af sin Land han gjemte;
 Og dette Bryst han til en Harpe stemte,
 At paa hans Tale det skal give Svar;
 Og til min Sjæl han fæstet Tankens Binger,
 At op fra Støvet den til ham sig svinger.

Det gjelder nu at bruge hver en Eyne,
 Og lade den i Birksomhed slaae Mod;
 Det gjelder nu i Livet frem at stæbne
 Med kraftig Villie og med freidigt Mod;
 Det gjelder, ingen Hvile mig at levne,
 Før Manden i mig vorder Kjød og Blod,
 Før selv jeg bliver Gæt med Idealet,
 Og faaer dets Herlighed i Daad udtalet.

Nært af sit eget Forsæt saa han sad,
 Og just han sad fordybet i den Tanke,
 Om ikke Kjærlighedens Blomst og Blad
 Bar Skatten, som man helst sig burde sanke:
 Da hørte rask paa Døren han at banke,
 Og med en høflig Røst „kom ind“ han bad;
 Og op gik Døren — ind ran Pahlen traadte,
 Ved hvilket Syn han høit da rødme maatte.

Thi strax han tænkte paa sin ringe Bolig,
 Og paa sin tarvelige Klædedragt,
 Der imod Pahlens Pynt stak af utrolig.
 Men denne paa hans Nødmen ei gav Ngt;
 Med Hat i Haand han nærmede sig rolig,
 Og med et muntert Smil blev derpaa sagt:
 Min unge Ven! De boer tilveirs som Høgen,
 Men skjøndt en Nøbsfugl, maa jeg dog besøg'en.

Bort ny Bekjendtskab maa jeg dyrke lidt;
 Thi Slægt og Venner er i disse Dage
 Paa Landet, for at skyde og at jage,
 Saa selv jeg lever fast som Eremit.
 Et Ordsprog siger: Krage søger Mage;
 De boer i Cellen her saa høit og frit,
 Saa skilt fra Verden, at man knap kan bitt'en,
 De just et Selskab er. for Eremiten.

I samme Tone let at stemme i,
 Saagodt som i Besippelsen han funde,
 Nu Adam søgte; men aldeles fri
 Midt i sin Spøgen var han ingenslunde.
 Dog snart gik hans Forlegenhed forbi,
 Og snart omkap løb begge Herrer's Munde;
 Og medens Pahlen ham i Indfald stak,
 Gi kortest Straa i Ord vor Adam trak.

Saa hengled der en Time ret behagelig,
 Og mens Enhver var med sig selv tilfreds,
 Bar og han for den Andens Bid modtagelig,
 Især paa Adams Smil var Pahlen vis.
 Med Nis sig denne tog det mere magelig,
 Ja eengang lo endogsaa han lidt spids.
 Men Adam mærked Intet; lutter Dre
 Han sad paa Stolen, for sin Ben at høre.

Du reiste Bennen sig, saae paa sit Uhr.
 Men — sagde han — en Ting lad ei mig glemme:
 Hvis man imorgen her Dem træffer hjemme,
 Jeg kommer til Dem i Jockey-Figur,
 For i min Gig Dem Dagen over gjemme,
 Og kjøre Dem en Galopadetur.
 Paa Beien see vi først ind til min Søsters,
 Og saa til Bellevue at spise Østers!

Med Glæde loved Adam ham at gjæste,
 Og Pablen vedblev: De just er min Mand!
 Thi mine Folk jeg vælger blandt de Bedste,
 Da til at spise Østers skal Forstand.
 Er selv man Østers, spiser man sin Næste,
 Og Sligt i vore Tider gaaer ei an.
 Han gik — og see, vor Helt stod reent forvildet,
 Ved Tanken paa den Ben, hvis Glands ham hilled.

Hvor underfuldt! Han, fattig Præsteson,
 Hvis Haab om Lykke laa endnu i Bleen,
 Meddeet var bleven Ben med Particulie'en,
 Der af Fortuna kronet fik hver Bøn;
 Der ei af Lykken eied blot Ideen,
 (Thi den besad han selv saa frisk og grøn)
 Men Nøglen havde — lig en anden Peder —
 Til Paradisets tusind Herligheder.

Den næste Dag han altsaa Tour nu fjorte,
 Og hans Taknemlighed forsøget blev,
 Da Pahlen videre sit Venstakab drev,
 Og ham om Aft'nen i Theatret førte.
 Fra denne Stund hans Hjerte heelt tilhørte
 Den Ven, som nu ham ganske med sig rev,
 I Selskab nu med hvem, i Kulden, Barmen,
 Man gjerne saae ham vandre Arm i Armen.

Men førend ham som Ven jeg skildrer her,
 Hos dig, o Venstakab, lidt jeg dvæle vilde;
 Ja, i dit trygge Ly jeg gad mig stille,
 Og tænke paa en Ven, som var mig kjær,
 Og offere dig en Skjerv, om nok saa lille,
 Dog knap jeg veed, om du er Offer værd.
 Hvert Skud snart hænges visjent ved din Stamme,
 Og trænger haardt til Kjærlighedens Amme.

Thi hvor faaer man det Venstakab nu at see,
 Som i Patroklos og Achilles lued?
 Hiint Sammenhold i Aft, i Vel og Vee,
 Naar Blæden vinked og naar Døden trued;
 Hiin ædle Videnstakab, af Aft maaskee
 Det Hvieste, som Hedenskabet skued;
 Der stærk og voldsom stilletes kun igjen,
 Naar den sin Flamme mødte hos en Ven.

Hvor blussed høit den i den græske Helt,
 Naar for sin Ven han Livet saaes at vove!
 Naar sorgfuld han om Natten i sit Telt
 For Tanken paa sin Ven ei kunde sove!
 Naar Bennens Skygge Hevn han hørtes love,
 Og op han sprang fra Leiet vildt og snelt,
 Og i sit Naseri om Graven slæbte
 Tre Gange rundt den Helt, der Bennen dræbte!

O Venstab! knap dit Billed meer man kjender;
 Den vilde Lidenstab aflagde du,
 Og Form af alle Dyder har du nu.
 Ja nu, da man for een har mange Benner,
 Man upartiske Benner har, hvis Hænder
 Ens Renoméé vel bryde kan itu,
 Men Dommen sældes da med ædel Værdighed,
 Og altid kun paa Grund af streng Retfærdighed.

Og Benner har man, venlige, deeltagende,
 Som ei paa Fødselsdage komme blot
 Og ønske deres gode Ven alt Godt,
 Men som ved Condolance staae beklagende,
 Og — kommer eengang Uveirsskyen dragende —
 Naar Bennen gaaer i Dvas med Stort og Smaat,
 Og lider Tab paa Verden og dens Herlighed:
 Gud har et Suk for ham af christen Kjærlighed.

Og Benner har man, o, saa floge, 'vise,
 Begaved' med saa skarp en Sands forinden,
 At længe forud de kan lugte Binden,
 Hvorved den fjære Ben de skal forlise;
 Og Benner, tolerante, som hos Fjenden
 Af deres Ben til Middag gjerne spise;
 Men dog saa troe; thi vil man Bennen hugge paa,
 Da deres Uergrelse med Bin de slukke maae.

Ja Benner har man, fleer end man vil have,
 Hvis Venstabs-Mølle gaaer med Vand og Vind,
 Og som i Solskin tidt er reent aslave,
 Og kun i daarligt Veir ta'e Skiltet ind.
 Men Venstabs selv? Ja, det kan man begrabe!
 Koldfeber dybt har hulet ud dets Kind,
 Og her det maatte døe, berøbet Varmen,
 Gif Adam ei med Pahlen Arm i Armen.

Men hvor var Adam lykkelig! thi fundet
 Han havde jo sit Jægs det sande Du:
 Den Sjæl, hvori først Hvile fandt hans Hu,
 Den Broderaand, mod hvem han havde stundet!
 Hidtil, han følte, havde han kun blundet,
 I Venstabs Arme sødt han vaagned nu;
 Thi her ham vistes, ved to Hjerters Gløden,
 Et Sammenhold for Livet og for Døden.

Og hvor var Pahlen lykkelig! Den Tid,
 Hvis Byrde fast hans Taalmod monne knække,
 Han kunde nu paa Bennens Skulder lægge,
 Der under Byrden altid smilte blid.
 De Indfald, som ei mere vilde trække,
 Hvormeget end sig Autor gjorde Flid,
 De Phraser, som ei Andre meer gad høre,
 Hvor klang de lifligt dog i Adams Ore!

Thi hang han og ved ham som Borren fast,
 Hvorpaa saa hjerteligt af Adam skjønnes,
 Alt fast af Følelse hans Hjerte brast.
 Men hvor en saadan Følelse belønnes!
 Ved Pahlens Bistand Livet rask ham grønnes,
 Og ud for ham dets Blomster sprang i Hast:
 Billard, Theater, Fegten, Kjøren, Riden,
 Stod daglig ham parat ved Benne-Siden.

Ja, nu i Hvile saaes han sjelden mere;
 Thi næsten hver Dag, naar med adspredt Sind
 Han havde sat sig ned for at studere,
 Bips! kom van Pahlen gjennem Døren ind,
 Og havde tusind Ting at proponere:
 Da travede man ud i Beir og Bind,
 Da dangled man omkring paa Promenaden,
 Og angled efter Tidsfordriv paa Gaden.

Engang paa sliq en Tour vor Helt fik Lyst
 Til ret at gennemtrænge og at raade
 Hiin dybe, hiin forunderlige Gaade,
 Der indesluttet var i Bennens Bryst,
 Og aabenbared paa en sælsom Maade
 Sig tidt i Dennes melankolske Nøst,
 Ja malte sig i Skyer paa hans Pande,
 Der syntes selv Tilværelsen at bande.

Hvis De tillader — sagde Adam da,
 Just som van Pablen Rynker trak i Panden,
 Og, sukkende, paa eengang lo: ha, ha!
 Hvis De tillader, at Dem her en Anden
 Et Spørgsmaal gjor, der gjelder Dem som Manden,
 Men selve Bennens Hjerte kommer fra,
 Da vilde jeg deeltagende Dem spørge:
 Hvor er det muligt dog, at De kan sørge?

Hvor er det muligt, at i Dem forborgen
 Saa stor en Sum af Smerte ligge kan?
 Thi melankolsk De tidt seer ud som Sorgen,
 Skjøndt Sorgerne De bærer som en Mand.
 Kan De da lide? De, som hver en Morgen
 En Plan for Dagens Fryd kan ha'e istand —
 Men længe har jeg anet Deres Smerte:
 Betro Dem til mig, aabn mig Deres Hjerte!

Da tegned Alvor sig paa Pablens Kinder,
 Og stivt og længe han paa Adam seer.
 Min Ven — han siger — viid, der gives Minder,
 Som aldrig, til vor Dval, os slippe meer;
 Og Verdens Løbhed rundt om sig man finder,
 Og snebre Hjerter — her han bittert leer,
 Og vildt i Lusten fegtende med Hænderne,
 Han mumler Ordet „miskjendt“ mellem Tænderne.

Kort svarer Adam: Lad endog Grindring
 En Skygge kaste hen paa Deres Lei,
 For Hjertets Fred den er dog ei en Hindring,
 Og miskjendt er af Alle De dog ei.
 Kan ikke det da være Dem en Lindring,
 At jeg tilfulde kjender Dem — at jeg
 Vil vandre som et Haab ved Deres Side,
 Hvergang af Frygtens Dæmon De maa lide?

Saadan at trøste Vennen Adam søgte;
 Men Pablen gi'er til Svar, mens spodsk han leer:
 Den Sko, som altfor længe Verden trykte,
 Den har jeg snart slidt op, som selv De seer.
 Hvad er det vel, at haabe og at frygte?
 Til begge Dele kjender jeg knap meer.
 Jeg holder mig, som en Tragedieskriver,
 Til Skjæbnen, der tilsidst hver Helt afliver.

Munter, min unge Ven! Hvad er vel Livet?
 Spørg Digteren derom, og faae til Svar:
 Det hele Liv er kun et Pust i Sivet,
 Ja Bibelen til Hø gjør Kjød saagar.
 Paa Gravens Rand at boe det os blev givet,
 Og selve Diebliffet kun vi har:
 I Jordens Jammerdal og vor Elendighed,
 Lad os da nyde Livet med Uændighed!

Mens denne Tale dybt vor Aldam skrækker,
 Da pludselig den flared med sit Skin
 Hans Bens det vilde, sønderrevne Sind:
 Ban Pahlen over Torvet rast ham trækker,
 Og fører ham til en Conditør ind,
 Hvor Toddy han med bittert Smil ham rækker;
 For sig han tvende andre Glas saa fyldte,
 Som ned i Halsen han fortvivlet skylte.

Opvartningspigen kom med Frugt og Thee,
 Og Pahlen raabte: Perle mellem Qvinder!
 Lidt Drikkepenge venter du maaskee?
 Min smukke Lise, ræk mig dine Kinder!
 For hvert et Kys en Mark i Pungen svinder —
 Nu hurtig! — Det var een — og to — og tre.
 Det fire var — fem, sex — see der, en Daler!
 Ei sandt, Hr. Homo! Kys man dyrt betaler?

Her sprang han op — og dengang bort de gik,
 Med munter Latter Kappen om han slængte;
 Men hele denne Aften Adam tænkte
 Paa Bennen og hans Bæsen og hans Skif.
 Af Tanker op i ham der kom en Mængde,
 Hvorved han Pahlen dette Skudsmaal fik:
 En sjelden Mand! Kjæf, dyb og mørk-uroelig,
 Originalitets og Letsinds Bolig! —

Paa denne Tid han til sin Moder skrev,
 I det sit varme Venskab han omtaled,
 Og Pahlen af med gyldne Farver maaled
 Paa hele Sider af det lange Brev:
 Før efter hver en Bind min Hu omsa'led,
 Før jeg ustadig som paa Bølger drev;
 Du heste ved min Ben sig mine Tanker,
 Jeg mærker, at mit Skib har faaet Anker.

Jeg vil ei paastaae, at jeg harmonerer
 I alle Stykker med min nye Ven;
 Men just Forskjelligheden gjør igjen,
 At En den Anden ypperligt supplerer.
 Han mod Forstanden mere helder hen,
 Jeg imod Hjertet; han satiriserer,
 Og er min Mester naar det angaaer Talen,
 Jeg atter vinder fra ham i Moralen.

Et allerede mærker jeg jeg vandt,
 En reen Gevinst mit Venskab alt har givet:
 Det er det frie Blik hen over Livet,
 Hvorved saamangen Taage reent forsvandt.
 Jeg staaer ei meer og krummer mig som Sivet,
 Beständig underdanig og galant;
 Jeg veed, hvad Peer og Poul jeg har at svare.
 Hans Moder skrev igjen: Tag dig ivare! —

I munter Herlighed, i Fryd og Gammen
 Paa denne Viis der Maaneder henrandt,
 Og lige tro endnu ham Venskab fandt.
 Som Billedet man altid seer med Kammen,
 Som Adjutant og Oberst holde sammen,
 Til Pahlen og vor unge Helt sig bandt.
 Lighed der var, men saae man til, forsvandt den:
 Pahlen var Oberst, Adam Adjutanten.

Og til sin Obersts Fane tro han svor;
 Men underligt det var: jo meer indviet
 Han blev i Tjenesten, desmeer befriet
 Han blev for Urefrygten, før saa stor.
 Imellemstunder — jeg bør ei forti'et —
 Han gav sin Oberst selv et knubbet Ord;
 Og det uagtet af en Ruus henrevne
 (Jeg mener Venstabs-Ruus) de Duus var blevne.

Paa Eventyr de stadig ud nu gaae,
 Og hverviis man seer dem begge vinde
 I den Bestræbelse, paa Nyt at finde,
 Hvorved de Stof til Latter kunde faae.
 Her en Begivenhed mig er i Minde,
 Som til Oplysning jeg anføre maa:
 De sad en Aften i Theatret begge,
 Og saae en ny Ballet forbi at trække.

En Dandserinde dem især fornøied,
 En lille Taabe, men som godt forstod
 Paa Taaens Spids at løbe, og med Mod
 (Til Gru for Konsten og til Skræk for Diet)
 At strække opad, mens hun frem sig bøied,
 Med Skuldren parallel sin Læg og Fod,
 Og saa sig svinge rundt, foruden Klæder,
 Mens Folket klapper og mens Gratien græder.

Omkap ved Synet begge Benner loe;
 Og da Balletten dandsat var tilende,
 Til Adam sagde Pahlen: Op til hende,
 At gjøre Complimenter beggeto!
 Et saadant Væsen maa jeg nærvæd kjende,
 Pas paa, hvor hun sig skabe vil og kroe;
 Thi Smiger man i slige Folk kan tylde,
 Og dog kan ingen Fanden selv dem fylde.

Ved Registeuren i Foye'en melde
 De tvende Herrer sig for Damen lod,
 Og eet Minut man neppe kunde tælle,
 Før alt den unge Skjønne for dem stod.
 Som nys, da hun for Flora skulde gjelde,
 Bar end hun nøgen paa sin Arm og Fod;
 Paa Skuldren bar hun Binger, og i Tyllet
 Endnu med sminket Kind hun var indhyllet.

Og medens nu Actricer og Acteurer
 Ind i Foye'en ile, for at see,
 Hvad vel med Dandserinden skulde skee;
 Og medens, vis paa Koes, hun spidser Drex,
 Og Læberne til Tak alt forud lee:
 Fremtræder Pahlen, som ved Haanden fører
 Sin nu paa eengang høist forlegne Ven,
 Der ønsted mange Miil sig bort igjen.

Thi virkelig! den unge Dandserinde
 Ham imponered her i al sin Pragt;
 Ja, i den vingesmukke Flora-Dragt,
 Hun forekom ham næsten meer end Qvinde.
 Hvis ene her han havde været inde,
 For hendes Fødder havde han sig lagt.
 Saa mægtigt virker det Umiddelbare
 Paa Folk, der først begynde at erfare.

Men til den Skjønne med en Ironi
 Saa klar at Alle, kun ei hun, kan see'en,
 Han Pahlen siger: o, tilgiv, at vi
 Forstyrre Deres No her i Foye'en!
 Men med vor egen No er det forbi,
 Den flygtede fra os med Deres Bezen.
 Her at beundre dem, forund os Lykken!
 Han taug — og gav vor Helt et Puf i Ryggen.

Og denne, som fik Mod, i Digterstiil
 Fortsatte Talen nu: O, vredes ikke,
 Fordi vi stormed op til Dem med Til,
 For eengang end at gænge vore Blikke
 Ved Syn af den, der Gratien ud kan stikke,
 Og der i Pirouet stjæl Amors Piiil.
 Nu see vi, hvad vi grebne nys begrebe:
 At De, som Flora let, er skjønt som Hebe.

At kjende Hebe, ei jeg har den Ære!
 Gjensvarede dem Damen huld og mild;
 Men stolt af Deres Bisald maa jeg være,
 Thi hvo tør laste, hvor De rose vil?
 Vi Dandsferinder Manges Had maa være,
 Fordi vi Publicum'et trække til;
 Tro mine Ord, men spar mig for Hebiserne —
 Her saae hun i Triumf om til Actricerne.

Hvor er den Storhed, som man ei misunder?
 (Ban Pahlen vedblev) men som et Beviis
 Paa tvende Hjerters Noligheds Forliis,
 Tillad os da, naar sødt inat De blunder,
 Bed Deres Huus, paa Gaden nedenunder,
 Alt tolke høit med Sange Deres Priis.
 Eligt kalder man i Spanien Serenader —
 Jeg veed det, svared hun, og det tillader.

Med Taf og Buf de tvende Herrer gik;
 Men da saa Klokken Ellve Nattens Stjerne
 Stod tindrende og klar i Østens Fjerne,
 Og Maanens halve Skive Straaler fik:
 Da ved den Skjønnes Dør, hvor en Laterne
 Belyste Urtekræmmerens Boutik,
 I Kapper hylled', med Guitar man saae
 Dem nedenfor det aabne Vindue staae.

Og Pahlen spillede, medens Adam sang:
 „Gid du var min,“ den rørende, bekjendte;
 Saa „skjønne Minka“, og da Minka endte,
 „Fryd dig ved Livet“ til Guitarenklang.
 Men under Sangen af og til sig hændte,
 Alt Dandserinden fulgte Hjertets Trang,
 Og skued ud af Vinduet triumferende
 Til de paa Gaden nedenfor Spadserende.

Dengang ei længer Toner hørtes lyde,
 Hun rømmede sig høit og sagde blidt
 Til Sangerne, der opad skued tidt:
 Maaskee jeg mine Herrer ind tør byde,
 For nu lidt Barmt og Styrkende at nyde,
 Da De saalænge har af Kulden liidt.
 Hvordan! Vi troede Dem forlængst i Neden;
 Tak, tusind Tak! saa Svaret lød fra Neden.

I hendes Stue snart stod begge Benner,
 Hvor deres Blik traf paa et dækket Bord,
 Og paa en Flok Veninder, talrig, stor,
 Som netop tage Plads ved Bordets Guder.
 Saamangt et Ansigt Adam her gjenkjender
 Af dem, der paa Theatret sees i Chor,
 Mens op for Alle Husets Dame disker
 En Gaafesteg med Suurkaal og med Svedsker.

Her følte sig van Pahlen i sit Es,
 Og Adam han var ypperligt tilmode.
 Med Damerne sig beggeto tillode
 Den Spas, der gjør med Formen kort Proces.
 De vixelviis i Skjødet paa de Gode
 Af Equivoquer vælted ned et Læs;
 Men den, som de med friest Spøg beleirede,
 Det var den Skjønne selv, det var den Feirede.

Midnat var længst forbi, dengang hun hæved
 Sig fra sin Stol med Glasset i sin Haand,
 Og talte disse Ord, mens Stemmen hæved:
 For dem, der nys med Bittighed og Mand,
 Der før med Toner, som til os opsvæved,
 Omkring vort Selskab slynged Glædens Baand:
 For dem en Skaal! — Enhver Pokalen tømte;
 Saa gik man til sit Hjem, hvor sødt man drømte.

Man seer, med hvilken Art af Spas og Løier
 Herr Pahlen-Pylades og hans Drest,
 Hvis unge Sind sig efter Bennens Løier,
 Fordrebe Tiden, som de kunde bedst.
 Ei fleer Exempler jeg til dette Løier,
 Der for min Læser tjene kan til Læst
 Og til Model for næsten hundred andre,
 Naar saadan ud paa Eventyr de vandre.

Hver Dag man nu saa smaat dem saae at spire
 Hos en Conditor efter Klokken Tre.
 Hver Aftenstund de spilled Ecarté,
 Draf Punsch og tugted Verden med Satire.
 Og meer og meer man saae vor Adam fire
 For Benner i den store Konst: at lee,
 Hvergang man Himmel, Jord, sig selv, sin Næste,
 For Epigrammets Indfald gav tilbedste.

Men da tilbunds de bleve var bekjendt,
 Da, naar van Pahlen til en Dame søgte,
 Der ei just stod i allerbedste Rygte,
 Og næsten offentlig var saa omtrent:
 Da maatte Adam holde Venstabs Lygte
 Naar i en lystig Kreds en Dag bev endt;
 Og skjøndt han aldrig Damens Bink besvared,
 Dog meget slemme Ting han her erfared.

Thi mærkedes der og en stor Forandring
 Ei i hans Væsen blot, men i hans Sind —
 Og uden alt Mirakel; thi paa Vandring
 Ved Skridt paa Skridt man Maalet henter ind.
 Først voxer Stormen af den svage Wind,
 Saa skuer man paa eengang Skibets Kantring;
 En Læser synes vel det hurtig gaaer,
 Men Digteren et Blad gjør til et Aar. —

Forbi var Sommeren, og Høsten kom,
 Det var en Solstjensdag midt i September,
 Da begge Venner steg som tvende Kæmper,
 Tilbest, for i det Fri at see sig om.
 De red igjennem Nørreportens Bom,
 Og mens sin Gangers Til van Pahlen dæmper,
 Gav Adam sin af Sporen, saa i Fart
 Og strakt Galop han var afsyne snart.

Skjøndt nødig, maatte Pahlen nu ham følge,
 Men da han naaede ham, var ei han mild.
 Han kunde harmfuld ei sin Galde dølge,
 Og sagde disse Ord med Bredens Ild:
 For Satan! Hesten skummer som en Bølge;
 Husk paa, Hr. Homo! mig den hører til.
 Stig ned, og gaa tilfods som dine Fædre,
 Hvis ikke strax du lystrer Ordre bedre.

Ved disse Ord blev Adam hed i Panden,
 Og mens hans Kind den blev saa rød som Blod,
 Han svarte med et Smil: Hvor du er god!
 Jeg bryder Fanden mig om Eiermanden.
 Gaaer Hesten under, kjøb dig saa en anden,
 Og følg forresten mig, hvis du har Mod.
 Med disse Ord sin Hest igjen han spored,
 Og Pahlen lo, ret som ham Svaret mored.

De red en Tour, og esterhaanden danned
 Naany det gamle Forhold sig igjen.
 Ved et Tracteursted de mod Aften landed,
 Og her forlangte Punsch den ældre Ben.
 I Drikken dygtig Rum han derpaa blanded,
 Og rakte til den Unge Bollen hen;
 Men denne, ved det lange Ridt gjort hidsig,
 Den halve Bolle næsten skylled i sig.

Nu begge Benner tog Cigarer frem,
 Og beggeto en Tid omkap de røgte,
 Og om det smukke Kjon lidt plumpt de spøgte,
 Da Bertshuuskonen bragte Lys til dem.
 Da hvisted Pahlen: Skjøndt dig aldrig frygte
 Jeg for den Onde saae og for hans Hjem,
 Dog vedder jeg — her sagte blev hans Tone —
 At du tør ikke kysse Bertens Kone.

En saadan Twirl tog Adam ilde op,
 Og endnu meer man saae hans Stolthed vore,
 Da Bennen vedblev: Manden er en Dre,
 Tag dig iagt! Han har en Kæmpekrop,
 Og er saa hidsig som de Orthodore.
 Til Gjensvar raabte Adam haanlig: Top!
 Imorgen din Champagne høit skal knalde;
 Gjør jeg det ei, du for Gjon mig kalde.

Ved dette Raab just Berten traadte ind,
 Og uden sig det Mindste at genere,
 Man saae vor unge Helt paa Konens Kind
 Et Kys at trykke, hvortil lagdes flere.
 Hvis ei Han Lyst har til et banket Skind,
 Tag Sig iagt for her at spørge mere!
 Saa raabte Berten op, af Harmen stiv;
 Men Adam slog sin Arm om Konens Liv.

At skifte Farve saae man nu Tracteuren;
 Dog end vor Helt blev ved at gjøre Cour
 Til Vertshuusdamens yndige Figur,
 Og med et Smil saae Pahlen Courens Gjoren.
 Da pludselig ned over Adams Dren
 Faldt Bertens Haand, af kæmpestærk Natur:
 Adam og Berten sloges, Konen hvinte,
 Og paa sin Stol Hr. Pahlen sad og griinte.

Meddeet han reiste sig og sagde: Da
 Jeg seer du har Forretninger, og Riden
 Til Byen ind for mig nu er paa Tiden,
 Med din Tilladelse jeg ta'er herfra.
 Hvor du har Kræfter! Slaa kun rask til Siden!
 Spar ei din Contrapart! Saa, det var bra'!
 Hvad Hesten angaaer, søg dig her en anden,
 Du bryder dig jo feil om Eiermanden.

Han gif, og Adams Hest han med sig tog,
 Saa denne ud paa Natten med et Die,
 Der blodigt var, og med en banket Trøie
 Slukvret og tilfods til Staden drog.
 Men hvor som Spyd det i hans Hjerte jog!
 Og hvor af Græmmelse han maatte døie!
 Og hvor han i sit Hjem var Bredens Nag,
 Mens Sønnen flyede fra hans Dienlaag!

Saasnart ad Dag det gryed, han et Brev,
 Hvori det hede Hjerte blev befriet,
 Og Benskab opsagt, til van Pahlen skrev.
 Først han bebreided ham Forræderiet,
 Dernæst en dyb Foragt blev ei fortiet,
 Og endelig, paa sidste Side, rev
 Han Benskabs-Templet om med Larm og Buldren —
 Ved Brevets Læsning Pahlen trak paa Skuldren.

Men Aldam (til hans Ære maa jeg sige't)
 Tog sig den samme Sag ei nær saa let;
 Han havde søgt og fundet Himmeriget,
 Og var af Paradiset end ei møet.
 Ved Brevets Slutning selv han havde grædt,
 Thi med sin hele Sjæl han havde biget
 Imod en Tvillingsjæl som mod sit Maal,
 Og end var ei hans Hjerte blevet Staal.

Han var jo i den lykkelige Alder,
 Hvor skuffet Haab ei staaer som Hjertets Værn,
 Hvor Phantasien skuer nær og fjern
 Den sjeldne Blomst, man evigt Benskab kalder;
 Hvor Følelsen, lig Strudsen, Alt anfalder,
 Og let fordøier Staal og Steen og Jern;
 Hvor man er fuld af indre Aabenbaring,
 Der slet kun harmonerer med Erfaring.

Thi vented han med Længsel hele Dagen,
 Om der dog ei et Brev kom fra hans Ven,
 Hvori ham denne vilde klare Sagen.

Thi gif den næste Dag endog han hen
 Forbi van Pahlens Dør, men som et Lagen
 Saa hvid i Kinden kom han hjem igjen;
 Thi Pahlen vel at møde da ham hændte,
 Men denne lod, som ei han meer ham kjendte.

Da greb Forbittrelse vor Adams Hjerte,
 Og ud for evig af et saaret Bryst
 Han rev den falske Ven med grusom Lyst,
 Ja slukked indtil Mindets sidste Kerte.
 I denne Handling, skjøndt den gav ham Smerte,
 Hans Stoltthed fandt paa samme Tid en Trost;
 Thi bedre Trods end Kryberiet lod dog,
 Nu stod han ene, men som Mand han stod dog.

Saa bort i Røg det hede Venskab svandt.
 Til Adams Held det var, thi otte Uger,
 Som til Examen Nummer to han bruger,
 Derved i reen Profit for sig han vandt.
 I dem det Høistnødvendige han sluger,
 Og da i Slumpetræf en Hjælp han fandt,
 Sit andet Laud han hjem til Jylland sendte,
 Og Hoes han fik, skjøndt han det ei fortjente.

En ny Epistel tilskrev ham hans Fader,
 Brødstudiet betræffende, som nu
 Han prentede sin Adam ret i Hu,
 Skjøndt Studium som Vest alt denne hader.
 Epistelen var lang, og ei jeg lader
 Den heelt afstrykke til min Læfers Gru.
 Jeg gi'er Essensen kun, som fandtes i'en;
 Her er dens Slutning! ordret vil jeg gi'en:

Lad efter nogen Tid mig derfor vide,
 (Du selv, min Adam, sætte kan en Frist)
 Om du som Præst vil sure Øbler bide,
 Om du vil knække Nødder som Jurist;
 Om du, som Doctor, medens Andre lide,
 Vil skumme Livets Fløde først og sidst;
 Om du, som Philolog, vil fuld dig drikke
 I gammel Biin, hvoraf man trives ikke.

I Spøg jeg raader vel, men selv du vælg!
 Maaskee du prøve vil, hvor Kjærnen boer;
 Thi Katten vel i Sækken kan man sælge,
 Men saadan ei den kjøbes bør, jeg troer.
 Tidt havde haarde Orter bløde Bælge,
 Og let Beslutning ofte tunge Spor.
 Prøv selv og vælg; men har du valgt, saa vafl ei,
 Og Livet og dig selv med Tvivl forqvæl ei!

Et Brev han fra sin Moder ogsaa fik,
 Som baade ham udvider og beklemmer;
 Thi deri lod igjen de gamle Stemmer,
 Der kom fra Hjertet og til Hjertet gif.
 Ved Læsning af det vaadt blev Adams Blik,
 Og i sin Sjæl lidt Uro han fornemmer,
 Dengang han lukked Brevet til, hvori
 Var raadet at studere Theologi.

Thi tog paa dette Studium han fat,
 Men ganske lempeligt; og endnu ikke
 Paa det han rigtig fæstet sine Blikke,
 Før Alt medeet blev for hans Die Nat.
 Hvad Sky da (spørger man) formørked brat
 Hans unge Blik, saa han lod Bogen ligge,
 Da, tyve Aar, han stod ved Sneseens Endepunct? —
 O Læser, viid! min Helt er ved et Vendepunct.

Fjerde Sang.

Taalmodighed — o kunde dog jeg bare
Ret i min Læser prente den Dyd ind,
Saa at han vented med taalmodigt Sind
Til Bogens Helt til Heltenavn kan svare:
Til Samme, nu saa skæggeløs om Kind,
At Interessens Knap han kan bevare,
I Tidens Støbeform lidt meer gjort færdig,
Fremtræder sig og Autor mere værdig.

Thi troer man ei, at Autor og behøver
For sin Deel lidt Taalmodighed, for saa,
Skridt efter Skridt, med Helten frem at gaae
Paa Livets Prosabei, hvor fælt det støber;
For — om endog det Musen haardt bedrøver —
Ved hvad der smaaligt er at stille staae,
Dg dvæle ved en Pahlens Færd og Tale,
Dg gaae som Bly tilbunds i det Reale?

Og, at i Livet Læseren sig speiler!
 Thi Alt har der Taalmodighed behov:
 Den unge Mø, der venter paa en Veiler,
 Soldaten, naar Cap'tainen bliver grov;
 En Pædagog, naar hans Discipel feiler,
 En Supplican, naar han gaaer ud paa Rov,
 En gammel tro Copist i Magistraten,
 Der offerer sig for ringe Løn til Staten.

Og lad os standse lidt ved denne Sidste,
 Thi Typus for saa mangt et Liv er han.
 Som dansk Jurist han meer ei stige kan,
 Og af, han er ei ung nok til at friste
 Sin Lykkes Eventyr i anden Stand.
 For altsaa nu sit Liv ei reent at miste,
 (Og uden Nød hvo misted gjerne Sigt?)
 Han bygger paa sin Jura og sin Pligt.

Thi gaaer han trolig op i Magistraten
 Dag ud, Dag ind, og sidder paa sin Stol
 Foran sin lille Pult og sin Keol,
 Og copierer efter Pligt for Staten,
 Naar længst selv dalet er den gyldne Sol,
 Beretninger om Dit og Dat: om Nathan,
 Hvem Borgerbrev som Jøde Lauget negter;
 Om Niasmus Rask, der søger Post som Bægter.

Om Fru von Kubl, der vil fra Manden skilles,
 Da han i syv Aar var i fremmed Land;
 Om Madam Juul, hvis Klager ei kan stilles,
 Fordi hun misted Boet med sin Mand;
 Om Snyderi af Modemester Spand,
 Hvorved for Kæmnerkassen Kravet spildes;
 I Korthed, om de tusind Sager, som
 Han selv af Alle bryder mindst sig om.

Han paa Contoret er med Morgensolen,
 Hvor til sin Pult man strax ham seer at gaae,
 Og af den magre Ryg at trække Kjolen,
 Thi skjøndt den halvslidt er der spares maa.
 En heelslidt tager ned han af Neolen,
 Og sidder nu i den, som Spurven graa,
 Med Kinder, bleged gjennem Aar og Dage,
 Med tynde graae Haar strøgne glat tilbage.

Saa sidder han og trolig copierer,
 Dag ud, Dag ind, i Maaneder, i Aar,
 Og i sit Liv kun noget Nytt prøberer,
 Naar ved sin Pult en anden Pen han skærer,
 Og andet Blæk han i sin Flaske faaer.
 Hver Dag paa Gaden samme Bei han gaaer,
 Hver Dag, fra Morgen. indtil Aften silde,
 Med samme krumme Ryg han sidder stille.

Imellem seer han op og dybt han sukker,
 Naar pludselig et Glimt af Livets Glands
 En anden Verden for hans Sjæl oplukker,
 End den, der gjennem mange Aar var hans.
 Dog snart igjen, med blendet Blik og Sands,
 End mere dybt sit Hoved ned han dukker,
 Og dreier sig fra Lyset paa sin Stol,
 Thi Straalen smerted af den stærke Sol.

Saa sidder han og skriver fort til Døden,
 Og stiger ned i Graven uden Gavn,
 En stakkels, gammel Pebersvend af Navn,
 Thi neppe til sig selv han havde Føden.
 Han skulde leve, det var hele Nøden!
 Sin Pligt han gjorde, skjøndt ei meget Gavn;
 Med ussel Løn han eensom gif i Brimlen,
 Hans Løn maa eengang blive stor i Himlen!

Tænk, for at lære Taalmod, Læser kjære,
 Imellem paa den gamle, tro Copist,
 Der skjøndt Copist kan Or'ginaler lære,
 Og inden lang Tid kan du Konsten vist.
 Nu at geleide dig jeg har den Ære
 Til Adam Homo, hvem vi slap jo sidst,
 Da, tyve Aar, han stod ved Enesens Endepunct,
 Og var som mangan Anden ved et Bendepunct.

Thi ved et Vendepunct i Livet stod
 Gi blot den gamle Herkules, og ikke
 Den store Cæsar blot, da bag sig ligge
 Han lod den skjæbnesvangre, lille Flod;
 Gi blot Napoleon, dengang hans Blikke
 Ved Moskau mættedes af Ild og Blod;
 Men derved staae vi Alle tidt, ifald jeg
 Forstod det Spørgsmaal: skal jeg ikke? skal jeg?

Og underligt, at saadant Spørgsmaal gjøres;
 Thi af sig selv Enhver dog har erfar't,
 At dette Spørgsmaal er forlængst besvart
 I Hjertet, før til Handling Haanden røres.
 Paa alle Læber det dog daglig høres;
 Det er, som ret vor Frihed blev bevar't,
 Naar blot vi spørge: skal jeg? skal jeg ikke?
 Skjøndt Svaret alt vi veed til Punct og Prikke.

Men sliq Betragtning vil jeg lade falde,
 Thi min Fortællings Stof nu trænger paa;
 Og endnu meget skal der foregaae,
 Før ind til Hvile jeg min Helt tør kalde.
 Han er paa Bei nu, som paa Bei er Alle,
 Der, naar de ei vil høre, føle maae.
 Han lever flot, gjør Gjeld, sig amuserer,
 Og Pokker sig om Creditorer ferer.

Men Pungen? spørger Læseren — ja Pungen
 Naturligviis for Adam kom tilfort;
 Gravsangen for hans Rigdom længst er sunge,
 Og længst er hans Stipendium spillet bort.
 Paa Puf han leve maa, mens han med Tungen
 Sig daglig baner Dei og hjælper fort,
 Naar han i Byen som Præceptor throner,
 Og giver timeviis Informationer.

En ny just paa den samme Tid han fik;
 Hos Brev de Fir det var, hvis tvende Sønner
 Vor unge Helt, som ret paa Vren skjøner,
 Skal hjælpe til det klare Overblik
 I Religion, Historie, Mathematik.
 Derhos vil Greven, som spendabelt lønner,
 At naar han ruller op Historiens Bøger,
 Comtesseu hans Clevers Tal forøger.

Det var en Fredag, da for første Gang
 I Grevens høie Huus han satte Foden;
 Da gjennem Corridoren bred og lang
 Han vandred, klædt i Sort fra Top til Roden.
 En Tjener, der var studsset til paa Moden,
 Ham aabned Døren, saa den vidt opsprang,
 Og ud fra Salen, hvor just Stemmer lode,
 En fin og fornem Duft ham kom imøde.

Han traadte ind, af Duffen imponeret,
 Og i den høie Sal et Bord han saae
 Midt paa det røde Tæppe, rigt broderet.
 Hen over Bordet Grebens Sønner laae,
 Som, dengang Adam blev introduceret,
 Just op og i de store Landkort flaae;
 Men lidt kun paa den unge Lærer agted,
 Der i det høie Speil sig nu betragted.

Han seer omkring sig — hvilken Glands og Skinnen!
 Forgyldte Meubler saae han aldrig før;
 Men tys! I Bæggen aabner sig en Dør,
 Og gjennem den indtræder Fru Grebinden
 I Silke klædt, med Kniplinger om Kinden,
 Og Buß og Compliment Hr. Adam gjør.
 Han skuer op igjen — for hendes Datter,
 Comtesse Clara, Døren aabnes atter.

Den unge Dame hen mod Bordet skred,
 Og Adam saae kun — Intet meer han hørte;
 Thi hendes Fødder neppe Gulvet rørte.
 Det dunkle Haar paa Skuldrene faldt ned,
 Og slank og rank med Grace hun sig førte,
 Mens gjennem Salen hendes Dje gled.
 O, hvilke Dine, svømmende og klare,
 Stolthed og Blidhed sødt de aabenbare!

O, hvilken Hebevæxt og hvilken Gang!
 Og hvilken Kind, af finest Rødme malet!
 Hvor yndigt Lokkerne dog om den hang,
 Net som paa Billeder af Idealet!
 For Fodens Skjønhed Kjolen er for lang,
 Og Halsen dækkes grusomt til af Skavlet —
 Saa skøn, saa adelig, saa ung af Aar:
 See, hvad i Adams Hoved rundt der gaaer!

Men Fru Grevinden taler til vor Ven:
 Hr. Homo! tør jeg be'e, De vil behage
 Ved Bordet her hos mig nu Plads at tage,
 For at begynde paa Begyndelsen.
 Her seer De mine Børn! Først her min svage,
 Min yngste Søn, Grev Franz — saa her igjen
 Min ældste Søn, Grev Herman — her min Datter,
 Comtesse Clara — hver med Lethed fatter.

Den unge Lærer yttred med et Smil,
 Idet geneert han sig paa Stolen vendte,
 At vist om Fatteevne ei var Tvivl —
 Hvorpaa med Hosten han sin Sætning endte.
 Derpaa udvikled han i den bekjendte
 Concise, indholdsrige Lærer=Stil,
 For først Grevindens Mening at forhøre,
 Hvad Dei til Maalet bedst han troede føre.

Grevinden fandt hans Plan særdeles god;
 Og Adam strax da lagde Haand paa Bærket,
 Idet af ham med Alvor blev bemærket:
 Alt med Historien det slet kun stod,
 Naar ei den først, ved Geographi forstærket,
 Fik saa at sige Basis for sin Fod.
 De taler sandt, bemærked Fru Grevinden,
 Men let et Smil fløi Clara over Kinden.

Vor Helt det saae, og han betvivlede ikke,
 At jo hans Tale var til Smilet Grund;
 Thi blev end mere han alvorlig kun,
 Og i sin Uro, med forlegne Blikke,
 Han Kortet greb, som for sig har saae ligge,
 Idet han gjentog: Her er Basis kun!
 Jeg gi'er dem Ret, Grevinden mæled atter;
 End meer dog smilte Clara, hendes Datter.

Til Lykke blev vor Lærer ei det vaer,
 Det havde sikkert reent ham confunderet;
 Men alt han for den gamle Verden har,
 Hvori med Iver nu blev informeret.
 Saa smaat at spørge blev endog prøberet,
 Selv med Comtesse'n verles Ord og Evar,
 Skjøndt knap han vidste, hvordan ad sig bæere,
 For sli'g en Skjønhed Geographi at lære.

Hr. Jacotots Methode gif ei an,
 Og den Lancasterske hjalp ikke heller;
 Thi greb han den, som bedst til daglig gjelder:
 Han brugte før han talte sin Forstand,
 Og ganske ligefrem han Alt fortæller,
 Saa uden Hovedbrud det fattes kan.
 En Time saa han sad til Stolen muret,
 Til Klokken den slog Get paa Bronze-Uhret.

Da stod han op, og bort med Bux han gif,
 Med Timen og dens Indhold høist fornøiet;
 Thi stedse stod Comtesse'n ham for Diet,
 Hvis fine Kinder Purpurfarve fik,
 Dengang hun over Kortet hen lød høiet;
 Derhos han mindede sig et himmelsk Blik,
 Der havde truffet ham, dengang fra Lyrien
 Han vendte sig tilbage mod Assyrien.

En Anden var der, som med muntert Sind,
 Da Timen endte, for sit Speil sig stilled,
 Og tænkte, da hun deri saae sit Billed:
 Saa ung en Lærer er dog ikke blind?
 Med Haanden her ved Løkkerne hun pilled,
 Idet hun hvisted med et Smil om Kind:
 Historien er ellers ei saa kjedelig!
 Man fører Krig, imens man lader fredelig.

Og virkelig! Da otte Dage kun
 Historiens Bund af Adam var ransaget
 Og ved de Romere han stod paa Grund.
 Da havde Claras skarpe Blik opdaget,
 At Marius fra Cimbrerne vandt Slaget
 Ved at forhale Striden Stund fra Stund;
 Thi trak hun sig bestandig meer tilbage,
 Som vilde Kampen hun sig reent unddrage.

Hun sad saa bly, saa tankefuld ved Bordet,
 Mens Adam, ligeoversfor, med Ild
 Nationers Belsærd satte Hæft paa Spil,
 Og paa en Valplads stod til Slag omgjordet.
 Hun voved knap engang at tage Ordet,
 Naar ei Grevinden med en Stemme mild
 Først havde sagt til hende: Bedste Clare!
 Du maa din Lærer paa hans Spørgsmaal svare.

Naar da hun talte, slog hun Diet ned,
 Og nævnte hun blot Ord som Bestalinder,
 Strax farved Rødme hendes fine Kinder,
 Og næsten lod det, som om hun var vred.
 Ved slikt et Syn blev ogsaa Adam hed,
 Skjøndt Grunden til det Hele ei han finder;
 Men fast for ham bestandig Tanken stod:
 Har den Elskværdige jeg gjort imod?

Naar han saa blev forknytt, da saae man tindre
 Comtesens skjøne, klare Diepar,
 Og da hun havde Noget at erindre,
 Paa hvilket hun Hr. Homo bad om Svar.
 Da dvælte tidt hun længe ved det Mindre,
 Og ei for stort det Store hende var,
 For det at bruge til den Ild at nære,
 Hvorom hans Purpurfinder Vidne være.

Han Lærer var, og hun Discipelinde!
 Hvad tænkte ogsaa Fru Grevinden paa,
 Der hver Dag rolig til i Timen saae?
 Han, fager Yngling — hun, en deilig Qvinde!
 Hvi randt det aldrig Greven dog i Minde,
 Saa han, skjøndt Fader, Tingen fort lod gaae?
 Jeg tænker, baade Greven og Grevinden
 Stod altfor høit til her at mærke Binden.

Men Adam fik dens Styrke at fornemme,
 Thi skjøndt den blæste fra en Læbe huld,
 Saa blæste den dog næsten ham omkuld.
 Hvad enten han var ude eller hjemme,
 Hvad enten adspredt eller tankefuld,
 Han aldrig Claras Billed kunde glemme.
 Hvorvidt endog hans Dine fløi omkring,
 Beständig danned det om ham en Ring.

Det var ham, som han aldrig forhen skued
 Et Bæsen, saa romantisk, underfuldt;
 Som Livets Tæppe var medeet oprull't,
 Saa al dets Herlighed i Straaler lued;
 Som var den Blomst udspungen, der ham hued,
 Den Skat opdaget, der ham før var dulgt;
 Som alle andre Damer Intet vare,
 I Forhold til den noble, fine Clare. —

En Maaned alt han havde underviist,
 Og han og Clara blev nu meer bekjendte,
 Alt som af Kundskabstræet meer blev spiiist.
 Men nu desværre det sig ofte hændte,
 At Fru Brevinden førend Timen endte,
 Naar først hun Clara havde Uret viist,
 Gik ud af Salen for sit Huus at passe,
 Thi af Forretninger der laa en Masse.

Paa en sliq Dag Cleopatras Historie
 Blev foredragen af vor unge Helt,
 Og lig et Eventyr udvikled snelt
 Sig hele hendes Liv af hans Memorie:
 Man hende saae paa Thronen stolt i Glorie,
 Og ydmyg saa i Cæsars Arm og Telt.
 Hvad denne havde saaet, Antonius høsted;
 Tilsiidst hun laa med Slangebid i Brystet.

Og medens herligt som i frundne Dage
 Egyptens Dronning fremsteg i sin Pragt,
 Sad Glara, ung og deilig, kæn't tilbage
 Paa Stolen i sin hvide Morgendragt.
 Med Pegefingren støtter hun sin Hage,
 Som for at vise, hvor hun giver Nat;
 Den anden Haand ved Barmens Sløife piler,
 Og lig en glandsfuld Stjerne Diet spiller.

Opmærksom fulgte saa hun hele Gangen
 Af det vidunderlige Liv, og nu,
 Mens Adam taug, af hendes Skjønhed fangen,
 Slog Diet ned til Jorden hun med Blu.
 Halv for sig selv hun bristed da: Jeg Slangen
 Her ved mit Hjerte tænker mig med Gru.
 Og hendes Bryst sig hæved høit i Baanden,
 Mens Hjertet let hun trykkede med Haanden.

Keent fra Concepterne vor Helt da gif;
 Sin Puls han dobbelt heftig følte banke,
 Imens sig heelt afdækket for hans Tanke
 Det skjøne Bryst, som Slangen gav et Stik.
 Han neppe sig saameget kunde sanke,
 Alt Grevens Søner og et Spørgsmaal fik;
 Thi Glara med Cleopatra forvirred
 Hans Hoved, saa hans Tanke vildt omirred. —

En anden Dag han maa end meer sig hørde.
 Kulturhistorien afhandlet blev,
 Og blandt de store Mænd, som Bøger skrev,
 Og ret i Middelaldren var paafærde,
 Kom Adam, mens i Salen om han drev,
 Nu og til Navnet paa den gamle Lærde,
 Hvis Skjæbne dybt i Hjertet Mange skar:
 Den vidtberømte Franskmand, Abelard.

Ved dette Navn opmærksom blev vor Clare,
 Der den Dag overmaade mildt var stemt:
 Hun spurgte fort, og Adam maatte svare
 Paa Ting, som næsten reent han havde glemt.
 Det Spørgsmaal bragte ham især i Fare,
 Hvormed hun halv undseelig, halv i Skjemt,
 Midt under Salen ham medeet beærer:
 Var Abelard ei Heloises Lærer?

Han maatte svare Ja, men selv han saae sig
 I samme Dieblig som Abelard;
 Thi Claras Dine seer han hvile paa sig
 Med Udtryk, som kun Heloises har.
 Med Smil hun vedblev: Man kan ei forstaae sig
 Paa den Historie, hvordan den var.
 Vil De, Hr. Homo, mig den Godhed vise,
 Her at fortælle Lidt om Heloise?

Hvad skulde dog den unge Lærer gjøre?
 Som Fisk paa Krog sad fangen her han fast.
 Han maatte nu sig vende, dreie, røre,
 Beständig holdt ham Krogen, som ei brast.
 Saa godt som muligt samlede han i Hast
 Hvad der af Damens Liv var værd at høre;
 Han fulgte hende selv paa Gravens Vej,
 Kun Fulberts Grusomhed omtaltes ei.

Hvor lyttede Comtesse'n, til saa stille!
 Hvor hang ved hendes Lærer hendes Blik!
 Hvor modigt Præg dog hendes Ansyn fik,
 Dengang de Elskende det gif saa ilde!
 Men snart det verled: Læreren næsten trille,
 Dengang de beggeto i Kloster gif;
 Ja hendes Læbe sagte hvissled Amen,
 Dengang tilsidst man dem begravet sammen.

Min Læser vil jeg troe alt her har nok,
 Thi meer end nok vor Adam havde længe;
 Han gjerne havde Lyst til sig at hænge,
 Naar blot det kunde skee med Claras Lof.
 Endnu af Lidelser en mægtig Skof
 Hun over ham dog grusomt monne dænge;
 Thi hvis hun farlig var naar hun var rørende,
 Var munter hun om muligt meer forførende.

Da tjente alle Ting til Spillebold
 For hendes Spil med Ord og hendes Luner;
 Da — mens hun Rojer op til Læben holdt —
 Hun spurgte Adam, om han raaded Muner?
 Da blæste hun for Nero i Basuner,
 Mens Catos Dyder hun omtalte koldt;
 Da Catilina stærkt hun protegeerte,
 Og sødt den gamle Cicero railleerte.

Men naar, af hendes Munterhed henreven,
 Den unge Lærer Munden fik paa Gang,
 Og ret var oprømt og fornøiet bleven
 Og tappert holdt i Talen hende Stang:
 Da blev medeet hun Datteren af Greven,
 Og fra Materien hun ofte sprang
 Med disse Ord: Vi maae forkorte Stoffet!
 Jeg har ei Tid! Jeg skal idag til Hoffet.

Da i sit Intet styrted Adam ned,
 Han endte Timen og hans Hjerte bæved;
 Og naar paa Gaden saa han Blikket bæved,
 Tmedens Kind og Pande blussede hed:
 Da Claras Høihed ham før Diet svæved,
 Mens for sin Ringhed neppe Plads han veed.
 Han Borgerstanden var, og hun Noblessen,
 Han Præstesønnen var, og hun Comteszen.

Der kom en Feber i hans unge Blod ;
 Om Natten, naar han laa i sin Alkove,
 Han næsten aldrig mere kunde sove,
 Thi Dagens Tanker aldrig ham forlod.
 Han — før saa fry — saa fattig blev paa Mod,
 At knap han meer at sukke turde rove ;
 Han — før saa frisk, saa modsat reent af myg —
 Sig nu som oftest følte hjertesyg.

Naar ind han traadte kun af Grevens Port,
 Strax blev han bleg og af en Gysen rystet,
 Thi nu det gjaldt jo: pinet eller trøstet ;
 Men hvilken Lod det blev, var uafgjort.
 Naar ud han kom igjen og havde høstet
 Af, blot et Smil, hvor blev hans Haab da stort !
 Sit Hoved hæved han, sin Dragt han pudsede,
 Og høit i Purpurrødt hans Kinder blussede.

Da mangengang han tog en Leiehest,
 Og ud i Frihed rast han galopeerte,
 Imens hans Tanke sødt sig amuseerte
 Ved gyldne Drømme som den kunde bedst.
 Dog naar nu Haabets Drømme ret floreerte,
 Da kom Forstanden med en lille Blæst,
 Og ned i Gruset sank hans Lustcasteller,
 Saa kun tilovers blev den dunkle Kjelder.

Hun kan dog ingensinde blive min!
 (Her hug han begge Sporer dybt i Hesten)
 Hun er en Blomst, for mig for stolt og fin!
 (Her knapped op for Kjolen han og Besten)
 Al, hendes Skjønhed bliver min Ruin!
 Den er det allerede, troer jeg næsten;
 (Her af hans Haand sank begge Tviler ned,
 Og sagte, Fod for Fod, igjen han red.)

Er hun mig huld? (nu videre han tænkte)
 Hvor er Draklet, som mig gi'er et Svar?
 Med Sandhed kan jeg sige, jeg en Mængde
 Beviser paa særdeles Godhed har —
 Og dog (her mærkt hans Die ned sig sænkte)
 Tidt modsat hun af kjærlig ogsaa var.
 O, at det sikke Tegn blev aabenbaret,
 Hvori mit stolte Haab laa sødt besvaret!

Men Svaret vanskeligt her vilde være;
 Thi Clara, troer jeg, vidste selv ei ret,
 Hvordan hun egentlig nu havde det,
 Og hvad i hendes Hjerte var i Gjære.
 Sin egen Bærdighed hun holdt i Ære,
 Og vist det er, hun tog sig Tingen let;
 Dog troer jeg virkelig, at Amor spilled
 En Rolle med, hvergang hun Adam drilled.

For Døren var det vigtige Moment,
 Der Intet skulde bringe paa det Nene,
 Men aabne for vor Helt en anden Scene,
 Hvis Spil ham reent var nyt og ubekjendt.
 Den romerske Historie var endt,
 Og nu igjennem løb man den alene,
 For sig at prente ret i Hu og Sind
 De vigtigste af dens Momenter ind.

Det var en dunkel Dag i Februar
 Da Klokken Tre til Timen Adam mødte.
 I Salen seer Grevinden han at skjutte
 Sig selv ved noget Arbeid, som hun har;
 Ved Bordet sidder Clara som en Støtte,
 Den fine Haand det skønne Hoved bar,
 Og lidt moqueert hun var, saavidt han skjønner;
 Til Læsning mangled den Dag Grevens Sønnen.

Sit Hjertes Blussen han fornemmer alt,
 Da Plads at tage han urolig haster;
 Men Clara knap et Ord paa ham kaster,
 Og atter Feberfulde paa ham falder.
 Da blev af Salen ud Grevinden faldt,
 Thi kommen i Bisit var Baron Aster;
 Og Adam Homo med Comtesse Clare
 Nu i den store Sal alene vare.

Ved det Moment hos Romerne de staae,
 Hvori Lex Canuleia vinder Seier,
 Saa at fra nu Patricier og Plebeier
 I Ægteskabets Nag tør sammen gaae.
 Høit denne Lov vor Aldam prise maa,
 Thi (sagde han) naar Alt man overbeier,
 Man seer, at Romerfolkets Storhed kun
 Ved Lovens Virkning fik sin faste Grund.

Naiv han var, man kan det ikke negte;
 Han tænkte virkelig ei her paa sig,
 Og for sin Sætning vedblev han at segte,
 Til Clara ham i Ord erklærer Krig,
 Og paastaaer, at hans Slutning ei er ægte.
 Heelt modsat, sagde hun, det tykkes mig:
 Jeg holder for, at Rom just gif tilgrunde,
 Fordi Plebei'r Patricier ægte kunde.

Ved disse Ord blev Aldam purpurrod,
 Men strax med Blegthed dog hans Farve skifter,
 Thi Clara bliver ved: i Morsskabskrifter,
 I Eventyr det gjelde kan til Død,
 Alt sig Prindsessen der med Slaven gifter,
 Og bliver tro sin Husbond til hans Død;
 Men her i Verden, i den virkelige,
 Der gjelder Ordet: Lige søger Lige.

Fuldkommen sand er vistnok Deres Mening,
 (Gav Adam her til Svar med iilsom Røst)
 Hvis der var Spørgsmaal om en dansk Forening,
 Og ei om Folket paa Italiens Kyst.
 Men selv — her i hans Blik der kom Forstening
 Og svagere blev Stemmen i hans Bryst —
 Men selv i Norden vil man jo fortælle,
 Kan af og til Undtagelser dog gjelde.

Ja vist! af Taaber gives der jo flere,
 Gjensvared ham Comtesen strengt og koldt,
 Hvorpaa sit Hoved bort hun vendte stolt,
 Og lod sit Blik i Lusten promenere.
 Da knap den unge Lærer udholdt mere
 Den Piinsel, som hans Hjerte blev forboldt;
 Sit Landkort og sin Bog han sammen lagde,
 Og, reisende fra Stolen sig, han sagde:

Maaskee jeg for idag Farvel tør byde,
 Og først gaae videre den næste Gang;
 Med Roms Historie vi vil afbryde,
 Desværre frygter jeg, den var for lang.
 Han bukkede og gik — og Talens Klang
 For Dret hørte Clara længe lyde;
 Hun havde gjerne ham tilbage kaldt,
 Og ved et Ord, ét Smil udjærnet Alt.

Hvor var idag jeg ogsaa i Humeur!
 (Saa Monologen lød i hendes Indre)
 Men hvorfor vilde ogsaa Mo'er forhindre,
 At jeg et Skavl fik af en rød Couleur?
 Det ei min Hensigt var ham reent at splintre;
 Han saa elskværdig er som han var før.
 Ih nu! Paa Fredag Alt jeg godt kan gjøre,
 Kun gode Ord han da skal faae at høre.

Saa tænkte Clara — ganske anderledes
 Uroligt gik det til nu i vor Helt,
 Der gjennem Byens Gader iilte snelt,
 Mens meer og meer ham Hjerteblodet hedes.
 Paa Veien blev han af og til udskjeldt,
 Og „see Dem for“ af mangen En der bedes;
 Thi blind af Lidenkab, af Clara fuld,
 Hveranden han paa Gaden løb omkuld.

Han kom til Hjemmets Dør. Af Trappen iilte
 Han op med stormende og stærke Skridt;
 Selv i sit Kammer aanded ei han frit,
 Hans Læbe brændte mens den bittert smilte.
 Frem og tilbage vandred han og hvilte
 Sit Hoved i sin Haand, og standsed tidt,
 For i et Suk paa eengang frem at trænge
 Den Smerte, som hans Hjerte vilde sprænge.

Afbrudte Ord der fra hans Læber fløi,
 Som om hans urofulde Tilstand mindet:
 Du falske Haab, der grusomt for mig lei! —
 Slukt er den Stjerne, som saa deilig skinned! —
 O, tykke Mørke, som mit Øie blindet! —
 O, dybe Fald fra Flugten himmelhøi! —
 Hvad er et Smil, et Blik? — Hvorfor mig svare
 Saa koldt og haardt? — O, Glare! Glare! Glare!

Mørket faldt paa, men op og ned dog gik
 Endnu paa samme Buis han i sit Kammer;
 Da aabned Døren sig — et Lys der flammer,
 Og Bertens Pige stod nu for hans Blik,
 Den lille Lotte, der undseelig stammer:
 Om ei Hr. Homo efter vante Skik
 Nu vilde have Ild og Lys, thi længe
 Hun havde troet, til Ild han kunde trænge.

„Her er jo hedt som i et Helved næsten!“
 Ih Gud, Hr. Homo! her er bittert koldt,
 Og udenfor der flyger Sne med Blæsten,
 Som længer end en Time ved har holdt. —
 „Saa lad da Lyset staae og bring forresten
 Mig kun den Ild, som har dig Skrupler voldt.“
 Her paa sin Sopha Plads han monne tage,
 Og Lotte gik, men vendte snart tilbage.

Paa Knæ hun foran Kaffelovnen laa,
 Som næsten fuld hun stablede med Brænde;
 Og Adams Die, som hang fast ved hende,
 Alt kjon hun var, for første Gang nu saae.
 Det runde Been, iført en Strømpe blaa,
 Tilsyne kommer, da hun vil sig vende;
 Og som hun bøiet nedad laa saa nydelig,
 Det skjønne Bryst han skuer ganske tydelig.

Nu blussende fra Gulvet staær hun op,
 Men da hun gaae vil, Adam hende standser,
 Idet med Armen hendes Liv han krandsjer
 Og til den Engstelige raaber: stop!
 Den lille Lotte næsten taber Sandser
 Og dreier i hans Arm sig som en Top,
 Hvorhos hun siger med forvirret Stemme:
 Jeg ned nu maa, thi jeg er ene hjemme.

Men Adam hvisker: bliv du hos mig, Lotte!
 Som aldrig før jeg er bedrøbet nu.
 Ak, for de Krænkelser, jeg lide maatte,
 Med lidt Guldsalighed mig trøste du!
 Dit Hjertes Mildhed randt mig tidt ihu,
 Du er saa god, du vil mig ikke spotte;
 Til Trøst jeg trænger af en kjærlig Mand,
 Og blidt er jo dit Die, blød din Haand.

Men Lotte svarer med bevæget Stemme,
 Thi alt forlængst var ret hun Adam god:
 Saa har man Dem, Hr. Homo, gjort imod?
 Jeg syntes nok jeg kunde det fornemme.
 Jeg gjerne blev, hvis blot til mig det stod,
 Men nede der som sagt er Ingen hjemme —
 Slip, slip mig dog! De maa ei saa mig friste!
 En fattig Pige Ure har at miste.

Men Adam hørte meer ei Urens Grunde,
 Der døved blev af Stormen i hans Barm;
 Hans Kind og Puls nu blussed febervarm,
 Og snart flød sammen hans og Lottes Munde.
 „O Lotte! dersom du mig elske kunde“ —
 Her favned Pigen han med kraftig Arm,
 Til Elskerinde hende høit udlaared,
 Og Lotte, der kun sukked, let han daared. —

Forunderligt er Menneskenes Sind!
 Ja, hvor er vel den Vise, som forstod'et?
 Den som til smaa Bedrifter mangler Modet,
 Gaaer paa de store tidt med Lethed ind;
 Den som i Slagsmaal strax faaer Skræk i Blodet,
 Bli'er i Bataillen reent for Faren blind;
 Den som en Clara neppe tør berøre,
 Ei bærer for en Lotte at forsøre.

Og underlig er Skjæbnens Labyrinth!
 Fordi ComtesSENS Skavl blev høirødt ikke,
 Saa maatte Harmen hendes Stoltbed prikke,
 Og imod Adam blev hun haard som Flint.
 Paa Grund heraf omtaagedes hans Blikke,
 Saa reent hans Die blev for Wren blindt;
 Paa Grund af denne Grund fik Magt den Onde,
 Og — stakkels Lotte maatte gaae tilgrunde.

Som sagt, forsmaaet af en coquet Comtesse,
 Hvem end han elsked af sit Hjertes Magt,
 Tog Adam nu en Pige til Maitresse,
 Der aldrig noget Ondt ham havde sagt.
 I denne Huus, som han forøged stedse,
 En Maaned næsten havde han tilbragt,
 En Anden blendende, og selv forblindet —
 Da pludselig faldt fra hans Die Bindet.

Hvad er en Videnskab? — Et bandlyst Ord!
 Et Offer, som af Skjalde sønderføres,
 En Syndebuk, hvem Præster Døden svor!
 Og dog en Lærer, som kan ei undværes,
 Hvis Lærdom vel fortærer og fortæres,
 Men af hvis Afke Sandheds Spire groer;
 Thi naar vor Land har Videnskab til Amme,
 Vort Hjerter har i Videnskab det Samme.

Det gaaer saa selsomt til paa denne Jord,
 Hvor Skal fra Kjærne snart man ikke stiller,
 Hvor Løgnen i sit Net Alverden hilder,
 Saa Sandhed næsten intetsteds nu boer.
 Det, som er smaat, det Stores Rolle spiller,
 Det, som er dødt, lyslevende man troer,
 Det, som er kroget, skuer man som lige,
 Det, som er fattigt, gjelder for det Rige.

Vi gaae saa roligt hen ad Livets Bei,
 Og dybt i Slummer falder snart hveranden:
 Een ved bestandig Filen med Forstanden,
 Og Een fordi Forstand han bruger ei.
 Vi gaae saa trygge, baade du og jeg,
 Med Bind for Diet og med Fjæl for Panden,
 Og finder Alt naturligt hvad der skeer,
 Og tænker aldrig paa, hvad ei vi seer —

Da lynet det, da tordner det foroven,
 Og bævende det svarer fra vort Bryst;
 Da lyder Stormens Susen, som i Skoven,
 Naar alle Fugle tie for dens Røst;
 Da bruser Havet, mens det taarner Boven
 Og knuser den igjen med grusom Lyst;
 Da skjælve Stjernerne, mens Lynet glimter,
 Mens Underverd'nens Afgrundsdyb man skimter.

Vi vaagne op, og i vort Bryst vi sukke,
 Og skue Verden heelt forandret nu;
 Og zittrende vort Die vi oplukke
 For Himmel, Helvede, med Lyst og Gru.
 Vel kan paa Puder Hjertet ei sig bugge,
 Vel brast dets Fred som Boblen brat itu;
 Men dog det vaftes, om det end med Qvaler
 Sin Bækker og sin Lærer dyrt betaler.

Og Adam vaftes — O, hvor har jeg været!
 Saa til sig selv en Morgen talte han,
 Idet han reiste sig paa Sengens Rand,
 Af Videnskabens Estervee belæret,
 Thi ud hans hede Blod nu havde gjæret:
 O, hvilket Slør omtaaged min Forstand!
 O, hvilket Mørke har mit Die dækket!
 For sildig, af, for sildig blev jeg vækket.

Hvad var mit Liv til denne Dag? — En Drøm!
 Afslindig mellem Skygger hen jeg ilte;
 Jeg tog for levende hvad dødt kun smilte,
 Mens bort det skylledes af Tidens Strøm.
 Ved tomme Glæder sad jeg varm og om,
 Paa falske Haab mit Hoved kun jeg hvilte,
 Til Ting, der ei var værd den mindste Hvid,
 Jeg offrede min Tanke som min Tid!

Og havde dog mig selv jeg kun bedraget!
 O, havde i Forblindelse jeg vildt
 Dog ei en Andens Hjertesfred forspildt! —
 Her i hans Indre blev saa heftigt Naget,
 At hurtig (da først Tøiet paa var taget) :
 Han ilede ud, at faae sin Uro stilt.
 Han streifede Byen rundt, i Vesten, Østen,
 Men allevegne gik han Glip af Trosten.

Hvorhen endog hans Fødder monne gaae,
 Ulykkes-Kammerater paa han stødte:
 Det var jo lutter Lidende, han mødte,
 Hvem Skjæbnekorset tungt paa Skuldren laa;
 Det var jo lutter Folk, hvis Hjerte blødte,
 Hvem Sorgen ud af Dinene man saa;
 Der Alle haardt paa Livets Byrde slæbte,
 Og efter Lindring, efter Lise stræbte.

Ei før saa mange Syge, Halte, Blinde,
 Usle og Fattige han fik at see,
 Og hvor han ei traf paa den ydre Bee,
 Han skued den, der var i Hjertet inde.
 Blandt Andre mødte han en falden Qvinde,
 Hvis Rosenløber ham imøde lee,
 Men let igjennem Smilet han opdager
 Den Angst og Uro, som i Barmen nager.

Har da paa eengang Verden skiftet Namme?
 Sørmodig hvissed han, mens rundt han seer;
 Det hele Liv jeg kjender ikke meer,
 Alt er forvandlet, Intet er det Samme.
 Fra intet Die Glæden rigtig leer,
 Og alle Haabets Binger hænge lamme,
 Og bøiet under Syndens, Sorgens Bægt,
 Sin Gang til Graven gaaer den hele Slægt.

Da gjennem Marv og Been han følte skære
 Hiin Smerte, som Enhver i Støvet fød
 Af egen Livserfaring faaer at lære,
 Mens Følelsen endnu er fin og blød:
 Hvordan et Menneſke tidt har at bære
 Ei blot sin egen, men Alverdens Nød;
 Hvordan, lig Atlas, Jorden og dens Jammer
 Den Enkelte til Byrde tidt annammer.

Thi stundom i den store Kreds man staaer,
 Hvor Alle danne Led af samme Kjæde,
 Hvad enten denne Sorg er eller Glæde;
 Og hvor det Slag, der ned electrisk slaaer
 I Gen, er i den hele Kreds tilstede,
 Og som et Lyn igjennem Alle gaaer.
 Fordeelt er Slagets Kræfter paa det Hele,
 Dog bæres heelt det af de mindste Dele. —

Med et paa Trøst og Lindring opsat Hjerte
 Omkring paa denne Viis vor Helt nu drev;
 Men fast den hele Dag forspildt ham blev,
 Thi kun af hvert et Syn han suged Smerte.
 Paa Himmelbuen stod alt Lunas Kerte,
 Da ved sin Bolig Døren op han rev
 Og steg tilveirs igjen, indsvøbt i Kappen —
 Der stakkels Lotte sad og græd paa Trappen.

Men Adam lod som ei han hende saae.
 Hvor kunde han til Trøst en Anden være?
 Han, som med Nød og neppe kunde være
 Den Vægt, der paa hans egne Skuldre laa.
 Haardt ham i Hjertet Pigens Suk dog skære,
 Idet forbi han hurtig monne gaac,
 Og i sit Kammer dybt som hende jukked
 Han selv, da Døren efter sig han lukked.

Hvad er dog Tiden! tænkte han igjen,
 Idet han foran Døren ned sig satte,
 Og saae paa Ilden ind, hvis Luer matte
 En Lysning over Gulvet kasted hen:
 De, at den været har, hvo kan det fatte,
 Da Diebliffet ei kan holde den?
 Alt den er nær, idet forbi den haster,
 Det kjendes kun af Skyggen, som den kaster.

Alt virkelig knap for en Maaned siden
 Her foran Kaffelovnen Lotte laa,
 Imens jeg selv i hende hele Tiden
 En Gjenstand for mit Hjertes Attraa saae —
 Hvor kunde jeg dog dette nu forstaae,
 Hvis ikke hendes Taarer, hendes Liden,
 Hvis ei mit eget Suf, min egen Dom
 Mig mindede nu idelig derom?

Og er jeg selv da ikke gammel bleven?
 Er ei min Ungdom med dens Lyst forbi?
 Er ikke Kjærlighedens Krands afreven,
 Og Venstabs Blomster salmed' paa min Sti?
 Hvad er en qvalfuld og en haabløs Leven,
 Naar Sjælen ei kan aande frisk og fri,
 Naar Jorden rundtomkring er idel Trængsel,
 Og Himlen ovenfor et dunkelt Fængsel!

Saa taled atter med sig selv vor Helt.
 Han stod jo i de fulde Ungdomsdage,
 Hvor til det Yderste man iler snelt;
 Hvor man, saavel i Jubel som i Klage,
 Ved høit at stige vil sig selv behage,
 Og føre non plus ultra i sit Felt;
 Hvor hvert et Mellemlid man springer over,
 Og hvor Pistolskud lyde som Kartover. —

Men til den indre Braad for Aldam kom
 Nu og de ydre Torne, skarpe, brasse:
 Af Underviisningstimer han en Masse
 Længst havde mistet, og for flere, som
 Man saae ham høist uordentligt at passe,
 Der sloges i den sidste Tid en Bom.
 Sin Kasses nære Død med Skræk han sporer,
 Just som der Liv kom i hans Creditorer.

Fra Grev de Fir, fra hvem han udeblev
 En Maaned alt som syg, da end han ikke
 Formaaede at taale Glaras Blikke,
 Og heller ei hans Kraft saa vidt det drev,
 Til Grevens Huus Opsigelse at skikke:
 Fra Grev de Fir han modtog nu et Brev,
 Hvori høist samme for hans Flid ham takked,
 Og derpaa om sin nye Lærer snakked.

Da Brevets Læsning Aldam havde endt,
 Og Pengene han saae, der laae forinden,
 I hvilke Løn som Lærer blev ham sendt:
 Da fløi et bittert Smil ham over Kinden,
 Mens han veemodig sagde: Taben, Binden,
 Saa har jeg hørt, i Alt gaaer op omtrent;
 Men at ei Stik det holder, jeg har fundet:
 Mit Hjertes No gif tabt — hvad har jeg bundet?

Men det skal blive anderledes! Ja,
 Jeg føler endnu Kraft i mine Arer;
 Feigt at fortvivle passer sig for Daarer,
 Saa lad paa eengang Mand mig blive da!
 Jeg vil ei mere skue Lottes Taarer,
 Jeg maa i Frihed, jeg maa bort herfra!
 Et stille Fristed vil jeg mig betrygge,
 Jeg virke vil, jeg paa mig selv vil bygge!

Saa tænkte stolt vor Helt, da et Logis
 Han leied sig i Byens anden Ende,
 Hvor Verden og dens Larm knap gik forbi.
 Til Lotte med et Brev han monne sende
 (Paa 5 Rigsdaler nær, som gik til Brænde)
 Sin hele Skat: af Specier 3 Gang' 10.
 I Brevet fik, som altid, Skæbnen Skylden,
 Fordi hans Kjærlighed blev lagt paa Hylden.

Da Brevet bortsendt var, hvor blev han let!
 Men samme Dag han modtog selv et andet,
 Der som et Tordenslag ham rørte ret.
 Hans Fader nemlig skrev fra Tydelandet:
 Alt mellem Creditorer presset tæt,
 Og med en Fremtids-Udsigt mørk og blandet,
 Han nødtes til at spare, knibe — kort,
 Alt lade Hjælp til Sønnen falde bort.

Du vil — saa skrev han — altsaa ei modtage
 De maanedlige femten Daler meer,
 Før atter klar jeg Horizonten seer.
 At skrive dette vilde dybt mig nage,
 Hvis Lyffens Stjerne gif for dig tilbage,
 Og ikke fremad, som jo nu det skeer;
 Men selv har du din Status priist utrolig,
 Saa jeg med Hensyn hertil ret er rolig.

Der laa nu Adams hele Existens!
 Paa disse femten Daler var der bygget
 Som paa en Grundvold for den, alt imens
 Den ret ved Underviisning blev betrygget.
 Nu var hans Fremtid ganske overskogget,
 Hans Haab var ude og hans Pung var lens;
 Nu havde han, for blot at subsistere,
 Det ene Middel kun, at informere.

Og som en Helt han tog paa Værket fat.
 Ti Timers Slid man saae ham daglig bære,
 Saa ret Taalmodighed han kunde lære
 Fra lyse Morgen til den mørke Nat.
 Med ussel Løn tilfreds han maatte være,
 Da sig i Miscredit han havde sat;
 En Institutbestyrer gi'er det Nøieste,
 Og sex Mark vandt han daglig i det Høieste.

Men denne Sum, hvor kunde den forslaae
 Til Creditorerne, som nu beleired
 Ham Dag og Nat, og høit Triumfer feired,
 Mens dybt tilskamme selv han maatte staae?
 Om ogsaa han i Taler Gen beseired,
 Strax kom en Anden lige ovenpaa,
 Og holdt ham under Næsen op Beviserne,
 Og trued ham med Sætten i Arviserne.

Endnu dog Adam ei lod Modet falde,
 Han gjorde Alt, hvad kun man gjøre kan:
 Han feied Uhr og Bøger ud paastand,
 Han solgte sine bedste Klæder alle,
 Han kun beholdt en Best med Striber smalle,
 Af, som han havde baaret den Dag han
 Sig Claras Billed havde først indprentet,
 Og Spiren til sin Lidenkskab sig hentet.

Men da nu Alt var borte, og han saae
 Sig selv i Speilet, iført gamle Buxer,
 Og i en luslidt Kjole, mørkegraa,
 Lig Fæstningsflaver og lig Skolefuxer:
 Da Beemodsskygger paa hans Pande staae,
 Og neppe Sorgen i sit Bryst han duxer.
 Han havde lovet vel at staae som Mand,
 Men neppe Byrden dog han bæere kan.

Dog var han den — men naar han gik til Skolen,
 Ei meer i Hovedgaderne han kom;
 De store Torve gik han udenom,
 Og vogted vel sig for at sees i Golen.
 Den havde aabenbaret jo paa Kjolen
 Hver Brøst, og hver en Plet, for Farve tom.
 Igjennem Stræderne med Haand paa Nyggen
 (Thi Knapper mangled) sneg han sig i Skyggen.

Naar han i Frastand vaer blev en Bekjendt,
 Strax trak han Hatten længer ned i Panden,
 Og end mod Jorden var hans Die vendt,
 Naar længe ham forbi alt var den Anden.
 Blev han ved Syn af skjøne Damer blend't,
 Der svæved silkeklædt paa Fortogs-Nanden,
 Men ei hans Ringhed skjenked mindste Blik,
 Strax i sit Hjerte han fornam et Stik.

For ham var Gensombheden kun tilbage,
 For ham var Nydelsernes Tid forbi,
 Og Skolens Fængsel han kun trælled i,
 For at opholde glædetomme Dage!
 Hver Dag paany han gjentog denne Klage,
 Naar han paa Gaden gik sin vante Sti;
 Men bort med Klage! Der er Institutet,
 Der er det Fængsel, hvor han ind er sluttet!

Og virkelig! her sidder han som Fange
 Fra Morgen indtil Aften nu hver Dag,
 Og underviser, gjennem Timer lange,
 Halvborne Dreng, dem til lidt Behag.
 Her repeterer han de tusind Gange
 Den samme Sætning og den samme Sag;
 Her gaaer fra første Klasse han til anden,
 Og præker sig hver Tanke ud af Panden.

Her efter Time Time uskravelig
 Han tygger om igjen de gamle Straae,
 Og deler ud dem i Portioner ligelig,
 For næste Dag tilbage dem at faae.
 Her efter Frihed smægter han usigelig,
 Imens sin Byrde træt han slæber paa;
 Her i sin Gjerning har han alt bemærket,
 Alt det er Lysten kun, som driver Værket.

Naar Dagen er forbi og Skolen ender,
 Og Alt til Hvile stunder imod Nat,
 Da til sit Hjem han mørk tilbage vender,
 Alt tage paa sit Embedsstudium fat.
 Knap han et Bogstav dog i Bogen kjender,
 Af alle Aander er hans Aand forladt;
 Og Maaneder randt hen paa denne Maade,
 Saa at tilsidst ham Frihed blev en Gaade.

Men hvormed lignes skal den Mand, der gaaer
 Ud fra det Paradiis, som sit den troede,
 Bort fra den Glæde, hvortil fast den groede,
 Naar Sorgens Budskab den for Alvor saaer?
 Den er lig Folket, der paa Sletten boede
 I Fred og Tryghed gjennem mange Aar,
 Men nu medeet — thi Fjender Landet hærge —
 Maa søge Tilflugt blandt de høie Bjerge.

Der gjelder det at taale barske Vinde,
 Og medens Fossjen styrter vild forbi,
 At vandre paa den snebre Klippesti,
 Og i den mørke Granskov Bei at finde.
 Der gjelder det at naae den steile Tinde,
 Og ei det dybe Svælg at styrte i;
 At vænne sig til Horizontens Ramme,
 Hvor Verdens Billed er ei meer det samme.

Men Noden just en Lærer bli'er for dem;
 Og skjøndt med Suk, de reise deres Hytte,
 Hvor Fjeldets stærke Vægge den beskytte,
 Naar Uveir og Laviner bryde frem.
 For Jagtens Naaben Spaden bort de bytte
 Og søge Dyret i dets høie Hjem;
 Og opad gaaer det, over Sneens Dække,
 Opad hvor Kampen truer, Farer skrække.

Da først den skjulte Kraft sig aabenbarer,
 Der slumred i det før saa bløde Bryst;
 Da først det forhen sløve Blik sig klarer,
 Og Sjæl og Arm sig hærder ved hver Dyst.
 Da vænner Dret sig til Stormens Røst,
 Naar Klippen den forbi med Buldren farer;
 Tilsidst i denne Lust, der styrker, koler,
 Som i sit Element sig Hjertet føler.

Naar stundom da fra Fjeldets nøgne Vand,
 Halv i Begeistring med Medlidenhed,
 De skue ned i Dalens Skjød og ned
 Mod deres Fortids lykkelige Lande:
 Der hvor sig Frygt og Haab bestandig blande,
 Hvor Tryghed boer, men Trældom nær derved:
 Da — selv paa Nanden af de dybe Kløster —
 En Følelse af Frihed stolt dem løfter.

Saa gaaer det og med Den, hvem Sorgen vækker,
 Naar i sig selv kun modig ind han gaaer,
 Skjøndt Sjælens dunkle Region ham skrækker
 Og for dens Dybder svimlende han staaer:
 Tilsidst hans egen Mand ham til sig trækker,
 Saa han i den sit Hjem og Fristed faaer;
 Men Den, der modløs sørger, om kun vanker,
 Som en Forvilst, i savnopsfyldte Tanker.

Dg modløs Adam var, skjøndt paa det Sidste
 Han mangengang tog frem sit Testament,
 For under Læsning Trøsten ind at liste
 I Sjælen, der var angstfuld og bespændt.
 Men hvordan gif det? Selv han ei det vidste;
 Det var, som havde Gud ham Ryggen vendt,
 Som var Forjættelsernes Lys udslukket,
 Som Himlens Porte var for ham tillukket'.

Det var, som var hans Hjerter fremmed blevet
 (Thi lang Tid han sin Bøn forsømte jo)
 For Religionen og den faste Tro.
 Han fatted vel det Ord, som ned var skrevet,
 Men ei hans Sind blev hæbet og henrevet,
 Dg ei for sine Tanker fik han No.
 Han lagde Biblen bort, som han omskifter
 Med philosophiske, berømte Skrifter.

Her, tænkte han, maa Trøsten dog vel findes;
 Fortalerne det love jo saa vist.
 Han stirrer paa det fine Garn, der spindes
 Dg tvindes sammen med saamegen List;
 Men naar ved Enden saa han stod tilsidst,
 Systemets Ledetraad han ene mindes.
 Begrebet, ei dets Indhold, Skriftet gjaldt,
 Ideen fik han, ikke dens Gehalt.

Han kasted hen de vidtberømte Bøger,
 Der gav Begrebet Trøst, men ingen Trøst;
 Tilbage til sig selv igjen han søger,
 Til Livets Kilder i sit eget Bryst.
 Men skjøndt sin Tankes Udsæd han forøger,
 For ham bestandig blev der fattig Høst;
 Hvor høit endog hans Sjæl maa Lyst forlange,
 I alle Toner gjænlød Sorgens Sange.

— En Søndag stod ved Vinduet han som bunden,
 Og Bei og Bade opfyldt skued han
 Af Folk tilvogns og =fods, af hver en Stand,
 Thi hele Byen iled ud i Lunden.
 Musik og Sang led høit i Morgenstunden,
 Og Kildevogne førte Toget an;
 Der var en Lystighed, en Fryd og Gammen,
 Som vinked Lykken ad dem Allesammen.

Forst efter Middag Alt blev tyst og stille,
 Og til sit Hjem han efter længer Frist
 Nu i sin Gensombhed just skrive vilde:
 Da hørte tætvæd, i den nære Dvæst,
 Han atter melankolsk paa Fløite spille
 Den lange, blege, blonde Contorist,
 Der Folks Taalmodighed hver Søndag prøved,
 Naar ivrig paa sin Fløite han sig øved.

Hvad Maal har vel en saadan Fløitespiller,
 Da hver en Søndagsfryd han offre vil
 For sine korte Løb og lange Triller?
 Mon sig en Nydelse han blæser til?
 Mon Fremtids-Haabet sødt ham forestiller
 En Elskerinde lytte til hans Epil?
 Hvad driver ham, saa han sin Næste plager,
 Mens ufortrøden fat paany han tager?

Vil han, da Søndag just til Kunst han vier,
 Sin Mand fra Ugens Trældom gjøre fri?
 Vil i sit Prosa-Liv han Poesi
 Indblæse med de hulde Melodier,
 Med disse sværmeriske Phantasier,
 Som Beiret næstendeels han taber i?
 Vil han, ved Variationer paa et Thema,
 Lidt variere Livets faste Schema?

Vil i sit Potpourri han skaffe Lust
 Den Fugl, som sidder fangen i hans Indre,
 Den Paradiisfugl, som endnu erindre
 Kan Paradisets søde Blomsterdust?
 Vil han ved dette Pianospil forhindre
 En Kamp imellem Hjerte og Fornuft?
 Vil han ved denne Længselsvals udtrykke
 Sit Haab om Kjærlighed, sit Savn af Lykke?

Hvo veed, hvad sliq en Fløitenist kan ville;
 Du veed det, du, som paa Fiolen gned!
 Get veed jeg: han sig selv vil tilfredsstille,
 Og røres tidt — hvoraf, jeg ikke veed.
 Han gammel blive vil, og stedse spille,
 I Haab at ende med Fuldkommenhed;
 Han vidt ei komme vil med al sin Dvælse,
 Men blive for hver Diabo til Bedrøvelse.

En trist Adagio blæste han just her,
 Som forfra han begyndte, naar den endte;
 Og med hver Tone, som vor Helt han sendte,
 Kom mørke Plageaander denne nær.
 Sin egen Skrift knap Adam mere kjendte,
 Dog skrev han fort, om sig og sit Bestvær;
 Og, mens den Anden tuded, tvende Blade
 Han fyldte med en sand Jeremiade.

Da Fløiten taug, han netop endte Brevet,
 Som nu med mørke Blik han gjennemsaae;
 Men da ved Slutningen han monne staae,
 Blev af hans Haand en Rist der hurtig revet
 Igjennem Bladet, som han stirred paa.
 En ny Epistel blev igjen der skrevet,
 Hvori til Hjemmet fort han meldte blot,
 At vel han leved og det havde godt.

Dg Skrivelsen med Posten fløi til Hjemmet,
Hvor nu sig Pastor Homo glæded ret,
Fordi saa godt hans Adam havde det,
Om end ham Brevets Korthed var lidt fremmed.
Saa gaaer i Verden det! Skjøndt sønderlemmet,
Man conserverer Ydersiden net.
Hvis ud brad der er ind man skulde vende,
Hvis Billed troer man da man vilde fjende?

Femte Sang.

Hvad Nød er størst? Hvis Folk mig svare skulde,
 Da i et stridigt Chor fik jeg til Svar:
 Ved Alt at kjedes; nei, at staae til Nar;
 Nei, naar for Kjærlighed man møder Kulde;
 Nei, naar Ens Hustru bliver lagt i Mulde;
 Nei, naar man end ilibe hende har;
 Nei, Sorg af Børn; nei, Sorg af gamle Synder;
 Nei, Nærings Sorg, naar den tilgavns begynder!

Vel, at jeg selv mig svare skal; thi Striden,
 Uendelig og frugtbar ganske lidt,
 Jeg dictatorisk ende kan meddeet.
 Den største Nød — for mangan En kun liden,
 Da den et Skjødebarn just er af Tiden,
 Hvis Hjerte jo for Tvivlen gløder hedt —
 Er, naar det Nat for Sjælens Die bliver,
 Naar man et Forsyn paa sin Bei opgiver.

Thi frem af Graven da man seer at stige,
 Med Scepteret af Jern og tunge Spor,
 Den gamle Skjæbne, han, den Frygtelige,
 Der med den sidste Hedning sank i Jord.-
 Da grunder atter han sit mørke Nige,
 Hvori den kolde Haabløshed kun boer;
 Da skeer ei meer Mirakler; da kun bukke
 Man kan sig under Mlaget ned og sukke.

Men Kredsen er ei sluttet: End bevæger
 Et Hjerte sig i Verdens vide Bryst;
 End er den stærke Læge til, som læger,
 Den store Prædikant, som præker Trøst;
 End er den Haand opluft, som vederqvæger,
 Det skarpe Dre aabent for hver Nøst;
 End seer et Die ned; end skeer Mirakler
 Til Hjælp for Mennesker, til Trøst for Stafler.

Ja brudt er Lænkerne, de centnersvære,
 Som Manden selv sig smeded i sin Nød;
 Da fri den sine Baaben svang med Gre,
 Da var dens første Daad Tyrannens Død.
 Og dog er Skjæbnen til, kun at vi bære
 Den i os selv, og i vort eget Skjød.
 Den kommer frem fra Inden, ei fra Uden;
 Den er vor Skabning, mens vi selv er Guden.

Dog er ei Guden Gud, saalidt som Roden
 Er Livets Rod, naar Planten bliver til;
 Vor Skjæbne lægges ydmyg os for Foden,
 Om op fra Støvet vi den reise vil.

Den vorer, verler i et evigt Spil,
 Men bliver aldrig fuldendt, aldrig moden.
 Den ester Bæsnen ta'er bestandig Farve,
 Thi den er Psykens egentlige Larve.

Dg som en Larve den tilsidst hensegner,
 Naar Sjælen bliver Gæt med sin Idee;
 Til Held og Uheld, Jordens Fryd og Bæe,
 Det første Udkast skarpere kun tegner,
 At reent tilsidst vi Billedet maae see.
 Naar det er flaret, saa ei meer det blegner,
 (Men kun ved Mandens egen Kraft det skeer)
 Da løster Frihed Vingen — Skjæbnen er ei meer.

Til denne Tro var end vor Helt ei kommen.
 Paa Livets Skillevei han just nu stod,
 Hvor Skjæbnen holdt sit Scepter ham imod,
 Og for hans fæie Vandring sænkede Bommen.
 Han syntes alt han kunde høre Dommen,
 Den strenge, der var skreven som med Blod,
 Der sagde: Adam Homo skal gaae under,
 Mod Død og mod Fordærvelse han stunder!

Vel stopped han i Førstningen sit Ore
 For disse bittere, uheldsvangre Ord;
 Men da han klarere dem fik at høre,
 Og høiere de gjenlød som i Chor:
 Da gjennem ham paa cengang Tanken foer,
 Ved Skjæbnens Streng med egen Haand at røre,
 For at forsøge, om et Forsyn ei
 Endnu et Svar ham sendte paa hans Bei.

Og knap var det besluttet, før befrugtet
 Af nyfødt Haab, der stemte mildt hans Bryst,
 Paa denne Viis han gav sin Stemning Røst:
 Hvor underfuldt har ei mit Liv sig bugtet!
 Jeg føler nu, at Himlen har mig tugtet,
 For mig at gjøre værdig til sin Trøst;
 For mig at gjøre viis og flog paa Livet,
 Før Livets sande Lykke bli'er mig givet.

Med disse Tanker — Vent, o Læser, ikke,
 At noget Usædvanligt nu der skeer,
 Af den Art, som du i Romaner seer,
 Hvorpaa du stirre kan med aabne Blikke;
 Gothurnen paa min Bei jeg lader ligge,
 Til vore Tider passer den ei meer.
 Kun hvad i Livet hændes her der tanker;
 Herpaa bered dig nu med disse Tanker —

Med disse Tanker satte han sig ned,
 Og skrev med Ord, som ind ret kunde trænge,
 Til fem ham længst bekendte Mænd om Penge,
 For qvit at blive sin Glendighed.

I deres Huus han kommen var saalænge,
 Saa gode, saa humane han dem veed;
 Og deres Penge gif jo ei tilspilde,
 Sit Væresord til Pant han sætte vilde.

Han skrev saa inderligt, han skrev saa rørende,
 Paa Sprog af Skriften selv blev ikke spart,
 For at bevise for den anden Part,
 At det, at gjøre vel, var saa velgjørende.

Hans Stiil var imod Gnden saa forførende,
 At Resultatet stod ham selv saa klart,
 Især da Lykken han jo fristed ikke,
 Ved blot til Gen Epistelen at skikke.

Da Brevene var borte, han anvendte
 Sin Tid til Planer for sit Fremtidsvel:
 Først vilde han betale al sin Gjæld
 Til sidste Skilling redelig med Rente;
 Saa vilde han sig gode Klæder hente,
 Saa ikke meer sig slide reent ihjel
 I Skolen, men sig ganske let belaste,
 Og saa paa Theologien ret sig kaste.

Hvor prentede han fast sig i sit Hoved,
 Alt Alt igjen snart maatte blive godt;
 Hvor klogt at vandre nu sig selv han loved,
 Saasnart han ud af Klemmen kun var traadt;
 Hvor blev han selv nu Gjenstand for sin Spot,
 Fordi et Forsyn han betvivle loved;
 Hvor satte han til Himlen al sin Lid,
 Hvor var gudsfrygtig han i denne Tid!

Men ogsaa Barnet lig, hvem Onsket driver,
 Der puster meer og meer af al sin Magt,
 Til Sæbeboblen stor og vældig bliver,
 Og glimrende med alle Farvers Pragt:
 Saa Phantasien her han Tøilen giver,
 Til den en gylde Fremtid har ham bragt,
 Hvorpaa — til fast hans Tanke sig forvirrer —
 Han hele fire Dage henrykt stirrer.

Thi ei blot seer han sig, ved Hjælp af Penge,
 (Den nervus rerum, som i Alt maa til)
 Igjen blandt Venner, som han svigted længe,
 Igjen Acteur i Livets glade Spil;
 Men Haabet hver en Skranke selv maa sprænge,
 Som evig ham fra Glara sjerne vil:
 For Tidens Magt Umuligheden svinder —
 Saae ei man Præster før gift' med Grebinder?

En Afsten nu, da han fra Skolen kom,
 Fem smaa Billetter paa sit Bord han skued,
 Og som et Lynslag verled Haabet om
 Med Frygten, der fra Brevene ham trued.
 Ved Synet af dem fast hans Hjerte grued,
 Han vidste jo, at affagt var hans Dom.
 Han op og ned af Gulvet længe vandred,
 Til Frygten atter sig til Haab forandred.

Da til sig selv han talte (Ganske fri
 I denne Monolog han fandtes ikke
 For et sædvanligt Selvbedrageri):
 Jeg i min Skjæbne vil mig rolig stikke!
 Jeg Gunst ei venter af Fortunas Blikke,
 Jeg forud veed, hun gaaer mig her forbi.
 I disse Ord den gamle Tro vist kjendes:
 Hvad ei man venter, det just snarest hændes.

Nu aabned Brevene han eet for eet,
 Og rast han overslõi de første fire,
 Som, uden dem at gjennemlæse tiere,
 Han kasted hen — hvorpaa han pustet lidt.
 Da med et Suk, hvorved hans Sjæl blev friere,
 Og med et Blik, saa brændende og hedt,
 Han saae mod Himlen, mens han greb det femte;
 Men det er sandt, de fire Svar jeg glemte.

Det første lod: At selv man monne trænge,
 Betyngt under svære Skatters Last;
 Det andet lod: At alle løse Penge
 Desværre sad i Eiendomme fast;
 Det tredie: At om Nar, og langt om længe,
 Maaskee man Udvei fandt, men ei i Hast;
 Det fjerde: At Nysyerne de slugte,
 Hvad ei til Kone, Børn og sig man brugte.

Det femte, hvorved netop Adams Die
 Fordunklet og som halv idrømme hang,
 Paa eengang blidt og philosophiskklang,
 Og Slutningen jeg gjengi'er ganske nøie:
 De vil vist ei, Hr. Homo, jeg skal føie
 Paa Hovedets Beføining Hjertets Trang;
 De sikkert her mit Grundprincip vil skaane,
 Der mig forbyder Penge bort at laane.

Gid Pokker flige Folks Principer tage!
 Det er det Gnefte, jeg svare kan,
 Thi Adam selv er ei til Svar istand.
 Gid de, der sødt i Ord sig selv behage,
 Mens Næstens Sidebeen i Stormen knage,
 Gid ud de fra det tørre, trygge Land
 Engang paa Dybet ogsaa maatte komme!
 Jeg vedder, deres Præken da var omme.

Gid de, som ei med Andre ville dele
 Af deres Overflod en ringe Part,
 Forlise snarest muligt maae det Hele!
 Gid de, som vil den egne Kage mele,
 Men neppe unde Andre Brødet bart,
 Ved selv at sulte maae ombendes snart!
 Gid de, som Godt vil gjøre, men med Naade,
 Belceres maae ved selv at be'e om Naade!

See, det er Onsker, som er christelige!
 Men dermed ei til Hensigt dog jeg har,
 Det allermindste Stødende at sige
 For hine Hædersmænd, som nys gav Svar.
 Til deres Vægring Grund der sikkert var,
 Om end den givne just ei gjaldt saa lige;
 Som for Exempel, at Caution og Pant
 Sig ei med Adams Ord forbandt.

Thi skal et Ord for realiseres,
 Da bringes der ei Meget ud deraf
 For begge Parter, som det tog og gav.
 Som oftest jo af Vren strax falleres,
 Og Creditor, hvem Boet ekstraderes,
 (Der her er Ordet) mister da sit Krav.
 Thi hvad er nu selv Løfter, som besvores?
 Kun Luft og Lyd! O tempora, o mores!

Men til vor Helt igjen! Hans Sjæl fornemmer
 Den samme Svimmel som idrømme, naar
 Man synes, at paa Fjeldets Rand man staaer,
 Der synker, mens imod man Foden stæmmer.
 En Afmagt følte han i alle Lemmer,
 Som ham det nære Fald i Dybet spaaer;
 Men fra hans Læbe kom der ingen Klage,
 Skjøndt Veiret tungt og mat han hortes drage.

Get følte han, at ude nu det var;
 Thi altfor spændt var Haabets Bue bleven,
 Dens Fjærkraft til det Yderste var drevn,
 Saa ham Tilbageslaget reent beta'er.
 Saa stærkt forceert var Sjælens indre Leben,
 Saa høit i Tillid han sig svunget har,
 Alt ned han faldt, paa hver en Hjælp forsagende,
 Ifølge Tynghdens Lov i Fart tiltagende.

Den første Virkning var, at strax han gav
 De fleste Skoletimer op, og ene
 Beholdt et Par, som kunde ham forlene
 Den Føde, hvorpaa Livet gjorde Krav.
 Hvi skulde han vel trælde og fortjene,
 Naar Flidens Frugter aldrig dog faldt af?
 Hvi — medens det flød ud til alle Eiderne —
 I Karret helde Vand som Danaiderne?

Den anden Virkning var, da til at tænke
 Han næsten hele Dagen nu fik fri:
 Alt nu hans Tanke ret sig kunde jænke
 Tilbunds i Dybet af Melankoli.
 Her Led for Led den danner sig en Lænke,
 Som snart han selv og Alting smægter i;
 Hvis Kjæder Dag for Dag sig mere stramme,
 Saa hver Bevægelse tilsidst de lamme.

Hen over Jorden skuer han at rulle
 Den Seiersvogn, paa hvilken Skjæbnen staaer
 Med begge Hænderne af Spirer fulde,
 Som ud i Menneskenes Liv den saaer.
 Den rynker Brynet — Alt er Nat og Kulde;
 Den smiler — frem i Straaler Solen gaaer;
 Lig Storm hen over Slægterne den bruser,
 Og Hjulet under den hvert Hjerter knuser.

Hvor kan han i sit eget Liv nu fatte
 Inconseqvenserne, som aldrig han
 Alt finde Nøglen til var for istand;
 Og hvor han fast sig i den Tanke satte,
 Alt Livets Stød, de stærke som de matte,
 Ei blot det indre Liv paavirke kan,
 (Da Liv paa Liv maa kunne Virkning have)
 Men og kan gjøre Villien reent til Slave.

Min Willie vel regerer i mit Bryst,
 Men skal der handles, Intet meer den mægter,
 Saa denne Frihed gi'er en fattig Trost.
 Mod Skæbnen, som omfatter Jordens Slægter,
 Forgjæves i min Afmagt kun jeg fegter;
 Thi hver Tilskikkelse af Sorg og Lyst,
 Hver Tilstand, som af Skæbnen ny beredes,
 Mig og mit Hjerte danner anderledes.

Bestedt i Nød, jeg sørge maa — i Lykke
 Maa jeg nødvendigviis mig føle glad;
 Mit Mod maa visne hen i Modgangs Skygge,
 I Medgang styrkes det ved Haabets Bad;
 Folks Kjærlighed mit Hjerte maa henrykke,
 Ved Krænkelser oppæfkes maa mit Had;
 Saa Skæbnen just min Willie frem maa falde:
 Er Graven gravet, maa jeg i den falde!

Saa tænkte nu vor Helt, men anderledes,
 End her det gives kan, med Kraft og Ild;
 Thi hans Tilværelse jo staaer paa Spil,
 Hans Undergang det er jo, som beredes.
 For hver en Tanke hvorved Hjernen bedes,
 En bitter Følelse der kommer til;
 Paa Stund og Time han alene grunder,
 For, efter Skæbnens Willie, at gaae under. —

Det var en Sommeraften i August,
 Og som et Næt henover Hovedstaden
 Tusmørkets Skyggeslør sig bredte just:
 Da mellem Folk, der fyldte Promenaden,
 Han halv fortvivlet drev omkring paa Gaden,
 Imedens Aftenluftens milde Pust,
 Og Lyd af glade Stemmer, som han hørte,
 Alt meer og meer op i hans Hjerter rørte.

Hør, hvor de fryde sig, de blinde Daarer,
 Han sagde ved sig selv, mens frem han gik:
 De see ei Pilen, som maaskee dem saarer
 Imorgen med det dødelige Stik.
 Og dog er Latter jo saa godt som Taarer;
 For Mennesket det er en gammel Skik,
 Alt vise frem hvad ei hans Indre mener,
 Thi Løgn og Sandhed lige tro han tjener.

Da her Critiken først var under Seil,
 Den hverken Himmel eller Jord forsømte:
 Saae op han, fandt ved Skaberen han Feil,
 Der selv var salig, mens hans Skabning tomte
 Den bittere Drik, hvortil han streng den dømte;
 Saae ned han, blev Alverden ham et Speil,
 Der Menneskenes Indre ret ham klared,
 Mens Haardhed, Falskhed, Løgn det aabenbared.

Af sliq Betragtning Giften ud han drager
 Som af en galdefyldt og bitter Mod ;
 Og ved et Gadehjørne just han stod,
 Hvor Lygten skarpt i Diesyn han tager,
 Mens Tankerne, hvis Braad hans Hjerte nager,
 I deres Løb ham ingen Hvile lod ;
 Thi hver en Slutning altid længer ruller —
 Da rørte der just Noget ved hans Skulder.

Han vender sig — en pyntet, pudset Pige
 Han seer at strække Haanden mod sig hen,
 Og mens i Fart hun ta'er den bort igjen,
 Fortroligt hviskende hun høres sige :
 De staaer saa eensom her, min smukke Ven,
 Og efter Selskab synes De at hige.
 Hvad om vi beggeto, til fælles Gammen,
 Slog Arm i Arm nu vore Pjalter sammen ?

Ja, vore Pjalter! det just Ordet var.
 Ved Bylden akkurat du her har prikket!
 Han svarer, kjendende paa Diebliffet
 Den Art af Skabning, som han for sig har,
 Hvorvel med Stads hun yndigt op var fliffet.
 Ham under Armen Nymphen hurtig ta'er,
 Og begge gjennem Gaderne nu vandre,
 Mens deres Gurs bestandig de forandre.

Først stræbte Damen, medens rast hun spøjte,
 Alt muntre lidt hans melankolske Sind;
 Men da hun saae Forsøget blev til Vind,
 Hun sine Yndigheders Magt forsøjte.
 Hvergang de begge kom forbi en Lygte,
 Med sine brune Dine seer hun ind
 I hans de blaae, der stirre som idrømme
 Paa hendes, der blev meer og mere smme.

Hvad tænker du om Skjæbnen vel, du Gode?
 Paa eengang siger Aldam med et Smil,
 Just som i Strædet ved et Huus de stode.
 Jeg — svared hun — den løbe lod April,
 Hvergang den spurgte, om ei her der boede
 En Jomfru, i hvis Haand sad Elskovs Piiil.
 Paa denne Viis i mig den ei fik Fingre.
 Her lo hun op, saa høit det monne skingre.

Forresten, hvis det saadan dig behager,
 Jeg gjerne saae, at Verdens Hals den brak;
 Thi Alt tilsammen er jo Rakkerpak,
 Naar dig, min smukke Ven, jeg kun undtager.
 En indre Sympathi til dig mig drager,
 Saa for min Kjærlighed jeg kun vil Tak;
 Thi' Andet, naar jeg ret mig vil besinde
 Paa Skabelonen, er vist ei at vinde.

Med disse Ord hun smutted ind ad Døren,
 Og Adam, som tilbage monne staae,
 Nu hørte som en Røst for sine Dren,
 Der sagde til ham: Efter hende gaa!
 Da nok engang han klarlig fik at høre'n,
 Sin Skjæbnes Bink i dette Tegn han saae:
 Den rakte Haanden ham — han monne nappe'n,
 Og een, to, tre, han oppe var af Trappen.

I Damens Kammer han selvtrædie staaer;
 Thi sammen boede her den sorte Trine
 (Et Navn, hvorfor hun takkede sit Haar)
 Med en Veninde, kaldet smukke Line,
 Der ikke mindre godt den Konst forstaaer,
 Alt plappre, og i vilden Sky at hvine,
 Og aabne hviit paa Gab sin lille Mund,
 Hvergang til Latter er den mindste Grund.

Med dem i hvist fortroligt Compagni
 Gik Tiden for vor Helt i Fryd og Gammen.
 Naturligviis var Spøgen meget fri,
 Thi lige lystige var Allesammen.
 Der var en Syngen, Dandsen og Opflammen,
 Thi begge Skjønne gik paa Frieri
 Til Adams Gunst med ligestor Ubændighed,
 Og just paa modsat Viis af al Anstændighed.

Men, som det hedder i Romaner: „Haste
 Forbi den hele Scene rask jeg vil“ —
 Fremdeles: „Lad et Slør mig hurtigt kaste,
 Mens Englen græder, over dette Spil“ —
 To Talemaader, der staae lige faste;
 Saa dækker Scenen med de Ord jeg til:
 Vor Helt i Nøden havde Benner faaet,
 Af hvem han blev erkjendt, om ei forstaaet.

Dg lad det Ingen undre, at han fandt
 Sligt Selskab stikket til sin Sorg at lindre:
 Her lod dog Ord, som kunde Tanker hindre,
 Dg Tiden, før i Stilstand, hen dog randt.
 Det var dog Mennesker og intet Mindre,
 Det var dog Levende, han var iblandt,
 Dg — om end hverken noble eller rene —
 Det var dog Hjerter; han var ei alene.

Den smukke Line og den sorte Trine,
 Ubante til det Syn, de skued her,
 Fik Dag for Dag ham begge mere kjær,
 Dg kaldte ham i deres Sprog: den Fine.
 Imellem fandt de vel den Fine sær,
 Naar taus han sad hos dem med tænksom Mine;
 Men dog sig høilig hædred sølte de,
 Bed nu i saadant Selskab sig at see.

Især var Line reent i Adam slaaet.
 I hendes heftige, forvendte Sind
 Den Tanke trængte stedse længer ind:
 At, om ei sagt, det under blev forstaaet,
 At hun til Arv og Gie havde faaet
 Ham heel og holden her, med Sind og Skind.
 At selv hun var ham utro, derpaa tænktes ei;
 Hun vidste dog, hun efter Andre længtes ei.

Tilsammen danned et Triumvirat
 De med vor Helt, og i en blind Forhærden
 De ofte bittert skare løs paa Verden,
 Som paa en ond og fjendtlig Potentat.
 Her hørte Adam med et Slags Forfærden
 (For andet Tidzfordriv som Surrogat)
 Om begge Pigers Eventyr en Melding,
 Om deres Liv en sørgelig Fortælling.

Men naar Medlidenhedens Stemme rørte
 Ved sliig en Skildring dybt sig i hans Bryst,
 Da pludselig han begges Latter hørte,
 Og til at trøste dem han tabte Lyst.
 Da deres Hat og Shavl de ham iførte,
 Og, talende til ham med mandlig Røst,
 De viste ham, hvordan i Aftenstunden
 De fine Herrer Bladet tog fra Munden.

See, saadan selv du tale skal, du Fine!
 De svied til, og ikke sidde mørk
 Og mule som en Hedning eller Tyrk,
 Der just har Hoveds eller Mavepine.
 Der har du Flasken! Ved en Slurk dig styrk,
 Og lad os atter see din milde Mine!
 Du er jo en Student! Vais, at du
 Dog præke kan og kyse kan endnu!

Saa talte de — og vel til bedre Stemme
 Og andre Toner var hans Dre vant;
 Men naar i Aftenstunden han sad hjemme,
 Og mørke Tanker Nettet om ham spandt,
 Og smægtende han ikke kunde glemme,
 Alt Livets Kilder end i Verden randt:
 Da biged fra sit Dyb han op mod Gladen;
 Da syntes ham, han maatte ud paa Gaden.

Men naar han nu paa Gaden stod, og saae,
 Foruden Ord og Blik paa ham at spille,
 Den hele Verden kold forbi sig gaae:
 Da syntes ham de Toner, som saa ilde
 Ham sidst for Dret flang, meddeet saa milde,
 Saa hjertelige til at høre paa.
 Da slog en Streg han over alle Minder;
 Da søgte han igjen de to Beninder.

Vel svandt paa Dieblicket Illusionen,
 Gaasnaart han ind af Døren kun var traadt;
 Vel skurred atter i hans Dre Tonen,
 Og det, som nys lod mildt, flang nu ham raat.
 Men hvad der hjalp igjen — hvad en Forsonen
 Paany tilveiebragte, var ei blot
 Alt Tiden randt, men at enhver Beflagelse
 Hos Line fandt den varmeste Deeltagelse.

I saadant Selskab drev vor Helt nu hen
 Tre, fire Maaneder, halv som bedaaret,
 Halv som bedøvet, medens Hjertesaaret
 Ved Skjæbnens Pile holdtes aabent end.
 Det er en Aften ud paa Efteraaret
 Da for min Læsers Die jeg igjen
 Ham stiller frem i sorte Trines Kammer,
 Hvor Dønen buldrer og hvor Praasen flammer.

Den lyser op for Alt med døsig Glands.
 Omkring paa Bæggen i Uorden hænge,
 Som Garnitur ved begge Damers Senge:
 Strømper og Skjorter, Silkeskoe til Dands,
 Kjoler og Kapper i en broget Krands,
 Som til at friskes op dog stærkt kan trænge.
 Et Toiletspeil, flaaet halv itu;
 Et Billed os af Scenen viser nu.

Paa Gulbets Midte Bordet er placeret,
 Og her, imod hverandre bøie ind,
 Sees Adam med en huul og falmet Kind,
 Og Trine, stærkt med Farve coloreret,
 Og Line, med et Haar paa Bræst friseret,
 Og Dine glimrende ved Lysets Skin.
 Paa Bordet hos dem staaer en Punschebolle,
 Og kort i Haanden alle Tre just holde.

Couleur du sveg! til Line Trine siger.
 Nei det er dig, der svares, thi hvor sødt
 Har ei det Gule du malt op med Rødt.
 Jeg spiller ei, hvis længere du sviger,
 Gjenmæler Trine, over Skosen stødt,
 Hvorpaa til Adam himmelhøit hun skriger:
 Har nogentid du saadan Flauser seet?
 Hun har Spardame! Hun skal ha'e en Beet!

Nei, ikke sandt, med mig du holder her?
 Til Adam Line sig fortrolig vender.
 Jeg finder ei — saa han i Striden kjender —
 Den hele Sag det mindste Skjendsmaal værd.
 Men det gjør jeg! Mig er det, som sig brænder!
 Mit Spil forplumrer hendes Fjif især!
 Saa skriger atter op den sorte Trine,
 Og Gjensvar bli'er ei skyldig smukke Line.

Det blev til Alvor. Adam han skal dømme ;
 Thi begge appellere til hans Dom
 Med Ord, der styrted frem i rige Strømme,
 Alt som de begge meer i Harnisk kom.
 Processen hører paa han som idrømme,
 Da ei dens Udfald stort han brød sig om.
 Paa Stolen læn't tilbage, taus han nipper
 Til Glasset, som af Haanden ei han slipper.

Men nu de meer direct til ham sig vendte.
 Først Line, der sig høiest elsket troer :
 Naa, Adam! tal til hende dog et Ord,
 Du er min Kjæreste, hav det i Mente.
 Alt du mig hjælpe skal, jeg vel fortjente,
 Da jeg oprigtig Elskov dig tilsvor.
 Mens saa hun taler, Trine Glasset tømmer,
 Og nu, da Line standser, frem det strømmer :

Din Kjæreste! Nei, hvilket bandsat Vaas!
 Hvem har dig denne Løgn paa Ormet bundet?
 Man hører nok, du taler som en Gaas.
 Min Kjæreste han er! Jeg har ham bundet ;
 Det af den sidste Tid vel klarligt saaes,
 Desuden har paa Gaden jeg ham fundet.
 Hei! svar mig, Adam! Er du ikke min? —
 Han mumler: hverken hendes eller din.

Hvad, ei min Kjæreste? min Kjærest' ei?
 Og jeg, som for min Diesteen dig falder,
 Min Hjertensfryd, min Trøst i Ungdomsalder!
 Ta'er Line lamenterende paavei,
 Hvorpaa hun heftig ham om Halsen falder,
 Og spører bønlig til: Siig ikke Nei
 Til dette Haab, hvoraf jeg Alt mig loved —
 Men han bestandig rysted paa sit Hoved.

Da om sin Kjærlighed ham Pigen minder
 Med Ord saa gode, som hun kun dem har;
 Men da endnu han tøved med sit Evar,
 Da sukede hun høit, og ned der rinder
 En Strøm af Taarer over hendes Kinder,
 Ved hvilket Syn det ham i Hjertet skar.
 See, siger hun, mens stærkere hun græder:
 See, hvor du gi'er mig Sorger, din Forræder!

Mens saa i Klager Line sig udtømmer,
 Staaer Trine, som i Sigt ei fandt Behag,
 Og over Scenens Dmhed følte Nag,
 Ved Siden af, og bittert dem bedømmer.
 Snart høit hun leer, snart hidsig hun sig rømmer,
 Snart ta'er af Bollen hun et dygtigt Drag,
 Bestandig til et Indhug fir og færdig:
 Da faaer en Tanke hun, just hende værdig.

Der har du Noget, som en Griis kan skolde!
 Med eet hun raaber, blussende og hed,
 Idet hun over Lines Hoved ned
 Nu helder rask den hele Punsche-Bolle.
 Men Line, som i Farnen monne holde
 Bor Helt, ham pludselig bortstoder ned,
 Og knytter Haanden, mens hun siger: Grumme!
 Hvorfor mod mig er dine Læber stumme?

Her foer hun op med Hviin og vilde Skrig
 Mod Trine, som stod smilende af Galde.
 En ung Mænade syntes nu hun lig;
 Thi hendes Haar sig havde opløst alle,
 Og ned om hendes Skuldre vildt de falde,
 Mens Kind og Die flammer som til Krig.
 Høit hendes Hjerte steg, og Breden svæved
 Lig Skyer om Panden, da sin Haand hun hæved.

De tvende Damer kom i Haandgemæng,
 Og tumlede, ved Kampen ret gjort vilde,
 Hen fra den ene mod den anden Seng.
 Bor Helt forsøgte begge to at stille,
 Idet han med en Stemme, barsk og streng,
 Dem bød at skamme sig og være stille;
 Hvorpaa han hurtig mellem begge foer.
 Men over ham hvor regnede der Ord!

Hør bare, hvor saa kjæft og stolt han snakker,
 Ret som han havde at befale her,
 Den Stodder og den jammerlige Prakker,
 Der knap i sine Buxer Seler bær' —
 Saa raaber sorte Trine til sin Makker.
 I Maseri dog Line kom især;
 Hun Kniven griber, som paa Bordet ligger,
 Og efter Adam hen med den hun stikker.

Derhos hun skriger: døde du skal, Forræder!
 Du, som min Elskov skjændelig bedrog,
 Dit Hjerteblood at see, min Sjæl nu glæder!
 Her Kniven efter ham igjen hun jog,
 Og bødende for sig med sine Klæder
 Om Bordet rundt ihast han Flugten tog,
 Forfulgt af begge Furier — da hændte sig,
 Just som han Døren naaer, at Bladet vendte sig.

Thi medens Trine vedblev høit at skjælde,
 Smed Line Kniven langt i Stuen hen,
 Og kastede sig til hans Bryst igjen,
 Som vilde Smerten hende overvælde.
 Ak, sukker hun: for Ret lad Naade gjælde!
 Forlad mig ikke! Vær endnu min Ven!
 Jeg har mig sat saa fast i mine Tanker,
 At i min Nød du være skal mit Anker.

Ja — blev hun ved — ifald du for en Anden
Forlader mig, saa har jeg ingen Trost.

Jeg troer jeg da vil faste mig i Stranden,
Hvortil jeg somme Tider ret har Lyst.

Imellem gaaer jeg næsten fra Forstanden,
Jeg føler som et Hjelved i mit Bryst —

Her steg et dybt Suk Adam op fra Barmen,
Men fastere hun kun ham holdt i Armen.

O, slip mig ei i Nøden! Slip mig ikke!

Swigt ei det Haab, som kun paa dig er byg't:

Her kom et Udtryk der i hendes Blikke,

Som var hun i den dødeligste Frygt.

Et Spyd i Hjertet Adam folte tryk't,

Dog lod han den Ulykkelige ligge;

Thi pludselig med Magt han løs sig sled,

Dg fløi ad Døren ud, af Trappen ned.

Der stod han midt paa Gaden uden Hat,

Men dog Novemberkulden ei han føler;

Han syntes just, at Blæsten Luen føler,

Der meer og meer greb i hans Hjerte fat.

Med hjem at gaae han paa sin Vandring nøler,

Endskjøndt det længe stundede mod Nat.

Hans Sjæl var i sin Grundvold bleven rystet,

Dg mere frit i Storm sig hæved Brystet.

Igjennem Bader han og Stræder vandred,
 Imens sig selv han som et Fartøi saae,
 Just som ved Nat paa Klipperne det kantred.
 Han vidste nu, han under skulde gaae;
 Han hørte som sin sidste Time slaae,
 Alt mens sin Gang bestandig han forandred
 Paa Beien fremad, uden Mast og Ro;
 Saa kom tilsidst han ud til Langebro.

Hen over Planterne han langsomt gik,
 Mens op imod det skybedæfte Hvie
 Han løstet i Fortvivlelse sit Die;
 Men intet Lys han der at skue fik.
 Da scænked ned i Søen sig hans Blik,
 Og over Broens Rækværk ud at boie
 Sit Hoved saaes han i den samme Stund,
 Som Tankerne til Lyd kom paa hans Mund:

Nu veed jeg det — mit Løb jeg har fuldendt!
 Det Liv, som paa min Moders Skjød begyndte,
 Det friske Haab, som stærkt sit Blus paaskyndte,
 Har mig inat en Afskedshilsen sendt.
 Hvad Andre har forskyldt, hvad selv jeg syndte,
 Alt har til Undergang for mig sig vendt.
 Frem som en Storm jeg seer min Skjæbne bruse;
 Den styrter over mig — den vil mig knuse!

Paa mig hun byggede — Ulykkelige!
 Du bygged ei engang dit Haab paa Sand;
 Du lagde Grunden paa det bløde Vand,
 Hvis Viller vieblikkeligen vige.
 O, hvilken Jammer dog paa Jorderige!
 Langt over hvert Begreb og al Forstand.
 Til al sin Nød er altfor lille Jorden,
 Derfor uendeligt er Havet vorden.

Dets Nøst mig kalder — ud dets Favn er bredt;
 Det alt har løftet op sit bløde Dække,
 For, naar det sidste tunge Skridt er skeet,
 Hen over mig det sagtelig at lægge.
 Dybt i dets Skjød skal ingen Dag mig vække,
 Hvis Morgenlys med Skræf jeg tidt har seet.
 En natlig Stjerne — det kan ikke feile —
 Skal for mit Die der sig stille speile.

Hvi tøver jeg? For Veien hæves Bommen.
 Til bort at flygte, kun er stakket Frist.
 Ind i mit Die Døden seer saa vist:
 Jeg føler det, min Time den er kommen!
 Hør Stormens Hyl! Høit lyder deri Dommen,
 Og høiere slaaer Bølgen op end sidst;
 Den vil sit Offer gribe — Bort fra Nøden!
 Fremad er Fred, og bag mig kun er Døden!

Paa Broens Nælværk op i Fart han steg,
 Mens begge Hænder fast hans Dine dække,
 At intet Glimt af Verden skal ham vække —
 Da pludselig en Nøst der bag ham skreg,
 En Haand han føler i sin Arm at trække,
 Og som idrømme han tilbage veg.
 Paa Broen staaer han atter, hvor den Anden
 Tilraaber ham: Hvad! Er De fra Forstanden?

Dybt sølte Hjertet han i Barmen bæve,
 Da stivt den Fremmede nu paa ham saae,
 Og hurtig her en Udflugt fandt han paa.
 Men medens den ei Mandens Tvivl kan bæve,
 Vil Svar maaskee man paa det Spørgsmaal kræve:
 Om virkelig da druknet Helten laa,
 Hvis ei, til Lykke, Manden havde skreget? —
 Gud veed det! Bist er det, han talte meget.

Han iulte hjemad, stedse fulgt af Manden,
 Som, hvergang han sit Hoved dreied om,
 Beständig i det Fjerne saaes, og som
 Først ved hans Gade ind slog i en anden.
 Var det min Genius, som paa Nisgrundstranden
 Til Redning synlig mig imøde kom?
 Saa hvisted Adam, hvem nu Kulden lammer,
 Da ned han sank paa Sengen i sit Kammer.

Han op fra Leiet stod ei Dagen efter ;
 Hans Liv var saaret inderst i dets Rod.
 En bidsig Feber som en Gift sig hester
 Til hver en Draabe af hans unge Blod.
 Udtømte var hans Sjæls- og Legemskræfter,
 Og villieløs han bort sig føre lod
 Ud Undergangens Bei som af en Ræmpe,
 Hvis Raseri han mægted ei at dæmpe.

Det var, som blev hans Hoved tungt som Steen,
 Saa midt i Løbet alle Safter nøle ;
 Som droges Marven ud nu af hans Been ;
 Som kunde Intet meer den Brand nu føle,
 Der i hans Arer løb fra Green til Green.
 Bedøvet syntes han at kunne føle,
 Hvordan i Gjæring vildt, og som i Had,
 Alt løstes op i ham og skiltes ad.

Mens saa hans Legeme laa underkølet,
 Sad Sjælen dybt i Frygt, men dog i Ro,
 Tilbagetrukken inderst i sin Bo,
 Hvis Vold nu af en Fjende haardt blev truet.
 Ud over Bolden tidt af den blev skuet,
 Og naar til Angreb Fjenden slog en Bro,
 Og i dens sidste Skjul den søge vilde,
 Da trak den sig tilbage angst og stille.

Men stærkt betrængt den styrted tidt iblinde
 Sig reent affindig midt i Kampen frem,
 Og kjendte da ei længer Ven fra Fjende,
 Men i sit Virvar blandte sammen dem.
 Da kæmped den med Phantasi og Minde,
 Og stred med Drømmen i dens dunkle Hjem;
 Meddeet den sig besinded: sky, men rolig,
 Den sad igjen og speided i sin Bolig.

Imellem Liv og Død fast tred've Dage
 Saadan paa Sygeleiet Aldam laa.
 Han syntes tidt, at kjendte Træet han saae,
 Og tidt en Nøst han hørte sig beklage;
 Men alle Indtryk svandt igjen saa fage,
 Og alle Syner hvilte Taage paa,
 Indtil en Morgen, da bevidst han hæved
 Igjen sit Blik, der langsomt rundt nu svæved.

Først studsed han, og kjendte kun med Nisje
 Sit eget Kammer, hvori Solens Skin
 Just trængte gennem Bindvejruden ind;
 Saa sine Hænder han betragted nvisje —
 Var der endnu en Taage for hans Die?
 Af begge kun er levnet Been og Skind;
 Saa imod Stolen hen hans Dine glide —
 Hans Moder sidder stille ved hans Side.

Er Alt en Drøm? En Drøm, nei, er det ikke!
 Hun rækker jo til ham sin bløde Haand;
 Ved ham jo hænge fast de milde Blikke,
 Hvori sig klart udtaler hendes Mand;
 De ved hinandens Hjerte ømt jo ligge,
 Og hendes Arm ham bærer som et Baand:
 O, til hans Bryst hvor strømmed der en Barme!
 Taus græd han' lang Tid i sin Moders Arme.

Du her! Hvordan? — Behøves der Forklaring?
 Hun havde længe gjennem Sløret seet,
 Der over hvert et Brev fra ham var bredt,
 Og havde lagt Erfaring til Erfaring.
 Ikkun' ved Omsorg for et Livs. Bevaring,
 Som sit hun skyldte, var Forbaling skeet.
 Først da den gamle Provst nød Gravens Hvile,
 Hun hid til Sønnens Bistand kunde ile.

Men flere Kræfter ei paa Ord du sætte,
 Afbryder hun hans Spørgen med et Smil;
 Hvorpaa hun lægger Puden ham tilrette,
 Og sner til: nu sødt dit Hoved hvil! —
 Hvor følte Adam Sjælens Binger lette!
 Han lukked begge Dine til med Til,
 Og svæved under Tanker, blide, ømme,
 Omkring i Rosenskyer og gyldne Drømme.

O Cæsar! Har du nogensinde nær
 Din Undergang, da har du og erfaret,
 Naar frelst du vaagnede, for Døden sparet,
 At dette Liv er vel at leve værd.
 Har du Grindringen endnu bevaret
 Om dette Haabets andet Morgenskær,
 Da har du kjendt, hvordan et Hjerte banker,
 Naar Barn man bli'er igjen med vorne Tanker.

Da har i Sandhed du en Forsmag faaet
 Af Sjælens Nidelse, naar af sin Grav,
 Hvor Støvet gjorde gjeldende sit Krav,
 Den op til Herlighed igjen er staaet;
 Naar gjennem Døden den til Liv er gaaet,
 Og hver en Byrde den har kastet af;
 Naar som en Fugl, paa lette Vinger baaren,
 Den føler hjemme sig igjen i Baaren.

Hvad var mod denne Frihed Jordens Fængsel?
 Hvad imod Glædens Straaler Sorgens Skær?
 Hvad hvert et Ønske, Hjertets hede Længsel,
 Mod Livet, i dets Fylde kommet nær?
 Hvad var den lange Vandring med sin Trængsel
 Imod Lykjalighedens Hvile her?
 Hvad var — er ikke Haabet selv Beviset —
 En jordisk Skærsild imod Paradiset?

Af dette Paradiis nu faldt et Skin
 I Adams Siæl, da meer og meer han vakte,
 Da Livets Frugt ham atter sparsomt rakte,
 Og atter han dets Friskhed suged ind.
 Med nyfødt Sands paa Alt der dobbelt smagtes,
 Det Mindste selv gav Næring til hans Sind;
 Af hvert et Indtryk følte han sig rørget,
 Af Alting stille rørt og blidt bevæget.

Han kunde sidde hele Timer rolig
 I Vinduet og ei sig føle tom,
 Imens hans Blik paa Gaden snart fløi om,
 Snart paa en Sky i Lusten stirred trolig.
 Naar Lygterne blev tændt, naar i en Bolig
 Der ligeoverfor et Lys blot kom,
 Da stirred han paa det som paa en Stjerne,
 Hvis klare Blinken Diet fulgte gjerne.

Da forekom ham Skabningen saa rig,
 Saa uudtømmelige Livets Goder,
 Da blev ham hvert et Menneske en Broder,
 Idet hans Hjerte stærkt udvided sig.
 Hvert Ord, som kun han hørte af sin Moder,
 Ham forekom en Engels Tale lig,
 Og som en Drøm hans Fortid syntes vige
 For ham, der sad i Fredens stille Nige.

Thi hber en Piil, der trued kun hans Bryst,
 Afbøded som et Skjold hans Moder stille.
 Hun læste for ham med sin søde Røst,
 Og naar han hellere saa tale vilde,
 Da sugede hans Dre Fryd og Trøst
 Af hendes Ords bestandig klare Kilde.
 Hver Dag steg meer og meer i Tankens Hjem
 Det brudte Haab i friske Spirer frem.

Tidt for hans Fremtid Planer ud de kasted,
 Og eengang da nu Adam sagde: Blot
 Jeg kunde klare for mig, Stort og Smaat,
 Og Byrden hæve, som mig tungt belasted;
 Da til hans Trøst hun at fortælle hasted,
 Hvordan sig Alting her lod jævne godt:
 Hans Bedstefader, før sin Død, itide
 En Gave til ham havde lagt tilside.

Naar Dagen helder, ofte Arm i Arm
 De op og ned ad Gulvet vandre begge,
 Og mangen Sandhed hørtes hun at lægge
 Ham da paa Hjerte med en Stemme varm.
 Gi Religionen til hans Sjæl at skrække
 Hun brugte, men til Læge for hans Barm.
 Hun søgte kun hans Indre op at lukke
 For Mandens uudsigelige Sukke.

Saa leved trofast i Forening de,
 Og Dag for Dag af Kræfter fik han flere;
 Han alt saa smaat begyndte at studere
 Og i den længe lufte Bog at see.
 Hans Moder vidste Alt at arrangere,
 Saa Alt i daglig Orden kunde skee;
 Et Bærelse ved Siden af hun leied,
 Hvor Dagen at tilbringe selv hun pleied.

Der komme sammen de hver Aftenstund,
 Og til Klaveret hen hun da sig sætter,
 Og blidt en Krands af Toner om ham fletter,
 Hvis Echo klinger op fra Sjælens Bund.
 Tidt sang idyllisk-barnlige Duetter
 De med hinanden, da endnu med Grund
 Bor Helt for det Romantiske var bange;
 Saa lod en stille Aften deres Sange:

Fly fra mig, o Verdens Barm!
 Langt fra mig din Jubel svinde!
 Bedre Blomster end dit Minde
 Spire nu i denne Barm.
 Dine Roser har jeg plukket,
 Men en Regn tog Glandsen bort;
 Dine Torne har mig stukket,
 Saa min Glæde kun blev kort.

Det var Vinter i mit Bryst,
 Kulden knuged mig med Smerte,
 Da kom Stormen i mit Hjerte,
 Og jeg zittred ved dens Røst.
 Ned mod Jorden har den bukket
 Dybt mit Hoved som et Straa,
 Saa min Sjæl har ofte sukket,
 I sin Angst for at forgaae.

Hen til Haabet vil jeg tye!
 Vaarens Spirer Jorden skjule,
 Jeg har hørt de glade Fugle
 Stige syngende mod Sky.
 Just som Livet høit de loved
 Og sig aabned Blomstens Knop,
 Har mod Lysets Skjær mit Hoved
 Jeg fra Støvet hævet op.

Jeg rev mig ud af bløde Arme,
 Og da paa Veien hen jeg kom,
 Endnu engang med Længsels Varme
 Jeg mod mit Hjem mig vendte om.

Jeg Solen saae paa Taget blinke,
 Mens Røgen op sig stille svang;
 I Døren saae jeg Alle vinke
 Til mig Farvel for sidste Gang.

Men ud i Verden vidt jeg vandred,
 Imellem Fremmede jeg gik,
 Og Livet verled, og forandred
 Beständig Farve for mit Blik.

Bed Stormens Sang jeg Havet pløied,
 Jeg stod paa Bjerget mellem Skyer,
 Og Nød og Tid min Jæse tvøied
 I fremmed Land og fjerne Byer.

Det var en Morgen — atter vinke
 Jeg saae mit Hjem bag Skovens Seg:
 Paa Taget saae jeg Solen blinke,
 Mens Røgen opad sagte steg.

Og ud i Døren kom de ømme,
 De gamle Vidner til mit Held;
 Da sagde jeg til Verdens Drømme,
 Til al dens Herlighed Farvel.

Farvel er Tornen, som os saarer,
 Farvel er Blomsten til vor Trøst:
 Det samme Ord, hvor rigt paa Taarer,
 Hvor fuldt af Lindring for vort Bryst!

Paa Mark og Eng, i Skovens Læ,
 Staaer Græs og Straa, og Bust og Træ,
 Som Duggens Bad paafalde.
 Saa mat er Luftens Mandedrag,
 Thi aldrig bli'er der qvægsom Dag
 Naar ei der Dug vil falde.

Da trække sammen Taager graae,
 Og snart det klare Himmelblaa
 De mørke Skyer bedække:
 Da kommer Stormen ofte brat,
 Og ofte før den dunkle Nat
 De røde Lynglimt skrække.

O Morgenbøn! du Sjælens Dug,
 Din Friskhed kun gjør Dagen smuk,
 Og Verden trindt opliver.
 Udsendt fra os, du som et Bud
 Snart vender hjem med Svar fra Gud,
 Og Hjertet Glæde giver.

Thi aldrig varer ved den Lyst,
 Der fødes i vort eget Bryst
 Naar Dagens Lys os falder;
 Vor Glæde vindes kun i Suf,
 Betsignelsen er Livets Dug,
 Som ned fra Oven falder.

Hvor er et dagligt Samliv som en Luft!
 Deri man aander, og i det man møder
 En Berelstrøm af Hjerte og Fornuft.
 Snart mildt og varmt, det Sindet gjennemgløder
 Med en bestandig Glædes rene Duft,
 Snart koldt og stramt, det Bitterhed kun søder.
 I Alt umærkeligt det trænger ind,
 Selv i de sidste Dybder af vort Sind.

Naar det er let, hvor kan man frit sig svinge
 Ved fælles Stræben op mod Livets Frugt;
 Naar det er tungt, hvor lammes Sjælens Vinge,
 Saa dunkelt Mismod med dens Kraft faaer Bugt.
 Hvor bliver Livet ringe blandt det Ringe!
 Hvor blandt det Skjønne bliver Alt saa smukt!
 Ja, gennem alle Aandens Regioner
 En stille Gjenlyd af vort Samliv toner.

Det kaldte frem i Adams Sjæl en Fred,
 Som ubekjendt ham længe havde været,
 Og Troens Blomst, som aabned sig derved,
 Blev af dets milde Nænde daglig nærret.
 Den bittere Trivl blev i sin Rod fortæret,
 Og dybt fornemmer han, at Skæbnens Sted
 Et Forsyn i hans Tanke har indtaget:
 Miraklet i sig selv han har opdaget.

Paa denne Viis et halvt Aar leved nu
 Han og hans Moder i den samme Bolig,
 I Hjertets Eenhed kun et Jeg og Du.
 For Adam Livets Strøm flød atter rolig,
 Som før med Haabets Røst han er fortrolig,
 Og styrket ved dets Bad er Sind og Hu.
 Nu Afskedstimen slog — igjen de skiltes;
 Men Savnet ved Grindring sødt formildtes.

Thi har endog hans Moder ham forladt,
 Med hendes Minde har en blid Fornemmelse
 Af Livet i hans Hjerte fast sig sat.
 Han syntes nu (maaskee med Uret) at
 Hans eget og hvert Menneskes Bestemmelse
 Laa i det hele ydre Livs Forglemmelse,
 Tinedens stille samlet i sig selv
 Man lod sig føre ned ad Tidens Elv.

I denne Tro henleved han saa stille ;
 Hver Dag sin Gjerning trolig gjorde han,
 I det han dyrked Hjerte og Forstand
 Ved Læsning, som han gjennemtænke vilde.
 Altid han fulgte Religionens Kilde
 I Theologiens vildt oprørte Vand.
 For Præst at blive han studered ikke,
 Men for af Livets Brønde selv at drikke.

Hermed fast trende Aar for ham hengik.
 I dem hans Bryst saa roligt havde slaaet,
 Sit Guld igjen hans Ydre havde faaet,
 Og om end tankefuldt var klart hans Blik.
 Man saae, at over ham en Storm var gaet,
 Hvorved sit Alvorspræg hans Pande fik ;
 Men paa det Fredens Træk, der laa om Munden,
 Man saae igjen at Stormen var forsbunden. —

Tre Aar jeg altsaa iler ud i Tiden,
 Og stiller Adam Homo frem igjen
 En Aften paa hans Kammer, hvor en Ven,
 Studiosus Jensen, nu staaer ham ved Siden.
 Den samme Jensen var af Vært kun liden,
 Men glad hans Blik fløi over Livet hen ;
 Han dertil har det bragt ved Talekraften,
 At Vennen gaaer med ham paa Val iaften.

Du vil ei troe det, siger Adam nu,
 Just som den sorte Kjole paa han trækker,
 Der om hans ranke Skabning glat sig lægger:
 Du vil ei troe det, i din Friskhed, du!
 At det, at gaae paa Bal, mig næsten skrækker,
 Og at min Tanke næsten føler Gru,
 Og at mit Hjerte ganske modløst sænker sig,
 Naar blandt de mange Mennesker jeg tænker mig.

Det kommer af, den lille Jensen svarer,
 At du saalænge kuleluret har.
 Jeg kunde blive ængstelig som Harer,
 Hvis ei saameget jeg paa Farten var.
 Jo mindre man af Livet selv erfarer,
 Desmeer høitidelig man paa det ta'er;
 Naar man kun Verden seer igjennem Kluder,
 Man kan tilsidst i Mennesker see Guder.

Jeg gi'er dig Ret, vor Helt bemærker atter,
 Men desuagtet stærkt mit Hjerte slaaer.
 Jeg vedder — falder Bennen ind med Latter —
 At over snart din Angst paa Ballet gaaer.
 Naar man i Diet seer en Evadatter,
 Hvad seer man da? Et Lam, og høist et Faar!
 Jeg Ting har kjendt, langt mere frygtelige,
 End det, at valse med en lille Pige.

De gik, og snart i Klubben hen de kom,
 Og Adam med sit stærktbeflemte Hjerte
 Steg op af Trappen mod den tændte Kerte,
 Der viste ham Entréen, stor og tom.
 Sig et Minut at samle han begjerte,
 Men lille Jensen brød sig ei derom:
 Ind til den første Sal han aabned Døren,
 Og Stemmer fused nu om Adams Dren.

Her sad de troe, de stadige Klubbister,
 Hvem Ballets Nærhed ei forhindred i
 At faae en Whombre og et Whist-Parti.
 Her seer man Kjøbmænd, Pengemænd, Jurister,
 Acteurer, Præster, Læger, Pensionister,
 Med Kort i Haanden sidde vis å vis,
 Og efter Dagens Byrder ud sig hvile
 Ved luun Passiar, mens de paa Kortet file.

Derfor de Politiken her ei glemme,
 Derfor Aviserne omtygges her,
 Derfor mod alle Konger er de slemme,
 Paa Nuder, Spar og Klør og Hjertes nær;
 Derfor har Borgervel'et her en Stemme,
 Saa huul, og dog saa klingende og stær;
 Derfor — mens hist paa Gladen hen man dandjer —
 Gaaes her tilbunds i Skatter og Finantser.

Følg med mig! til vor Helt nu Jensen siger:
 Kun et Par Skridt, hen til det næste Bord;
 En Mand jeg skal dig vise, som ei viger
 I Klogskab nogen Mand paa denne Jord.
 Han i Forsigtigheden er saa stor,
 Alt denne Dyds Begreb han overstiger.
 Original han er, men dog man har
 Af ham saa mangt et mindre Exemplar.

Med Jensen fulgte Adam nu og saae
 Forsigtighedens Helt, om hvem var Tale:
 Det var en Mand tilaars, hvis Haar var graae,
 Hvis Bært var høi, hvis Træk var ei saa gale.
 Belymringer sig paa hans Pande male,
 Og ængsteligt omkring hans Dine gaae.
 Det var, som frygted Trækvoind han fra Dørene;
 To Totter Bomuld stod ham ud af Ørene.

See, sagde Jensen, hvor han er i Baanden!
 Lad blot os gaae en Smule mere nær.
 Jeg seer, at han et stort Spil har paa Haanden,
 Og det er det, som nu ham pincer her.
 Vas paa, hvad han vil klække ud i Manden,
 Forsigtighedens Præg vist Frugten bær' —
 I samme Stund saae Manden i sin Kasse,
 Og sagde med et Suk: Ja, jeg maa passe!

Der seer du! hvistet atter lille Jensen:
 Hans mange Penge hjælpe ham ei stort;
 Thi handle klogt for ham er Livstendensen,
 Og derfor har Gottiser kun han gjort.
 See der! han reiser sig for Excellencen,
 Saa dybt han krummer Ryg, som var den smurt.
 Han vilde, troer jeg, ængste sig tildøde,
 Hvis han en Excellence skulde støde.

See, hvor igjen han lempelig sig sætter!
 Paa Stolebenene han føler nu;
 Thi muligviis de gaaet var itu.
 Den stakkels Mand! hans Bryst kun Døden letter.
 At ei han har sig giftet, vist du gjetter,
 Paa Tøffelbælen tænkte han med Gru.
 Huusholdersten nu maa Commando føre;
 Thi gaae i Klub er Alt hvad han tør gjøre.

I Dandsesalen Bennerne gik ind,
 Hvor rundtom funkled tændte Lysekroner,
 Og hvor just taug Musikens stærke Toner,
 Thi første Bals var endt. I Lysets Skin
 Sad langs med Væggen smagfuldt klædte Koner
 Og unge Piger med en Rosenkind.
 Paa dem, der første Bals alt havde dandsset,
 Steg Brystet hvidt, mens Munden gik ustandset.

Af Gulvet op og ned gik Cavalerer
 Med Hat i Haand, med Vanden fri og varm,
 Snart Gen for Gen, snart Trende Arm i Arm.
 Af dem i Læ nu Aldam promenerer,
 Med aabent Blik men med urolig Barm,
 Mens Jensen ham om Alting informerer.
 Den samme Ven var her til meget Gavn,
 Paa hver en Dame strax han vidste Navn.

Hvad hedder hun — vor Helt nu sagte siger —
 Hun, som ved Døren sidder halv i Skjul,
 Der allernederst blandt de unge Piger,
 Og seer omkring sig som en lille Fugl,
 Hun med en Krands om Løkken gylden-guul? —
 I Selskab frem hun første Gang vist stiger;
 Hun holder sig tilbage jo saa bly,
 Som var hun i en Verden splinterny.

Ja hende, svares der, jeg selv ei kjender;
 Med disse Ord strax lille Jensen sprang
 Hen til en Mand, og ved hans Arm sig hang,
 Og med Besked han nu tilbage vender:
 Hun Alma hed, og ganske rigtig sender
 Sit Blik i Verden hun for første Gang;
 Paa Vesterbro hun leved i det Fjerne,
 Hos Faderen, den gamle Gartner Stjerne.

Lidt nærmere jeg Stjernen dog maa skue,
 Til Bennen siger Adam med et Smil;
 Og Jensen strax nu skyder som en Piiil
 Igjennem Salen mod den lille Due.
 Slig Boldsomhed ei vilde Adam hve,
 Fra Bennens Arm han rev sig løs med Til,
 Og stod, til Piiilen læn't, nu i det Fjerne,
 Og skued fængslet paa den stille Stjerne.

Thi Skiven lig, hvor Viseren kun flytter
 Sig sagte fremad mod hver Talsfigur,
 Tmedens Bærket i det indre Uhr
 Til evig Uro hvert Secund benytter:
 Saa — hvergang Almas Maa syn Udtryk bytter —
 Fremlyser kun en stille Sjæls Natur,
 Tmedens Hjertet, fyldt med Haabets Tanker,
 I yndig Uro og Forventning banker.

I Drøm hun sad om hvad der skulde komme;
 Thi skulde det ei komme dog engang,
 Hvortil det unge Hjerte føler Trang?
 Hiin Illusion, hvis Spil er aldrig omme,
 Hiin Fylde, som udfylder alt det Tomme,
 Hiin Slutning paa den gaadefulde Sang,
 Hvortil en Piges Ore lytter stille
 I Dandsens Toner og ved Lundsens Kilde.

Saa sad hun — da medeet til Dands man spiller,
 Og over hendes Kind flød Purpur hen;
 I Diebliffet hun sig forestiller,
 At hun skal sidde over nu igjen.
 Men Haabets Stemme Frygten snart formilder,
 Thi over Gulvet nærmer sig vor Ven;
 Han spørger om han have maa den Ære,
 I Balsen hendes Følgesvend at være.

Fra Tantens Side strax hun løs sig river,
 Og med en nysødt Rose paa sin Kind,
 Af Adam ført, hun iilsomt sig begiver
 I Dandsens hurtig fyldte Rækker ind.
 Et yndigt Smil den lille Mund opliber,
 I Diet straaler frygtsomt hendes Sind,
 Selv hendes Hjertes Slag vor Helt fornemmer
 Igjennem Armen, der i Handsken bly sig gjemmer.

Nu Touren er til dem — gid det maa lykkes!
 Paa Gulvet hendes Fødder følge hans,
 Og hendes Haar, som af Fioler smykkes,
 Om Kinden gynger yndigt som en Krands.
 Molskjolen ikke meer i Folder trykkes,
 Men svinger med sig rundt i snehvid Glands.
 O, hvor det dog er deiligt, saa at dandse!
 Ak, Touren er forbi — nu maae de standse.

Den kom igjen, og svandt igjen saa fage ;
 Og da fra Dandsen tredie Gang de gif,
 Ledsaged Adam hende let tilbage
 Til hendes Plads med et taknemligt Blik.
 Han spørger, om Forfriskning hun vil tage —
 O nei, Forfriskning hun ved Dandsen fik.
 Til Cotillon han forud sig indskriver —
 Med Glæde, neppe skjult, sit Ja hun giver.

Men her et Krigspuds falder Adam paa ;
 Thi Ordet nu til Tanten han henvender,
 Der griber efter det med begge Hænder,
 For sin Deel med af Ballet og at saae.
 Saadan han Leilighed fik til at staae
 I Almas Nærhed til Diskursen ender:
 Da med et dobbelt Bux, et dobbelt Blik
 For Tante og Niece, bort han gif.

De skiltes ad, men blev dog hos hinanden,
 I Tanken nemlig — Adams Phantasi,
 Imedens ganske stille stod Forstanden,
 Det rige Stof sig ret fordybed i.
 Han tog sig tidt med Haanden op til Panden,
 Naar Almas Billed drog hans Sjæl forbi ;
 Og for at det i Hvile kunde standse,
 Han opgav indtil videre at dandse.

Til Tanker ogsaa Alma havde Tid.
 Hun Gaven ei besad, som mange Flere,
 Sig og sin Skjønhed ret at producere,
 Og nonchalant for Gunst sig gjøre Flid.
 Hun over sad, dog sad hun mild og blid;
 Hun tænkte — og hun tænkte meer og mere
 Paa hendes For- og Fremtids Cavaleer,
 Der ud saa melankolsk og stille seer.

Men nu til Cotillon man Damer fører,
 Og snart i Kredsen hos vor Helt hun staaer,
 Hvem hun for denne Dands igjen tilhører,
 Mens Fløiten toner og mens Buen gaaer.
 Det korte Forhold ham som hende rører,
 Og livlig Farve begges Tale faaer.
 Som Halvbekjendte mellem Ubekjendte
 Hinanden Ordets lette Bold de sendte.

End talte de — men see! at inclinere
 En Herre kommer, thi det Bals nu var;
 Og Adam, hvem forladt hans Dame har,
 Ret havde Tid, i Frastand at vurdere
 Den lette Sylpheskabning, som alt flere
 Og flere Bli i Flugten med sig ta'er.
 Med eet i Diet sees hun Alle stikke,
 Hun, Perlen, som man havde før ladt ligge.

Nu fra sin Udflugt er hun atter hjemme.
 De holder af at dandse? Aldam spør' —
 O, næsten meer end jeg det sige tør,
 Giver hun til Svar med lidt forpustet Stemme.
 Og dog har ei paa Bal De været før!
 For Deres Flyvekunst saavidt at fremme,
 De vist fra Lille af alt Vinger fik —
 Nei, leer hun, mine Vinger er Musik!

Naany en Cavaleer — hun er i Vinden!
 Igjen sin Plads og Aldam hun forlod,
 Igjen han eensom i Betragtning stod
 Af dette Glædens fine Spil om Kinden,
 Imens hun, under Kommen og Forsvinden,
 Sig luftigt gynge paa den lille Fod.
 Igjen hun er tilbage — Troskabs Pligter
 (Han nu bemærker) imod mig De svigter.

Alt give Svar hun skyldig her maa være,
 Kun over hendes Mund et Smil der flød.
 Men han blev ved: Jeg faaer mit Kors vel bære,
 Et Kors i denne Verden giver Ære —
 „Forund mig Æren!“ her en Stemme lød,
 Og atter op til Bals man Alma hød;
 Men rundt der hviskes, da hun dandser atter:
 Nei, see mig til den lille Gartnerdatter!

Forbi var endelig Inclinationen,
 En anden Tour med samt en ny Musik
 Til Adams store Glæde nu man fik.
 Men ogsaa her hun Perlen blev i Kronen;
 Det næsten var, som hørte det til Tonen,
 At ikke meer forbi man hende gif;
 Paa Stolen maatte tidt hun tage Sæde,
 For ved sit Balg at smerte og at glæde.

Blandt andre Toure den nu ogsaa kom,
 At første Par, med Blomsterkurve begge,
 Gif til de andre Par i Kredsen om.
 Iblinde maatte Loddet Alle trække,
 Og de, der havde faact Blomster, som
 Man efter Slægtskab kunde sammen lægge,
 Paa Gulvet ud fra Kredsen maatte vandre,
 Og bytte Tegn og valse med hverandre.

Hvor blev der nu en Støien og en Raaben!
 Fioler, Nælde, Myrter, raabte man,
 Mens Alle stormed ud fra Kredsens Rand
 Paa Salens Gulv, med Tivlen og med Haaben.
 Hver holdt sit Tegn tilveirs og Armen aaben,
 At den Udvalgte hurtig gribes kan;
 Man puffes, stødes, leer, og finder endelig
 Den Twillingsjæl, der ved sin Blomst var kjendelig.

Hver havde fundet Sin, og kun tilbage
 Stod Adam og hans lille Dame. Hun
 I Haanden holdt en Rose rød og rund,
 Og til sin Torneqvist fandt han ei Mage.
 For Deres Rose vil De Tornen tage?
 Han spørger bedende, og det med Grund:
 De taber jo, men Torn og Rose begge
 Et fælles Udspring tør man vel tillægge.

De bytted Tegn, og endelig forlæned
 Ham Skjæbnen dog det Held igjen engang,
 At hen i Dandsen let de fløi, forened'
 Ved Tonerne og Melodiens Klang.
 Det syntes ham som tusind Fugle sang,
 Som Lysets rige Straalenet forgrened
 Sig til en Glorie om den Pande, som
 Ham lyste her imøde fri og from.

Det var den sidste Tour; thi allerede
 (Hvor hurtig dog) er Cotillon'en endt.
 Par efter Par har alt den Ryggen vendt,
 Og nu sin Dame seer man Adam lede
 Til hendes Plads, fra før ham vel bekjendt.
 Her Tanten siger: Bognen holder nede!
 I Hast dit Shavl omkring! For tredie Gang
 Har Kudsken meldt, at Tiden blev ham lang.

Hast brød man op — en Sværm af Cavalerer
 Kom styrrende, med Tilbud om en Arm.
 Men Alma, ført af Adam, bort spadserer,
 Og ret med Fryd han seer, at end hun bærer
 Hans Torneqvist befæstet ved sin Barm.
 Den hele Herreflok, af Iver varm,
 Af Trappen ned til Bognen dem geleider,
 Derved fik ogsaa Tanten en Befreiter.

Karreten rullede bort — og sidst i Galen
 Af hele Slænget op vor Helt nu kom.
 Men hvor den fyldte Sal ham syntes tom!
 Og hvor dog midt i Støien og i Talen,
 Der end som forhen gjenlød høit i Salen,
 Ham dødt nu forekom det store Rum!
 Han eensom stod i Krogen, fyldt i Manden,
 Og saae paa Rosen, som han holdt i Haanden.

Da vakte ham en Nøst op af hans Drømme,
 Og Nøsten var den lille Jensens Nøst:
 Saavidt som uden Kikkert jeg kan dømme,
 Saa gaaer en Stjerne op nu i dit Bryst;
 En lille Gud dig holder i sin Tømme,
 Og dreir og vender dig som han har Lyst.
 Ja du seer klart, til Svar ham Adam giver,
 For hvem nu altsor snever Salen bliver.

Han greb sin Hat og gif — af Skæbnen draget
 Igjen saa listig ind i Livets Spil,
 Der tryllende bestandig lokke vil,
 Hvortidt end skuffet Haab man har beflaget.
 Sin Lod i Urnen har Enhver modtaget,
 Og den at løse hører selv ham til;
 Men Midlet, hvorved Loddet ud skal trækkes,
 Igjennem Skæbnens Hænder kun ham rækkes.

Og hvor er Skæbnen ei paa Midler rig!
 Een hæver høit den, ved ham ned at trykke,
 Een hjælper den til Fred ved Kamp og Krig,
 Een leder den til Lys igjennem Skygge,
 Een fører den til Sandhed gjennem Svig;
 Men den, hvis Liv skal Jorden skønnest smykke,
 Ham binder den i Qvinders Ledebaand,
 Alt gjennem Hjertet flares maa hans Mand.

For mangan En gaaer Læren vel tilspilde,
 Saa ikke Hjerte blot, men Mand gaaer tabt;
 Saa han kun tørster ved den fulde Kilde,
 Og rig dog lever kummerligt og knapt.
 Om til en saadan Lod vor Helt blev skabt,
 Maaſkee alt nu min Læser vide vilde? —
 Mit Svar maa gjemmes til en anden Gang,
 Thi endt, om end ei fuldendt, er min Sang.

Sjette Sang.

Baaren er kommen! Atter jeg paany
Har Foraarsfuglen hørt, den muntre Lærke;
Den svang sig op paa sine Binger stærke,
I Toner quiddrende, mod høien Sky.
De varme Straalers Birkning kan man mærke
Paa Luft og Jord, paa Hav og Land og By;
Den hvide Winter sine Kræfter mister,
Den dør — og med dens Død dens Lænke brister.

Den friske Vaar som Arving sig indfinder;
Og Skatten, som den Gamle ruged paa,
Og dækked til, saa intet Blik den saae,
Nu flyver rundt, og hvert et Øie blinder.
Det unge Haab staaer op af gamle Minder,
Den dunkle Himmel skinner lyseblaa,
I Grønsværtæppet Jorden sig indhyller,
Og Baaren med sit Solskin Alt forgylder.

Den gamle Vinter er paa eengang glemt;
 Kun de, der selv er gamle, endnu mindes,
 Hvor trygt i den der virkes, væves, spindes,
 Hvor tidt dens Stjerner har til Alvor stemt.
 Men dette Suk af Jubel overvindes,
 Af Ungdomsbaabet, som ei meer er gjemt;
 Nu kommer Solen! Hvad kan ei man vente
 Sig af det ny og gyldne Regimente!

Dg virkelig! Forneden og foroven
 Kun Glæde og Herlighed det Hele spaaer:
 Utæmmet, frisk og farvet strømmer Boven,
 Dg Skyen over den i Purpur gaaer.
 Den lyse Flora vandrer gjennem Skoven
 Dg fletter Blomsterkrandsje til sit Haar.
 Hver Fugl besynger Freden, Lyset, Varmen,
 Dg i Hyrdinden trang nu bliver Varmen.

I Staden selv et andet Liv sig rører:
 Den unge Dame kaster Kaaben hen,
 Dg stiger frem med Parasol igjen,
 Mens Cavaleren Kjolen sig ifører.
 Paa Politiken knap man mere hører,
 Til Gjengjæld griber nu Papir og Pen
 Med disse Ord saa mangen en Trompeter:
 Nu maae vi til at synge, vi Poeter!

Hvad skal af al den Herlighed der blive?
 Af disse tusind Haab, af denne Skat
 Af Følelser, som nu befries brat,
 Af disse Straaler, som nu Alt oplive? —
 Hvor kan man spørge? Stormen skal afrive
 Igjen hver Blomst, hvert Blad — igjen en Nat
 (Skjøndt ubegribeligt det synes Somme)
 Skal isnende med Mulm og Mørke komme.

Hvor hurtig hendse Glædens Sommersange!
 Hvor verler i hvert Hjerter Savn og Lyst!
 Hvor mange Gange Vinter og hvor mange,
 Hvor mange Gange Vaar dog i hvert Bryst!
 O Tid, da vi begjære og forlange,
 O Tid, da vi forsage selv paa Trøst!
 En evig Cirkelgang er Livets Vandring,
 Gjentakende sig selv i sin Forandring.

I Adam Homo var igjen det Vaar;
 Kun Haabets Purpurstjer for ham sig male,
 Han syntes, at han selv og Alt i Dvale
 Dybt havde ligget gjennem mange Aar.
 Hans Barndomsfriskhed op af Graven staaer,
 Og præger sig i Tanke som i Tale.
 Han fattede knap den hele Fylde, som
 Han følte som sit Hjertes Eiendom.

Nu var til Menneſke forſt ret han bleven!
 Alt hvad han havde prøvet og erfar't,
 Hans hele Fortids Virken, Væren, Leven,
 Ham syntes af en gal, forſeilet Art.
 Det vilde Liv, hvori han bort var reben —
 Det ſtille Liv — han kunde begge ſpart.
 Thi eet var Maalet kun, ſom nu han priſte,
 Og een kun Veien, ſom til Maalet viſte.

Ud denne Wei han netop fremad ſkred;
 Thi klædt i Sommerſraf er glad og rolig
 En Foraarsdag han gaaet fra ſin Bolig,
 Igjennem Porten ud, langs Søens Bred,
 Mens Almas Billed, følgende ham trolig,
 I Luften for ham ſvæved op og ned,
 Og fra ſin Flugt beſtandig kom tilbage,
 Mens ſelv han frem ad Stien monne drage.

Ham denne Morgenſtund det ind er faldet,
 (Et Indfald, der ved Foraarsſolens Skin
 Bar til Beſlutning modnet i hans Sind)
 Alt ſpørge — og en Maaned efter Ballet
 Sligt ubeſkedent ei kan blive faldet —
 Til Damen og til hendes Blomſter ind.
 For ei Deeltagelſen dog ſtrar at røbe,
 Forſt nogle Hyacinthbløg vil han kjøbe.

Alt efter Dnske gif. Bag Havens Grene
 Han Tante, Fa'er og Datter stødte paa,
 Og alle ham imøde venligt gaae,
 De syntes ham saa godt det strax at mene.
 Den store Have han dog kjende maa,
 Og her med Alma gif han snart alene,
 Snart vandred han omkring med alle Tre,
 For Drivhuus og for Blomster at bese.

Mens udenfor end Flora slumred let,
 Hvor dusted Alting her ham frisk imøde!
 Blandt Crocus stod Fiolerne saa tæt,
 Blandt Hanekamme hvide, blaae og røde,
 Skovanemon, Murikel og Tazet.
 De første Hyacinter alt frembrøde,
 Og alt sit Bæger nu ved Solens Billie
 Oplukker halvt den gule Paaskelilie.

Den hele Have syntes ham et Eden;
 Det lille Gartnerhuus, han skued hiit,
 Med Ranker dækket til fra først til sidst,
 Et Tempel fast ham forekom for Freden.
 Mens tusind Blomster dustede forneden,
 Et Bindue aabent stod i Husets Dvigt;
 En Rose der i Urtepotten brammer,
 Der havde Alma selv sit lille Kammer.

Der, tænkte han, seer Dagens Sol hun stige,
 Og naar om Aft'nen Måanen sagte gaaer
 Hen over Himlen, der vist tidt hun staaer
 Og skuer ind i Phantasiens Rige.

Der kan til Skyerne god Nat hun sige,
 Og naar i Busken Nattergalen slaaer,
 Mens hendes klare Blik i Luften svømme,
 Kan der i Paradiis hun ret sig drømme.

Hans Sjæl udvided sig — hans Blik og Stemme
 Afspeiled hvad der fyldte nu hans Aand;
 I livfuld Tale Tiden Alle glemme,
 Paa Tanten nær, Hvem Anstand holdt i Baand.
 Da husker Adam: Bogen venter hjemme;
 Til Afsked rækker Gartneren han Haand,
 Og denne til sin Hilsen venligt fører:
 See flittig til os, hvis det Dem fornøier.

Saa gik vor Helt igjen til Byen ind,
 Og paa sin Vandring ved sig selv han tænker:
 Jeg eengang var Forsængeligheds Lænkter,
 Og atter, for den hele Verden blind,
 Igjennem Aar jeg sluttet til mit Sind.
 Men No saalidt som Uro Lykke skjenker,
 En lille Pige gjør meddeet mig viis:
 Der altid hører To til Paradiis.

Alt skal sig slutte sammen, Stort og Smaat,
 Naturen selv os giver denne Lære.

Man skal i Verden Verdensborger være,
 Man virke skal, og ei beskue blot;
 Man skal et Hjem sig danne og en Sphære,
 Og mod sig selv og Andre gjøre Godt:
 Ja, Livets Maal, om end ei sagt udtrykkelig,
 Er kun at gjøre Gavn og være lykkelig.

Og hvor i denne Tid nu Gavn han gjorde!
 Thi hans Examen jo for Døren var;
 Men naar tilendebragt sin Dag han har,
 Og ret har gjort sit Arbeid som han burde,
 Da lykkelig han ogsaa være turde.
 Da fast hver Asten Fod i Haand han ta'er,
 Og vandrer ud at see den klare Stjerne,
 Hvis Skjønhed drog ham til sig fra det Fjerne.

Dog her jeg for min Læser Helten glemmer,
 Som just paa Gregefen Ende fik,
 Men lytted end til Kirkesædres Stemmer,
 Og svømmed som en Fisk i Dogmatik.
 Imens han selv for Dybden Høiden glemmer,
 Til Besterbro jeg vender ud mit Blik;
 Thi skjøndt man til Examen der ei læser,
 Der Livets Mandel ligesuldt dog blæser.

Dg underligt det er med Livets Mand,
 Den blæser tidt just stærkest fra den Kant,
 Hvor Livets stærke Storme, mangehaande,
 Slet ingen Indgang og Passage fandt.
 Fra Hjerter, fyldt med Lidenskabens Vaande,
 Dens friske Lustning tidt saa reent forsvandt,
 Mens opvægende dens rene Pust fremstiger
 Fra Børn og gamle Folk og unge Piger. —

— Det var i Mai en liflig Morgenstund,
 Der over Gartnerhaven op sig hæved
 Med klare Straaler og med Guld i Mund;
 Fra Træ til Træ saa tyndt hang Spindelvævet,
 Dg Morgenduggens Perle, fin og rund,
 Paa hvert et Blad og hvert et Græsstraa bæved,
 Da frisk og rød, og hvidklædt som en Brud,
 Af Havedøren Alma træder ud.

Hvorfor saa festlig vel klædt paa itide?
 Hvordan mon til det gif, at just hun tog
 Idag af sine Kjoler paa den hvide,
 Dg paa det grønne Livbaand Sløifen slog?
 O, høist naturligt Tingen sig tildrog!
 Det nemlig er, hvad Læseren bør vide,
 Idag den gamle Gartneres Fødselsfest,
 Hvortil hun har sig smykt som hun kan bedst.

Den sidste Haand paa de brodeerte Seler,
 Hvorom til Ingen hun et Ord har sagt,
 Hun oppe paa sit Kammer just har lagt;
 Og nu, mens Solens Lys hver Sky fordeler,
 Mens Alle sove, let hun ud sig stjæler
 Her hvor de tause Stammer holde Vagt.
 Som i Forventning hendes Læbe smiler,
 Og hen mod Arbeidshuset rask hun iler.

Uf Stigen staaer hun op, og ned hun bukker
 Sit Hoved imod Dueslagets Dør.
 Hør! indenfor det kurrer — her oplukker
 Paa halv hun Døren, lyttende som før.
 Den hvide Due frem sit Hoved dukker,
 Den Røde stolt sit Bryst med Næbbet fløer;
 Ved Syn af hende dog de Flugten tage,
 Og ile til den mørke Krog tilbage.

En sliq Modtagelse kun lidt hun yndte,
 Ei deres Skræk hun kunde ret forstaae.
 At tale kjælent til dem hun sig skyndte,
 Ja selv at fløite for dem fandt hun paa,
 Og i det Samme listig hun begyndte
 Sit Spil, for mere tamme dem at faae:
 Hun kasted hen til dem lidt Morgensøde,
 Og Duerne ei længe lod sig nøde.

Lidt nærmere ved sig hun Føden lægger,
 Og da den Hvide Kornet til sig tog,
 Hun Haanden fuld af Wexter mod den strækker;
 Men strax forknytt den sig tilbage drog.
 Da kom den Røde frem, hvem Lysten trækker
 Til Herligheden hen, hvis Glands den slog.
 Fremad mod Haanden bøier den sit Hoved —
 Og taus stod Alma, knap hun aande voved.

Hun talte kun med Blik — men hvilke Blikke!
 Og Duen selv, som var ved Maalet her,
 Begyndte alt paa Wexterne at pikke;
 Da løstede sig medeet i Frygt dens Fjær —
 Den vendte sig omkring — men lang Tid ikke,
 Thi snart den kom igjen, og mere nær.
 Nu stod den stille — og til Almas Glæde
 Af hendes Haand den nippede sin Wæde.

Ved dette Spil en Times Tid henrinder,
 Og Solen, som nu sunkled blank i Dst,
 Om Dagens Pligt og Gjerning hende minder,
 Og Afsked ta'er hun med sin Morgenlyst.
 Sin Gjerning hun i Haren for sig finder,
 Og der hun streifer om med freidigt Bryst,
 Mens Gang og Sti, der reben er i Flamme,
 Af hendes lette Fjed hvert Spor annammer.

Men disse Gange kjendte dette Spor
 Fra den Tid Foden kun var ganske lille,
 Til nu, da den ei mere vore vilde,
 Skjøndt den endnu jo modsat var af stor.
 Hun havde altid levet her saa stille
 Blandt disse Træer, paa denne Plet af Jord,
 Kun af sin Fader og sin Tante hygget,
 Thi Døden hendes Moder længst omskygged.

Hun kom kun sjelden ud iblandt Veninder,
 Og hvad der kaldes kan Begivenhed,
 Deraf i hendes Liv saalidt man finder,
 At jeg det ene Val kun nævne veed.
 Alt hvad hun havde lært hun godt sig minder,
 Hun vidste Meget, men dog ei Besked
 Om tusind Ting, der ind i Munden puttet
 De unge Damer bli'er i Institutet.

Midt i sin egen Verden her hun stod,
 Skilt fra den store, som hun ei tilhørte;
 Og fri hun var, skjøndt hun i Alt slog Rod,
 Thi hvad i hendes Bryst sig dybest rørte,
 Gi ud i Verdens Uro hende førte,
 Og intet Savn i Hjertet efterlod.
 Sit Haab hun knyttet har, fra hun var liden,
 Til Vaaren, Somren, Høsten, Vintertiden.

Saadan fra Jnden hun uddannet var,
 Af Gensombhed til Tænkfombhed opdragen;
 Sig selv hun havde fundet, det er Sagen,
 Just mens i Alt om sig hun tabt sig har.
 Der kommer hun! saa foraarfrisk som Dagen;
 I Vinden vifter Kjolen, hvid og klar,
 Og Haven rundt paa kryds og tværs hun vanker,
 Fyldt af sin Ungdomsfryd og fuld af Tanker.

Hvert Dieblif hun dog maa see omkring,
 Thi fuldt Beslag paa alle hendes Kræfter,
 Mens frem hun skrider, lægge tusind Ting.
 Snart hun et nysødt Ukrud kommer efter,
 Snart gjør til Sidegangen hun et Sving,
 Hvor Grenen, som er løstnet, op hun hester;
 Hiit frier fra Spindelvær hun Myrter's Flok,
 Her reiser hun den faldne Rosenstok.

Og her et Ord til dig, min Læserinde!
 For i dit Hjem dig ret at føle rig,
 Saa maa du og som Alma fast dig binde
 Til Kredsen, hvori Skjæbnen satte dig.
 Du maa en Næring for dit Hjerte finde
 I Livet, som det hver Dag viser sig;
 Du maa, lig Den og Den — maaskee jeg feiler —
 Ei sidde blot og vente paa en Beiler.

Den kommer snarest jo som ei man venter ;
 Men selv om ei han kom, dit eget Bryst,
 Naar frem for Dagen du dets Skatte henter,
 Har rige Spirer nok til herlig Høst.
 Du elste skal, det Bud jeg dig indprenter,
 Men kun hvori der Liv er, er der Lyst.
 Vil du bestandig sidde og brodere?
 Dit Hjerte og du selv blev skabt til Mere!

Du deelte nylig Almas Morgenglæde,
 Men lad dit Blik nu hende gaae forbi ;
 Thi ud af Døren Tanten sees at træde,
 Og hist hun nærmer sig paa Havens Sti.
 Hvor maatte hun idag med Smag sig flæde,
 Paa Moden ret, og dog med Phantasi:
 Forlorne Krøller høit en Kappe hæve,
 Hvorfra de lysende Baand nedsvæve.

Den gode Tante var et ærligt Skind,
 Hun havde kun den Drøm, at ei hun vilde,
 Mens Tiden gik med Ræmpeskridt, staae stille,
 Men altid seile med den friske Vind.
 Endskjøndt bedaget og med falmet Kind,
 Sit Sind fra Verden ei hun kunde skille ;
 Paa Vesterbro hun deelte Lyst og Sorg
 Med Kongens Nytorv og Amalienborg.

Da hun kom Alma nær, strax denne saae
 Alt der en Alvorsfky om Panden spæved,
 Og da til Hilsen op sit Blik hun hæved,
 End meer Belymring der i Diet laa.
 Til Regnskab Alma hende venligt kræved,
 Og Tanten gav forblommet at forstaae,
 Hvordan, skjøndt anvendt. Flid og al Umage,
 Ei rigtig ud sig Kappen vilde tage.

Den Feil, gjensvared Alma, ændres let;
 Thi dersom Tante paa min Dom tør lide,
 Skal Sløisen sættes ned ved denne Side,
 Og ind til Strimlerne sig slutte tæt.
 Lad mig den flytte! Strax tilbærks vi skride! —
 See saa! Der sidder Sløisen nok saa net.
 En Naal! — Det var en ypperlig Forandring! —
 Men Tantens Fod alt borte var paa Vandring.

Til Stuen og til Speilet op hun iilte,
 At see Forandringen, som klædte net;
 Og da hun saae i Glasset sit Portrait,
 Tilfreds med Kappen og sig selv hun smilte.
 I hendes Bryst nu hver Belymring hvilte,
 Og bort fra Speilet skred hun rank og let
 I Haven ned, den gode gamle Tante,
 Af Verden glemt — men dog blandt de Galante!

Hun Alma gi'er et Bink, og Festens Hjem,
 Det lune Lysthuus, de bekrandse begge,
 Hvorpaa de Dugen over Bordet lægge,
 Og sætte Kringlen og Maskinen frem.
 Med Servietter Gaverne de dække,
 Alt ei den Gamles Blik skal møde dem;
 Højt nærmer han sig alt — hans Haar, de hvide,
 I Lokker om de friske Kinder glide.

Hvor mildt er ei hans Die! Hjertets No
 Paa Panden og paa Mundens Smil man kjender.
 Lidt langsomt gaaer han, men man ei maa troe,
 Alt Stokken er fornøden for hans Hænder.
 Knæbuxer bærer han, og store Spænder
 Gi blot paa dem, men og paa sine Skoe.
 Saa skrider frem han her i Morgencøden,
 End fuld af Liv, og dog ei langt fra Døden.

Han som sin Have dyrket har sin Gud,
 Saa ved en dobbelt Høst han selv er tribet;
 Halvfjerdstindstyre Klar ham alt blev givet,
 Og nu idag et nyt der springer ud.
 Der er hans Datter, Haven bedste Skud!
 Imens hun ømt ham holder fast om Livet,
 Lyfkonfningen fra hendes unge Læber
 I varme Kys sig ved hans Hænder klæber.

Fra Gangen nærmed sig den gode Søster
 Og gratulered nok saa pæn og stiv.
 Han raaber munter: Kæst mig Munden giv!
 Et Kys af Hjertensgrund mig mest forlyster.
 Hvad han begjærer, han da ogsaa høster,
 Skjøndt Tanten ynded ei sliq Tidssfordriv;
 Og ind i Grotten alle Tre nu træde,
 Hvor ved det runde Bord de tage Sæde.

Da Theen var af Tanten lavet til,
 Ei Alma sin Foræring skjulte længer.
 Omkring sin Fader Selerne hun hænger,
 Idet hun be'er, at ei forsmæde han vil
 En Gave, hvortil vist hun troer han trænger.
 Maa, siger han, og seer paa hende mild:
 Maa, det var en Present! det maa jeg sige!
 Det kalder jeg en flittig lille Pige!

Men Tanten taler: Hvor dog Skæbnen god er,
 Hvor heldigt, at du Seler skulde faae!
 Et Supplement til dem du ei forsmæde,
 Thi ogsaa jeg har dig betænkt, min Broder.
 Du veed, at Tiden bringer nye Moder,
 Den en Tyran er, som man lyde maa.
 Der nytter ingen Modstand, ingen Striden,
 Den kloge Mand bør skride frem med Tiden.

Hvad mener du? den gamle Gartner siger.
 Til Svar han faaer: Min kjære Broder! du
 Snart er den Eneſte af Alle nu,
 Som frem i korte Klædesbuxer ſtiger.
 Kneebuxer er for Diet nu en Gru,
 Den gode Smag de tynde Been befriger;
 Forſmaa da ei en Gave, fir og ſjong:
 Et Par moderne Sommerpantalon!

Med diſſe Ord traf Buxerne hun frem
 Og holdt dem for ſin Broder høit i Beiret;
 Og Morgensolen, ſom faldt ind paa dem,
 Belyſte deres Farve huldt med Skjæret.
 Den Gamle lo og ſagde: Gaa du hjem
 Med din Preſent! Et Kys du har foræret,
 Men Buxerne giv til en anden En;
 Jeg vil beholde mine gamle Been.

Du maa, du maa! nu Tanten trænger paa:
 Du efter Tidens Fordring bør dig rette.
 Nei, ſiger han, jeg tænker modsat dette,
 Den Gamle juſt bør paa det Gamle ſtaa.
 Nei, ſiger hun, den Gamle frem bør gaa,
 Og ei ſig faſt i gamle Griller ſætte.
 Pjank, ſiger han, det er en gammel Nar,
 Som Dragt og Mening hos de Unge ta'er.

Til Almas Sorg lidt ibrig her blev Striden,
 Da dette Spørgsmaal man paa Bane fik:
 Hvorvidt bør Alderdommen følge Tiden?
 Thi varm blev Gartneren i Ord og Blik,
 Og Tantens Iver var ei heller liden.
 Til sidst med disse Ord den Gamle gik:
 Gaa selv med Buxerne, hvis du behager,
 Men aldrig jeg paa mine Been dem tager.

Et Suk om Bistand Tanten her udstøder.
 Nieceen spørger: maa jeg raade lidt?
 Og da hun strax faaer Lov at handle frit,
 Sin Fa'er at vende om, hun venligt nøder.
 Saa med en Sax gjor hun saa dybt et Snit
 I Buxerne, at Tantens Hjerte bløder.
 Forkortede til Knæet man dem saae,
 Og Benene som Stumper hos dem laae.

Den Gamle her brød ud i munter Latter,
 Men Alma siger: Striden er forbi,
 Til Hre Tantes Gave kommer atter,
 Og Fa'er for Nutids Mode bliver fri.
 Til Handsker for vor Svends den lille Datter
 Maaskee kan Benene benyttes; thi
 Paa denne Viis jo Tante To beriger —
 Ja, lad kun Barnet faae dem! Tanten siger.

De skiltes ad — og for dem Allesammen
 Forbi saa hurtig Formiddagen drog,
 Og Stridens Minde Gartneren forjog
 Ved Middagsbordet under Spøg og Gammen.
 Alt mere skraa nedkasted Solen Flammen,
 Alt fem i Staden Kirkekloffen slog:
 Bandkanden da i Haanden Alma tager,
 Og paa sin Aftenvandring ud hun drager.

Om hendes Hals sig Zephyrshavlet snoer,
 Den gule Straabat sig om Vanden breder,
 Igjennem hvilken tusind Tanker foer,
 Hvoraf bestandig een paany fremtræder:
 Hvor kommer det, at her, hvor Himmel, Jord,
 Og hver en Blomst i Høitidsdragt sig klæder,
 Alt her, hvor Alt til Hilsen er beredt,
 Saa lang Tid Adam Homo ei blev seet?

Han var jo med dem Alle saa fortrolig,
 Og før de næsten hver Dag saae ham jo —
 Saa tænkte hun; men ei min Cæser troe,
 Alt hun ved denne Tanke blev urolig.
 End var jo hendes Hjerte Friheds Bolig,
 Og hver en Lidenskab laa dybt i No;
 I Verdens Lob hun var for lidt indviet,
 Til, før det kom, at søge Sværmeriet.

Men Jordbærbedet nu hun har bedugget,
 Og Havens Udgang netop nær hun stod,
 Da hørte hun, at Porten blev oplukket —
 Hvad! — Adam Homo sig tilsyne lod.
 En Blomst paa Hatten høit han havde stukket,
 Sort var han klædt fra Hoved indtil Fod;
 Med Dine, hvori Haab og Længsel gløde,
 Han fløi som Vinden hende let imøde.

Hun stod som lænket, med Forundrings Smil
 Paa Læben, og i Haanden holdt hun Kanden,
 Mens gjennem Gangen han skød som en Piiil,
 Idet han svang sin Hat høit over Panden.
 Nu staaer den Ene ganske nær den Anden:
 Examen endt er! raaber han med Til.
 I hendes Sjæl confust sig Alting blander —
 Da seer meddeet hun, at hans Fod hun vander.

Undskyld, hun stammer. Næsten maaz jeg troe,
 At De for Blomster mine Skoe nu tager,
 Bemærkede vor Helt, mens glad han lo.
 Sin Gjerning Alma smilende beklager,
 Men Adam priser lykkelig sin Sko,
 Og svier til, mens Manden dybt han drager:
 Da ud jeg gif, mig spaaede Fuglens Sang
 Et Kys paa denne Haand for første Gang.

I Purpur hendes Kinder huldt sig klæde,
Dg før hun vidste hvordan det gik til,
Hun føler alt paa Haanden Læbens Ild ;
Han var jo reent forstyrret i sin Glæde.
Ind til min Fader nu De dog maa træde,
Hun siger lidt forlegen, skjøndt saa mild:
Hans Fødselsfest endnu er ikke sluttet —
Dg Adam svarer: Strax! Strax paa Minutet!

En Bøn maa blot endnu jeg her frembære ;
Thi skjøndt jeg lige fra Examen gaaer,
Mit Studium dog aldrig Ende faaer,
Jeg strax igjen begynde skal at lære.
Saalænge har jeg ønsket mig at nære
Af Visdomskilden, hvorved selv De staaer.
Lær blot mig lidt! Jeg vil ei Alt, kun Noget ;
Jkkun Begyndelsen af Blomstersproget!

D, svarer hun, det kjender selv jeg ikke.
Men, siger han, hvis nu — her blev han rød
Dg Alma skænked ogsaa sine Blikke —
Hvis nu af Hjertet jeg Dem Haanden bød,
Dg føied til: det er for Liv og Død!
Siig, vilde De mig da tilbage skikke?
De gav hinanden Haanden med et Smil,
Dg Adam iulte bort i Glædens Til.

Hvorlænge blev han dog hos hendes Fader!
 Hun selv just ned i Lunden søge vil,
 Fordybte i de rørte Tankers Spil,
 Da Tanten iilsomt sig tilsyne lader.
 Naa, raaber hun i Frastand Alma til:
 Alt jeg dog eengang traf dig, vist ei skader.
 I Stuen ind jeg gjorde nys et Sving,
 Men der forhandler nu man store Ting!

Har Du Hr. Homo seet? — Træk dog lidt længer
 Din Strimmel op — Nu er han Candidat!
 Nu kan han tjene Konge, Land og Stat —
 Nei, hvor forpjusket her dig Haaret hænger!
 Sæt Krøllen op, mens Kraven ud jeg frænger —
 Nu staaer han til et Præstekald parat.
 En Præstekone vil saa lidt ei sige —
 Der kommer han! Neis Hovedet, min Pige!

Kun Blikket hæved sig — og fra det Fjerne
 Kom lige op ad Gangen, dem imod,
 Bor unge Helt og gamle Gartner Stjerne,
 Hvem Munterhed i Djet malet stod.
 Vel havde Alma sig unddraget gerne,
 Men meer end blytung følte hun sin Fod.
 Forgjæves for et Smil hun sig umager,
 Da hendes Fader hendes Haand nu tager.

Hvor reent fortabt din Stakkel dog seer ud!
 Man skulde næsten tænke, du var bange.
 Man kunde troe, du var en domfældt Fange,
 Hvis ei du havde Miner af en Brud.
 Men selv om nu saa var — naa, Herregud!
 Meer end man kan, man ikke bør forlange.
 Amor er Jæger — listig sine Garn
 Han stiller for det unge Pigebarn.

Der staaer Hr. Candidaten! Gratulere
 Du til den store Dag dog ogsaa maa;
 Og — hvis du har et Hjerte at forære,
 Saa veed jeg, han vil ikke det forsmaae.
 Min lille Alma, lykkelig du være!
 Bid det paa denne Jord dig godt maa gaae!
 I To er enige. Jeg siger Amen;
 Og kom nu, Tante! Lad dem ene sammen.

Allene lodes da de To i No.
 Men hvordan man, skjøndt To, kan ene være,
 Og dog Alverden i sit Hjerte bære,
 Og hvordan ene man kan være To,
 Men hvorfor aldrig Tre man kan sig troe:
 Derom vil os en Philosoph belære,
 Der ved Begrebet, taget i dets Reenhed,
 Kan reducere Dobbeltbed til Eenhed.

Det Alma var, som havde dybt hun sovet,
 Som op til Liv hun vaktes af en Drøm,
 Der end ombølged hende frisk og øm,
 Men paa hvis Sandhed hun ei stole voved,
 Thi Underbilleder gled paa dens Strøm.
 At virkelig hun bleven var forlovet,
 At virkelig hun Brud var bleven — nei!
 Hun ei det fatted, hun begreb det ei.

Og som det Alma gif, saa gaaer det Alle;
 Thi hvem blev det vel givet at forstaae,
 Hvordan Præmisserne kan over slaae,
 Og pludselig et Resultat fremkalde? —
 Lidt efter lidt lod dog sin Trivl hun falde,
 Lidt efter lidt med Tro hun om sig saae;
 Dog gif undselig hun ved Adams Side,
 Imedens Haven rundt de begge skride.

Men dersom hun var taus, saa talte han.
 Hans Hjerte paa hans Læber sig udtømte,
 Og sprudlende, som Kildens friske Vand,
 I fulde Bølger frem hans Indre strømte.
 Snart han tilbage sig i Tiden drømte,
 Snart iilte Tanken ud i Fremtids Land;
 Og Almas Sjæl, skjøndt den sin Binge dulgte,
 Saa trofast paa hans Tankeflugt ham fulgte.

I begge's Hjerte klang den stemte Streng,
 Da de paa Plainen traadte ud fra Gangen,
 Hvor først de lytted lidt til Fuglesangen,
 Og derpaa nærmed sig det blaae Basin,
 Der speilklart hvuilde midt i Havens Eng.
 Her ved et Syn sig Adam følte fangen:
 I Vandets blanke Speil saa klart han saae
 Ved Almas Billede sit eget staae.

See, siger han, og mildt hans Die luer:
 Vor hele Fremtid her du finde kan
 Afspeilet i det stille, solvblaae Vand,
 Hvor ingen Bølger, ingen Storm den truer.
 Os begge fast forenede jeg skuer;
 Men mange flere Ting er jeg i stand
 I dette klare Fremtidsdyb at finde —
 See rigtig til! Alt slutter Speilet inde.

Der seer jeg strax en lille Præstegaard
 Ved Bondebynen, lænet til en Bakke.
 Vel Sidelængen lidt forfalden staaer,
 Men en Begynder tage maa tiltakke.
 Der seer jeg vore Kver og vore Faar,
 Mens hjem fra Marken de til Stalden lakke.
 Der kommer Malkepigen med sin Spand,
 Og Hyrdehunden springer let foran.

Men Alma smiler, mens hun frem sig høier
 For og af Herligheden lidt at see,
 Og nu sit Billede til hans hun føier:
 Der Præstehaven ligge kan maastee;
 Der er den lange, dunkle Lind-Allée,
 Hvori man vandrer trygt naar Blæsten støier.
 Der Blomsterbedet er; og der Syrener
 Sig til et Sommerlysthuus tæt forgrener.

Ja tydelig det staaer der, Adam siger:
 Os beggeto jeg kan derinde see;
 Ved Bordet sidde vi og drikke Thee,
 Mens bagved Skoven Aftensolen viger.
 Paa Himlen op der alt en Stjerne stiger,
 Og Maanen kommer frem saa hvid som Sne;
 Den minder mig alvorlig om at virke,
 Thi see, bag Byen hist, der staaer min Kirke.

Der skal mig selv og Andre med jeg danne;
 Der i en ufordærvet, frugtbar Jord,
 Skal Aar for Aar jeg saae det rige Ord,
 Beskære, plante, gjøde, luge, vande.
 Der til et godt Exempel skal jeg stande,
 At Menigheden følge kan mit Spor;
 Mens du, min Alma, frem som Mønster stiger
 For Byens Koner og for Egnens Piger.

Som han blev ogsaa hun ved Tanken varm,
 Og længe stod de, mens kun Diet talte,
 Saa stille hos hinanden, Arm i Arm.
 De saae mod Aftensolen hen, der dalte
 Ned i et Purpurhav og liflig malte
 Med Rosenfarver Skyens hvide Barm.
 Saa skøn (udbryder han) vor Død vil komme,
 Naar Lyset, som vi vandred i, er omme!

Hans Ord et Echo fandt i Hjertets Bund;
 I Himlen halvt, de Jorden heelt forglemme,
 Og Fuglesangen i den stille Lund
 Den Glæde tolked, som de her fornemme.
 Da hørte de desværre Tantens Stemme,
 Der kaldte dem tilbords i samme Stund.
 En Omvei gik de til den dunkle Grotte,
 Som Haand i Haand de smilende betraadte.

Hvor herligt var i Grotten Alt indrettet!
 En Lampe lyste for den store Fæst,
 Af Husets Kjøkken stod hvad der var bedst,
 Og trende Krandsse havde Tanten flettet.
 Hvem der fik Myrterne har alt man gjettet,
 Adam fik Hjertensfryd som Brudgomsgjæst,
 Men Gartneren, sin Havehat berøvet,
 Om sine hvide Haar fik Egeløvet.

Den Gamle fuld af Indfald var og Løier,
 Og Tanten mild man og gestjæftig saae;
 Adam mod Alma lykkelig sig bøier,
 I det sin Krands af Hjertensfryd han føier
 Til den af Myrter, som hun havde paa.
 Om hendes Lokker begge sad paa skraa,
 Den skønne Pande viste de saa tydelig —
 O, vist og sandt det er, at hun var nydelig!

Nu, Børn! nu la'er jeg snart Champagnen knalde,
 Den Gamle siger: Af den bedste Vin
 Først Parrets Skaal skal drikkes, dernæst din,
 Og dernæst min, og dernæst Skaal for Alle.
 Her just hans Dine hen paa Alma falde,
 Der siger med en Stemme spæd og fin
 Til Adam, hvem det inderlig maa fryde:
 Lær jeg Dem Kylling eller Due byde?

Hvad! raaber Gartneren: hvad maa jeg høre!
 Er ei du kommen længer frem endnu?
 Du siger D e, hvor du skal sige D u,
 Sligt skurrer slemt i Amors fine Dre.
 Kun D u og J e g og B i hans Sjæl kan røre,
 Men anden Pluralis er ham en Gru.
 Heis Eder, Børn! Pocalen ud maa stikkes;
 Før Dagen er forbi, der Duus maa drikkes.

Thi reiste begge sig fra deres Plads.
 Paa samme Tid et dobbelt Du man hørte,
 Men i Discant kun Alma sit fremsførte,
 Mens Adam gav sit Du med mandig Bas.
 End tømtes denne Aften mangt et Glas,
 Som Fremtids Held og Lykke tidt berørte.
 Først efter Midnat gik Enhver til Sit,
 Og Alma, den Forlegne, aanded frit.

Og hvi forlegen? hører Folk jeg sige,
 Der vende sig til Autor om et Svar,
 Skjøndt Svaret ei er af de vanskelige,
 Naar kun lidt Die man for Verden har.
 Hvor saae man vel en Sjæl paa Jorderige,
 Der ei som Debutant forlegen var?
 Hvo holdt Balancen, Contenancen idelig?
 Hvem stemte nye Forhold ei høitidelig?

Ja, gives der et Bæsen under Solen,
 Som under Vægten af det Ny ei led,
 Fra Hyrden af til Paven høit paa Stolen?
 Svar mig, o Præst, som første Gang i Kjolen
 (Den lange nemlig) gik ad Gaden ned:
 Hvor var imedens din Frimodighed?
 Hang ei dit Die fast ved Kjolemaven,
 Imens din Tanke stak i Pibekraven?

Og hvor er din Frimodighed vel bleven,
 Du fagre Pige, som ved Moderarm
 For første Gang fra stille huuslig Leven
 - I Dandsesalen træder rød og varm?
 Og hvilken Skrift er dig paa Panden skreven,
 Du, som fik første Gang Blansket ved Barm?
 Og dig, der første Gang bli'er kaldt Madame?
 Og dig, der første Gang skal ha'e en Amme?

Og du, o Yngling! som i Kirken møder
 Med Kjole første Gang som Confirmant:
 Din Tanke næsten deelt var — ikke sandt?
 Imellem Præstens Ord og Kjolens Skjoder.
 Og du, o Dreng! hvis Kind saa heftig gløder,
 Fordi din første Halsklud stramt du bandt:
 Mon ei din unge Sjæl er hele Dagen
 Af denne Halsklud og din Flip betagen?

Hvad Under derfor vel, at vor Heltinde,
 Der jo for første Gang forlovet var,
 Det ydre Forhold har saa frisk i Minde,
 At for det indre knap hun Tanke har.
 Ei ret Forlegenheden vilde svinde,
 Før der af Dage rundne var et Par;
 Men snart sig selv at glemme hun sig skyndte,
 Da Gros først sit Mesterspil begyndte.

Thi Echo's Bolig er et Nigebryst,
 Den Tone, der berører stærkt dets Streng,
 Tillive vækker en beslægtet Nøst,
 Der af sit eget Liv kan leve længe.
 Endskjøndt den zitterer, er den rig paa Lyst;
 Skjøndt fuld af Lyst, den kan som Smerte trænge
 Igjennem alle Hjertets Fibre ind,
 Og underfuldt befrugte Sjæl og Sind.

Da vækkes der til Liv et Liv, som daarer
 Med Skyer og Regn og Solskin som April;
 Da hyller Glæden tidt sig ind i Taarer,
 Mens Frygt og Uro viser sig som Smil;
 Da læger det just sødest, hvad der saarer;
 Da flyver altid Haabet som en Piiil
 Op fra Grindringens de stemte Streng,
 For i en bedre Verden ind at trænge.

Og Phantasien, der i fordums Tid
 Laa slumrende og med en bunden Binge,
 Hvor faaer den nu en Mark, saa stor og vid!
 Snart maa paa Orneflugt den op sig svinge,
 Hvor lutter Tordenbyger den omringe,
 Snart paa en Blomstereng neddale blid.
 Hvor bruger nu den Lys og nu den Skygge,
 For Livet med sin Pensel ud at smykke!

Men hvist forskjelligt, som man vel kan vide,
 Faaer dette ny Liv hos Enhver Gestalt;
 Og skjøndt for Paradiis det bliver faldt,
 Ta'er Een dets Lys og Een dets Skyggeside.
 Een lader Luner med i Glæden glide,
 Een Torn med Rose ta'er, for at faae Alt,
 Een for dets gyldne Binger bytter Slæbet,
 En Anden hænger smægtende med Næbet.

Alt frem i Alma der et nyt Liv kom,
 Derom bar Vidnesbyrd nu hendes Indre.
 For hvad i hendes Hoved der gik om,
 Snart ved at haabe, snart ved at erindre,
 Behøvedes der nu ei noget Mindre
 End Evighedens endeløse Rum.
 Bevirket hendes Tanke vilde stige
 Beständig frem i det Uendelige.

Men dersom Hviden hvi var, Dybden ikke
 Var mindre dyb, som hun forlangte her.
 Stod Adams Billede for hendes Blikke,
 (Og næsten altid var det Tanken nær)
 Da hendes Sjæl fordybed sig især,
 For, lig en Dykker, der tilbunds skal stikke,
 At faae hver Perle op, hun kunde see
 I dette Billed og i dets Idee.

Og rige Skatte hun bestandig vandt,
 Og Perler, som vist Ingen skulde negte,
 Var rene, klare, straalende og ægte,
 Enhver saa dyrebar som Diamant.
 O, hvor sin Glæde knap hun kunde mægte,
 Hvergang paany hun hos sin Elsker fandt
 Det Allerskjønneste, det Allerkjærligste,
 Det Allercædlest, det Allerherligste.

Min Læser, hvem vor Helt jo er bekjendt,
 Maaskee sig undrer, at i Helten inde
 Saa stor en Rigdom Alma kunde finde,
 Og tænker, kan jeg vide, saa omtrent:
 Paa Blindhed Amor selv jo har Patent,
 Og at han Andres Dine kan forblinde,
 Derom vist Ingen disputere vil,
 Der seer, hvordan i Verden det gaaer til.

Dog kan man strides; Blindheden maaskee
 Her af det skarpe Syn just komme kunde,
 Der kan igjennem Overfladen see,
 For først i Sjælens sidste Dyb at bunde.
 Hvad Blik blev det vel givet, at udgrunde
 (Hvis ei af Kjærlighedens det kan skee)
 Den Rigdom, de uendelige Skatte,
 Som dog en evig Mand i sig maa fatte?

Men ikke mindre den Forandring var,
 Der sig i hendes Ydre aabenbared.
 Paa hvad der spurgtes tidt hun ikke svared,
 Og spørgende, hun tidt ei hørte Svar.
 Distrait hun er, det Gartneren erfared,
 Confus hun er, det Tanten fundet har;
 Og begge fandt de, naar de Diet hævded,
 At hun ei mere gif, men at hun svæved.

Naar Læberne til Tale hun opluffed,
 En dyb Forundring beggeto faldt i;
 Det lød jo næstendels som Poesi,
 Skjøndt det var hverken hugget eller stukket.
 Det og dem sært var, at hun ofte sukked,
 Og dog saa munter var, saa frisk og fri;
 Og de begreb ei, hvordan hendes Øren
 Stod synlig i Rapport med Havedøren.

Naar den sig aabned og vor Helt kom ind,
 Da straalende af Blik, med Kinder røde,
 Hun gjennem Gangen tidt ham fløi imøde,
 Saa let og luftig som en Foraarsvind.
 Tidt stod i Tanker, som jo Tanker føde,
 Hun taus og stille ved den store Lind,
 Og saae med Fryd den Skikkelse fremstige,
 Som meer hun elsked end hun kunde sige.

Og hvor sig Tiden da for begge skyndte!
 Igjennem Haven Arm i Arm de gik,
 Og verled tusind Ord og tusind Blik,
 Thi at meddele sig de begge yndte.
 Tidt Adam lidt belærende begyndte,
 Men hendes Mening holdt til Slutning Stik;
 Og han, som meente hendes Mand at slibe,
 Begyndte nu sin Sløvhed at begribe.

En ny Anskuelse af Verden danned
 Umærkelig sig for hans indre Blik,
 Der til sin Skuen andre Dine fik:
 Hiint ydre Held, han først som Maalet sanded —
 Hiin dunkle Skjæbne, som ham overmanded —
 Hiin blotte No — hiin Gjøren Gavn — Alt gik
 Tilgrunde nu for Livet i dets Herlighed;
 Nu saae han som Princip i Alt kun Kjærlighed.

Den var det, som var hele Verdens Kilde,
 Hvoraf hver Skabning og hver Mand udsprang;
 Den var det, som i alle Hjerter klang,
 Og som til Gæt det Spredte samle vilde;
 Den var det, som ved Skjæbner, strenge, milde,
 Hvert Bryst bestormed, til dets Vandser sprang;
 Til hvert et Blik oplodes, for at skue
 Sig selv og Alt som Straaler af dens Lue.

Den var det, som af Alt i ham tilsidst
 Ved eet Slag bragte Livet frem, det sande ;
 Thi ham den var, hvad en electrisk Gnist
 Er for de Arter Luft, der Vandet danne.
 Det er forgjæves at man dem vil blande,
 Thi Resultatet tøve vil forvist ;
 Men tænd i dem den underfulde Flamme,
 Og Elementet til er i det Samme.

Og denne Tro, der aabned ham sit Rige,
 Der som en Underblomst med Glands og Duft
 Hver Dag tiltalte Hjerte og Fornuft,
 Den skyldtes ene til en lille Pige.
 Saa kunde da vor Helt nu tryk sig sige
 I Almas Selskab som i Livets Lust ;
 Er han i Byen holdt, man sagtens gjetter,
 At han faaer Lusten sendt i smaa Billetter.

Men nu den store Dag er kommen nær,
 Da han som geistlig Taler skal staae Prove ;
 Da første Gang han practisk skal udøve
 Den Theori, som han i Panden bær' ;
 Da han bevise skal, han for Enhver
 Den Sjælesøde har, som Folk behøve ;
 Da han som Document for Mandens Kald
 I Helliggeistes Kirke præke skal.

Hos Gartnerens var tidlig Alt i Nøre,
 Thi forberedt til Dagen man sig har,
 Og det forlængesiden aftalt var,
 Hvordan man først skal Adams Præken høre,
 Hvordan en Hrebogn man dernæst ta'er,
 For ud til Skovens grønne Sal at kjøre.
 Der Dagen skal tilbringes, og først hjem
 Der kjøres skal naar Maanen kommer frem.

For Almas Dren som til Storm det ringed,
 Da ved sin Tantes Arm hun Klokken Ti
 Gik Helliggeistes Kirkemuur forbi,
 Mens Klokkens Toner ned fra Taarnet klinged;
 Men snart dog Kirkens Hvælving, høi og fri,
 Til høie Tanker hendes Sjæl bevinged.
 Hun stille satte sig i Stolens Krog,
 Og søgte Numret i sin Psalmebog.

Af Frygt og Andagt hendes Bryst sig hæved,
 Thi baade var høitidelig hun stemt,
 Og dog paa Adams Begne saa beflemt;
 Som selv hun skulde præke, fast hun bæved.
 Tidt rundt i Kirken hendes Dje svæved,
 Men næsten tom den var, og det var slemt;
 Kun en syv, otte gamle Mænd og Koner
 Istemme Psalmen, som fra Orglet toner.

Men tys! Alt Prækestolens Trappe knager.
 Sit Blik hun løfter op saa frygtsom, sky;
 Den unge Prædikant hun der opdager,
 Og beftigt hendes Hjerte slaaer paany.
 Med i sit Skjød hun skuer nu saa bly,
 Mens Adam, der sin Tale frem just tager,
 Med Hyrdens Die søger sine Faar —
 Men hvor er Hjorden? Hyrden eensom staaer.

Han staaer — men ei han som en Paulus stod,
 Der vil paa Alt en høiere Forklaring,
 Der lader Alt gaae frem af Troens Mod,
 Der milevidt gaaer udenfor Erfaring,
 Og seer i Verden selv en Aabenbaring:
 Kun paa Moralens Bud han sig indlod,
 Og — var det ved et Træf af Skjæbnens Tærninger?
 Han præked vidt og bredt om gode Gjerninger.

Men at han ved sin første Præken troede,
 At Gjerninger i Spidsen burde staae,
 Det kom vist af, saavidt jeg kan formode,
 At Gjerningen han havde gjort, den gode,
 Hvorved han selv sig som forlovet saae.
 Desuden var jo nu han ovenpaa;
 I saa Fald Gjerninger til Text man tager,
 Mens Troen den Fortrykte meer behager.

Paa Gjerninger han støtted sit Beviis
 For at Lyksalighed vi tør forvente;
 Men ved hans Iver for hans Text sig hændte,
 At Textens Bogstav blev dens Mands Forliis.
 Det Gode kun som Gjerning han erkjendte,
 Og Talen slutted han paa denne Viis:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordømme eller prise dig!

Dog havde Talen flere skjøne Steder,
 Hvori han ret udtømte sit Gemyt;
 Og om end ei han sagde meget Nytt,
 Hans Følelse dog altid smukt fremtræder.
 Herover inderlig sig Alma glæder,
 Der i Begyndelsen sad lidt forknøyt;
 Nært saae hun opad mod den unge Taler,
 Hvergang med Hjertets Pensel friskt han maler.

Men nu han fra sin Gjerning ud sig hviler;
 I Kirkens Forgaard Almas lille Mund
 Ham for den endte Præken Tak tilsmiler,
 Hvorpaa de skilles for en stakket Stund.
 Igjennem Gaden til sit Hjem han iler,
 For, inden han ta'er ud i Skov og Lund,
 Hvor Glædens Zephyr mildt om ham skal vifte,
 Sin sorte Klædning med en Frak at skifte.

Og paa sin Bei han tænker: Her jeg staaer
 Paa Livets Hvidepunct! thi flared' ligge
 Dets dunke Beie nu for mine Blikke,
 Og i mit Bryst dets hele Fylde slaaer.
 Om end jeg skulde døe, forgjæves ikke
 Jeg levet har i femogtyve Aar.
 Min Læretid for endt jeg maa erkjende;
 Hvis jeg en Bog var, maatte her jeg ende.

Som frem i disse Tanker rast han gik
 Og mod sit høie Standpunct Diet hæved,
 Et Syn paa Gaden han at skue fik,
 Der halv bekjendt, halv ubekjendt, nu kræved
 Opmærksomhed af Tanke og af Blik:
 Et quind'ligt Væsen ham imøde svæved,
 Saa feiende, saa pyntet og saa prægtig,
 Alt strax han hende dømte som fordægtig.

Hvor Kappen flagrede! Hvor Kroppen svandsed,
 Mens frem med Smil om Mund hun monne gaae,
 Til hendes Dine ned i Aldam slaae,
 Og han og hun paa eengang begge standsed.
 Forbausset næsten Intet meer han sandsed,
 Det var jo lille Lotte, som han saae
 Forvandlet til en Nymphe, fir og listig;
 Hun, før saa bly, ham nu tiltaler dristig.

God Dag, Hr. Homo! (Her med Knix hun neied)
 Jeg troede dem skam længst reist bort fra By.
 Bekjendtskab haaber jeg De vil fornye,
 Den Plads er end Dem fri, som før De eied.
 Tidt Deres Godhed har jeg overveiet,
 Ved Deres Penge fandt i Nød jeg Ly.
 De træffer mig i Slippen Nummer 4.
 Hun gif, og Adams Hjerter aanded friere.

Men uvilkaarlig vendte han sig om,
 Og med et Suk han nedad Gaden kikked,
 Forsølgende med Diet Stakken, som
 Sit Blik paa Fangst til alle Sider skikked.
 Han saae, hvordan til Peer og Poul hun nikked,
 Hvordan hun, uden Frygt for Verdens Dom,
 En gammel Cavaleer strøg tæt paa Ormet,
 Der ved sit svage Syn dog blev beskjermet.

Der sank saa tung en Byrde paa hans Bryst,
 Mens i hans Hjerter bitter Nag fremstige:
 Han følte just det Uudsigelige,
 Hvorfor der hverken Hjælp er eller Trøst.
 Ved sig fortabt han vidste denne Pige,
 Og derhos klang som Dom hans egen Røst:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordømme eller prise dig!

Af, sukked han, hvor var dog mine Blikke
 Tilslørte reent ved Prækenen idag,
 Saa jeg i Gjærninger kun fandt Behag,
 Og lod vor Frelse, Sindelaget, ligge.
 Foruden dette reent var tabt min Sag,
 Og Nædning meer for herde var der ikke.
 Til Hjemmet kom han, angerfuld, beklemmt,
 Her gjorde ham et Brev end meer forstemt.

Hans Fader nemlig skrev, at hvis han vilde
 Endnu engang sin gode Moder see,
 Saa var der ikke megen Tid at spille,
 Og snarest muligt maatte da det skee.
 I lang Tid alt hun havde følt sig ilde,
 Men pludselig nu trued Dødens Lee;
 Paa Lægens Ord det lod som Haab var omme,
 Hvorfor som snarest Adam maatte komme.

Thi gjorde han til Reisen Alting klart.
 Den næste Morgen vilde bort han drage,
 Og flyve til sit Hjem med Fuglens Fart,
 Men Afsked alt idag med Alma tage.
 Til sin Beslutning føied han sin Klage:
 Hvor blev min Horizont fordunklet snart!
 Fra hver en Kant Bekymringer sig nærme,
 Just som saa frit min Glæde skulde sværme.

Og hvorfor skulde han sig føle fri,
 Mens efter Frihed hele Verden render
 Og dog bestandig skyder den forbi?
 En Stjerne lig, sit Lys Ideen sender,
 Men medens Frihedsløset Alle blender,
 Et enkelt Bryst kun Flammen lever i.
 Ja, rinder tusind Aar endnu paa Jorden,
 End Slægtens Eiendom er ei den vorden!

See, hvor en Slange lig en Lænke slynger
 Sig om Allverden, og fra hver en Kant
 Hør Sukket for den Frihed, der forsvandt!
 Af Tanken, som Systemet haardt betynger,
 Af Ordet, hvortil Løgnen fast sig klynger,
 Af Handlingen, som tusind Hensyn bandt;
 Af Dyr og Mennesker, hvem Maget bukter,
 Selv af Naturen, der i dybest Trældom sukker.

Alt vil befries: Journalistens Pen,
 Der trodser Censurs Streg i Politiken;
 Og Handelsmanden, der sin gode Ven,
 Betjenten, narrer ved hans Posetikken;
 Og Egtemanden, der med Fryd igjen
 La'er Hymens Roser og ham selv i Stikken;
 Selv Elskeren, hvis Kjæder blev de bedste,
 For Frihed tidt slaer op som unge Heste.

Men faldt end alle ydre Kjæder af,
 Selv Guldets med, der blev dog nok tilbage:
 Synd, Sorg, Begjæring, Lidenſkab og Plage
 Ved uvis Leven nær den viſſe Grav;
 Lænker af Fortids og af Fremtids Dage,
 Af Diebliffets Trang, af Døgnets Krav,
 Af Tvivl og Frygt, af verdslig Skam og Ære,
 Saa dybt nedtvingende, ſaa centnersvære. —

Har du i Baaren ſeet naar Iſen brast?
 Naar Havet, medens Stormens Vinger ſuſte,
 Frem i ſin Ungdomskraft med Vælde bruſte,
 Og ſprængte tordnende ſin Winterlaſt;
 Naar ſig i Frihed Vandene beruſte,
 Og Skummet fløi ved hvert et Bølgeklaſt.
 Hvor ſtolt et Syn for Dødeliges Blikke!
 Men ſaadan kommer Sjælens Frihed ikke.

Har du den lille Bæſt fulgt fra dens Kilde,
 Og ſeet den ud og ind at bugte ſig,
 Med tuſind Hindringer i evig Krig,
 Idet ſig Bei den fremad bane vilde?
 Snart flød den ſagte, ſom ſtod halv den ſtille;
 Snart trængte ſtærkt den paa — uſtandselig,
 Indtil dens Hjem, det ſtore Hav, var fundet:
 Kun ſaadan har en Sjæl ſig Frihed vundet!

Thi derpaa just er Mandens Frihed fjendelig,
 Saavel som Kjærlighed, saavel som Tro,
 Alt i den snevre Form den ei kan boe,
 Der ikkun er forgængelig og hændelig.
 Den har en Stræben i sig, en uendelig,
 Saa den i Tidens Kar ei finder No.
 Her Tusinde man Karret seer tilbede —
 Dog Manden er paa Vandring allerede!

Men af dens Frihed jeg mig her benytter,
 Idet jeg til den sommergrønne Lund,
 Til Helten ud, min Læser hurtig flytter.
 Det alt er Aftenrødens sidste Stund,
 Og Fuglen taus til Løvet's Bæben lytter,
 Og Dyret søger Mossens bløde Bund.
 Det stunder mod den dybe Nat, den stille,
 Det Skjønnes og det Nædsselfuldes Kilde.

Hist ved det lille Skovhuus Bognen staaer,
 Hvori med Tanten Gartneren just stiger,
 Idet et varmt Farvel han Adam siger,
 Der næste Morgen jo paa Reise gaaer.
 Det ruller Bognen bort — og snart den viger
 Bag Løvet's Skjul, hvor Veien nedad sakraer.
 Til Alma, hvem et Suk steg op fra Barmen,
 For frem at vandre gi'er vor Helt nu Armen.

Hvor sørgelig og trist var Dagen gaaet!
 I mørke Tanker Adam var som gjemt,
 Og Alma ret var bleven saa beklemt
 Ved Reisens Budskab, som hun havde faaet,
 Og ved at see sin Elsker saa forstemt.
 Af Denne var om Aftenen foreslaet,
 At de sig skulde anbetroe til Boven,
 Og i en Fiskerbaad ta'e hjem fra Skoven.

Thi gik de fremad gjennem Løvet's Gange
 Ved Aftenstumring mod den nære Kyst,
 Hvor Baaden gnyged alt paa Bølgen's Bryst.
 Imens de vandred, skjælved Alma bange,
 Thi hendes Sjæl sig følte som en Fange,
 Men ogsaa Adams Hjerte fandt Trøst.
 For dog at dølge hvad i Hjertet boede,
 Han sagde nu, som var han let tilmode:

Hvor underligt gaaer det i Verden til!
 Man selv maa virke mod sin egen Lykke,
 Man selv maa blande Kortene, de stygge,
 For at beklage saa det tabte Spil.
 Her ile vi nu frem i Skovens Stygge,
 Og ei vi tøve, ei vi standse vil;
 Hvi staaer paa Vandringen vor Fod ei stille,
 Da disse Skridt tilsidst dog vil os stille?

O, svarer Alma med bevæget Stemme:
 Alt skilles er det Tungeste ei her;
 Ethvert Farvel maa som et Gjensyn gjemme,
 Der gjør den sidste Stund end mere kjær.
 Hvad en Forening er, vi da fornemme,
 Man vil i Alt sig slutte mere nær,
 Derfor den Bøn sig frem paa Læben trænger:
 Siig hvad dig ængster — dølge det ikke længer!

Vi skulde først nu rigtig til at leve,
 Og allerede Afskedstimen slaaer;
 Men hvis nu deelt i Sind du fra mig gaaer,
 Før alle Skyer sbandt, der sammen dreve,
 Før ret i Alt forenede vi bleve,
 Det Sorgeligste dit Farvel mig spaaer.
 Naar Tivlen i vor Tillid slukker Flammen,
 Hvor kan i Alting da vi holde sammen?

Thi hvad er stort og ringe? Stedse gjelder
 Det her i Livet jo om Liv og Død;
 Men tidt imodstaae To det haarde Stød,
 Som, hvis det naaer den Enkelte, ham fælder.
 Om end dit svundne Liv mig Ting fortæller,
 Der nu en Kilde synes os til Nød:
 Igjennem Ordet luttres Sorgens Draaber,
 Og skjøndt vi skilles, vi det Bedste haaber.

Paa sliq en sanddru og oprigtig Tale
 Undvigende dog Svar gav Adam her,
 Thi Pottes Billed Claras stod saa nær,
 Og endnu andre Træk for ham sig male.
 Han tænkte — men hans Tanter her var gale —
 Hvorfor bedrøve den, som jeg har kjær?
 Min Sag det er, at bringe selv i Orden,
 Hvad ved min egen Skyld er uklart vorden.

Thi angav for sit Mismod han som Grunden
 Sin Moders Sygdom, og med Sandheds Skin;
 Men skjøndt han ikke gjorde Alma blind,
 Og skjøndt ei hendes Tvivl var ret forsvunden,
 Saa trængte hun ei længer paa ham ind.
 De stod ved Beien nu, som frandsed Lunden,
 Hvor Nattens Telt sig hæved blankt og lyst,
 Og Bølgen slog melodisk Vandets Kyst.

I Baaden steg de, mens den gamle Fisker
 Ved Roret løgnede de hvide Seil,
 Og Plads de tog, hvor Vindens Pust forfrisker,
 Foran i Stabnen, der sig hæved steil.
 Paa Natten Stjerne som til Stjerne hvister,
 Mens Baaden let gled hen ad Vandets Speil
 Og Maanens Skive, hvilende paa Skoven,
 Med gyldne Glimmerstraaler farved Boven.

Saa sad de bugged' i hinandens Favn,
 I Adams Kappe beggeto indhylled',
 Og lytted til det friske Hav, som skylled,
 Af Kjolen fløvet, op mod Baadens Stavn.
 Ved Nattens milde Lys, der huldt dem trylled,
 De følte forud Gensomhedens Savn;
 I deres Blik, der mødes, det sig maler,
 Og til sin Elskede nu Adam taler:

Du sidder saa fordybet og saa stille,
 Som lytted du til Lustens Mandechor;
 Har du til Afsked her da intet Ord,
 Som med paa Reisen du mig give vilde?
 Luf ikke til for Hjertets friske Kilde,
 Men vederqvæg med den en tørstig Jord!
 Giv mig et Ord, som fast i hver Forandring,
 Kan følge som en Stjerne mig paa Vandring.

Da frem af Kappen, af den mørkeblaae,
 Den Elskte skued med de lyse Blikke,
 Og rørt hun svarer: klage vil jeg ikke!
 Og intet Suk til Afsked skal du faae.
 Af Haabets Bæger lad os begge drikke,
 Og tillidsfulde fra hinanden gaae.
 Bort Savn vi som en Mønt vil over bryde;
 Den hele skal den fulde Fryd betyde.

Dog til du atter mig din Halvdeel giver,
 Jeg vil ei see omkring mig paa min Gang;
 Jeg vil ei spørge om hvad Dag vi skriver,
 Thi ellers blev mig Tiden altfor lang.
 Men naar igjen det Vaar og Varme bliver,
 Naar Haabet kalder mig i Fuglens Sang,
 Da vil jeg hver Dag gaae til Havets Strande,
 Og see om Skibet ikke snart vil lande.

O, hvor Du færdes end, glem ingensinde
 De Benner's Trofasthed, du her har seet;
 Formørkes end din Udsigt, gjem mit Minde,
 Og husk, din Tilflugt er hos mig beredt.
 Den Samme vil bestandig du mig finde,
 Hvad end vil skee, og hvad der end er skeet.
 Men Adam svarer: Gud mit Hjerte kjender!
 Vi samles snart igjen, og Brev jeg sender.

Og tro kun ei, at dig mit Indre dølger
 Et Minde, hvoraf Sorg vil spire frem.
 Gaae stundom i mit Bryst end høie Bølger,
 Dit Billed speiler altid sig i dem.
 Hvor end jeg vandrer, dig min Tanke følger,
 Kun i din Nærhed har mit Haab sit Hjem;
 Kun der jeg reise kan den stille Hytte,
 Hvis Dag vor fælles Fremtid skal beskytte.

Saa verled begge nu i Nattens Stund
 De varme Ord, der alle Sorger tvinge,
 Og som Accorder i hverandre klinge,
 Flød begges Tale sammien, Mund fra Mund.
 Foroven Himlen slog sin lyse Binge,
 Forneden toned Havets dybe Bund,
 Og som fra letberørte, stemte Streng,
 Fra Jord og Luft sig Suk paa Suk fremtrænge.

Det var, som i den klare Sommernat
 Naturen al sin Herlighed oplukked,
 Og som paa samme Tid den dybt dog sukked,
 Fordi forgængelig var kun dens Skat.
 Op imod Stjernelyset Bølgen dukked,
 Men neppe greb den Straalerne, før brat,
 Idet en anden Bølge frem der stiger,
 I Mulm og Mørke den tilbage viger.

Men her det hændes vist, det kan ei feile,
 Alt mangen Læser, medens hine To
 Paa Sundets Bover hjem fra Skoven seile,
 For dette Spørgsmaal ei kan finde No:
 Hvor kan en lille Reise blot til Beile
 Saa rig paa Sorg man og Begeistring troe?
 Hvor kan saa dybt et Savn, saa hoi en Længsel,
 Gaae frem af en saa lillebitte Trængsel?

Mit Svar er Almas: Hvad er stort og ringe?
 Og for en Sjæl, der elsker, hvad er smaat?
 Er det kun tragiske Figurer blot,
 Der røres tør, ved et Farvel at bringe?
 Blev hvert et Hjerte skabt ei til at klinge,
 Naar Gudens Helligdom først er betraadt,
 Naar af dens Indre frem de Toner bryde,
 Der smerte bittert og livsaligt fryde? —

Og nu til Adam! Dagen efter sad
 I Bognen han, der frem ad Veien iilte,
 Og mens om Aft'nen Kudsken beded, hvilte
 Han sig hvor tvende Veie skiltes ad.
 Her tog han frem af Barmen Blad paa Blad,
 Og atter lytted han, mens rørt han smilte,
 Til Almas Røst fra Fortids smaa Billetter,
 Der for hans Øre toned som Sonetter.

At ret jeg lever skylder dig jeg kun,
 Af alle Mennesker kun dig alene!
 Før i min Tanke boede jeg saa ene
 Som en Delfhin paa Havets stille Bund.

Da hørte jeg din Røst en Aftenstund,
 Da Stilhed syntes Havet at forstene,
 Og Røsten lokked mig med Toner rene
 Paa Bølgesladen op, fra Dybets Grund.

Din Stemme flang for mig i Lustens Sale,
 For Livet flart i Toner frem at stille,
 Og gjennem dine Ord blev Verden min.

O, vedbliv altid saa til mig at tale!
 Du er min Sanger, som jeg hører spille,
 Jeg er din tro, din lyttende Delfhin!

Tidt naar jeg her gaaer om i Havens Gange,
 Hvor hvert et Træ staaer smyk't paa Sommerviis,
 Hvor hver en Morgen til vor Skabers Priis
 Sig høve høit de glade Fuglesange:

Tidt Tanken da paa dig mig ta'er tilfange;
 Det er mig, som jeg gif i Paradiis,
 Alting er saa complet, at til Forliis
 Af Herligheden selv jeg har en Slange.

Dg Slangen er den Lyst, som vil mig friste
 Med Løftet, at tilbunds jeg skal dig kjende,
 Hvis op for mig dit sbundne Liv du lukked.

Siig, skulde vel mit Paradiis jeg miste,
 Dg skulde vel min Herlighed faae Ende,
 Hvis Frugt af dette Kundskabstræ jeg plukked?

Jeg drømte — hvor kan Drømme dog bedrage!
 Saa levende blev mig i Drom fremstilt,
 Alt Altting var som fordum, dødt og mildt,
 Dit Navn var slettet ud af mine Dage.

Dybt følte jeg en Tomhed mig betage,
 Som var et Kar jeg, ved sit Indhold skilt,
 Som om den kostelige Biin var spildt,
 Og jeg, det tørre Træ, kun var tilbage.

Da vaagnede jeg op — omkring jeg skued,
 Den unge Dag dit Billed strax forgyldte,
 Og i sin Skjønbed for min Sjæl det lued.

Meddeet det tørre Kar igjen sig fyldte!
 Op til mit Hjerte steg i fulde Bølger
 Den Strøm af Fryd, der i' dit Navn sig dølger.

Her sidder jeg og skriver. Det er silde,
 Bag Horizonten ned er Solen dukket,
 Og Blad og Busk, af Binden sagte vugged',
 Med Mattens tætte Slør snart dækkes ville.

Men standset er den hele Bellugts-Kilde,
 Thi hvert et Blomsterbæger har sig lukket,
 Og hver en Plante har sit Hoved bukket,
 Alene Natfiolen duster stille.

Gengang, min Adam, naar vor Dag er runden,
 Naar Verdens Herlighed og Glands er svunden,
 Og Livet staaer for os som Aftensolen:

Da skal endnu en Drøm vor Sjæl bevæge,
 Da skal endnu vor Kjærlighed os væge,
 Og sende os sin Duft som Natfiolen.

Min Grund for kort at skrive vil du høre.
 Jeg kunde svare dig, at lange Breve
 Tidt Lysten til at læse dem fordrebe;
 Men her en anden Grund jeg vil anføre:

Saae du Familier ud i Skoven føre?
 De smaa Børn, som vil ogsaa gjerne leve,
 Men som i Husets Dør tilbage bleve,
 Med Bøn da søge Moderen at røre:

O, lad os op i Vognen blive baarne!
 O, tag os med! — Mama til Svar da giver:
 I er endnu for smaa og for uborne.

Saadan af Tanke-Puslinger jeg plages;
 Enhver vil med, hvergang til dig jeg skriver,
 Men de maae være — de maae først opdrages.

Siig mig, om sig min Tanke har forvildet
 Ved Løsning af det store Spørgsmaal her:
 Hvi har af alle dem, der kom os nær,
 Vort Hjerter allerøverst Een just stillet?

Og hvad bevarer Sands og Blik ubildet?
 Hvorfor er den Fuldkomne, og især
 Den Skjønneste ei altid mest os kjær? —
 Her er mit Svar: Vi skabtes i Guds Billed.

Den, som af Alle nu os mest behager,
 Er den, i hvem det Træk af Gud har hjemme,
 Der just til sig vort Hjerter stærkest drager.

I dette Træk stod Gud for os i Herlighed,
 Og hvor vi see dets Afglands, vi fornemme
 Den os saa kjære Lighed eller — Kjærlighed.

„Amor og Psyche“ har jeg læst tilende.
 Tilsidst fordybe sig de Lykkelige
 I Nattens Glands og Lysets Stjernerige,
 Og Grunden dertil troer jeg at erkjende.

Naar først i Hjertet ret foreent er Tvende,
 Som et Farvel de maae hinanden sige,
 I Livet ud maa deres Tanke hige,
 I Verden ud maa deres Blik sig vende.

Saa snart de fjernes, Længsel atter fødes,
 Og Savnet, der ved Gjenforening stilles,
 Og med den første Friskhed da de mødes.

Mens evig saa de mødes og de stilles,
 Bli'er Kjærligheden i sit Liv evindelig,
 Og altid nysødt, som den var oprindelig.

Her følger Bogen, som' igaar du sendte,
 Og som det andet Liv os vil forklare:
 Forfatteren vil for et Gjensyn svare,
 Men evigt Samliv tør vi ei forvente.

En bedre Trøst dog længst mit Hjerte kjendte;
 Thi som i os vi Tankens Liv erfare,
 Hiin lette Fugls, hvis Vinger er saa snare,
 Hvis Stigen aldrig ender eller endte:

Saa vort Gemyt bestandig fast sig hænger,
 For Rod i andre Hjerter dybt at fæste,
 Og som til Hvile det til Samliv trænger.

Den, som i os nu to Naturer blandte,
 Han skabte vist sin Himmel paa det bedste
 For Mennesket — paa eengang Fugl og Plante.

Hvergang vort Fremtidsliv jeg tænker paa,
 Omstinner Haabet mig, det morgenrøde;
 I fælles Stræben seer jeg os at gløde,
 Jeg seer os snart at høste, snart at saae.

Beständig rigere vi fremad gaae,
 Beständig Livet nyt i os vi føde;
 Saa ile vi Fuldendelsen imøde,
 Til vi Lykksalighed i Hvilen naae.

O, boer ei Sandhed dog i Haabets Drømme?
 Til Seir og Fremgang jeg dig møde skulde,
 Thi hidtil var mit Liv en stille Flod.

Du drog mig ind i dine stærke Strømme,
 Og i Forening vore Bølger rulle
 Med større Kraft det store Hav imod.

Du gav mig nok at tænke paa forleden.
 Du spurgte mig: hvordan det vel mig gik,
 Naar pludselig du andre Tanker fik,
 Og tog for mig en anden Brud isteden;

Naar af dit Hjerte bortsvandt Kjærligheden
 Med alle Draaber af dens Lædskedrik;
 Naar med tilbagevendte, tunge Blik,
 Jeg stod, berøbet Adam, for mit Eden —

Al, hvis saa dybt mit Hoved her blev bøiet,
 Hvis som en Piiil, der farer frem med Hvinen,
 Saa skarp en Smerte traf mit Bryst engang:

Da vilde det mig gaae som Fiolinen,
 Der, sønderslagen, atter sammensøiet,
 En bedre Tone gi'er, men svagere Klang.

Undskyldninger du gjør, fordi dit Brev
 Bed alle Skyggesider dvælte længe,
 Fordi du op mig fra den bløde Bænge
 Bed dine sørgelige Tanker rev.

Skriv altid saa oprigtigt som du skrev!
 Du er for mig som Harpens gyldne Streng:
 Hvad Toner dig berøre, altid trænge
 Ned i mit Hjerte, som din Sangbund blev.

Vil glad du klinge, jeg skal glad dig svare;
 Har du for Sorgens Toner Glædens glemt,
 Jeg skal den dunkle Gjenlyd tro bevare.

I Alt at følge dig jeg vil mig skynde;
 En Sangbund er til alle Tider stemt,
 Men den kun svare kan — du maa begynde.

Hvad end du angrer — i hvor stor en Gjeld
 Til Gud og Mennesker du end maa være,
 O, lad ei denne Gjeld din Sjæl besvære,
 Og staae som Skrællebilled for dit Held!

Din Eiendom er ingen Bagatel,
 Du for fallit dig aldrig tør erklære,
 Du har endnu en Debitor, du Kjære!
 En fattig Sjæl, mod hvem du gjorde vel.

Hvad Skat af Fryd og Lykke her i Livet
 Har ikke gratis du mit Hjerte givet!
 Hvad Rigdom deelte ei din Mand med mig!

Hvis derfor eengang Regnskab skal opgjøres,
 Lad frem med dig din Skyldner da kun føres;
 Med hvad du gav, hun klare vil for dig!

Ein Læsning maatte Adam her afbryde,
Hvor nødig han endogsaa vilde, men
Han Postillonens Horn just hørte lyde,
Og mens dets Toner Afskedsforgen tyde,
I Aftnens Stilhed nu han kjører hen.
Snart — hvisker han — snart, Alma, skal igjen
Dit Blik jeg møde, og hver Tvivl oplære.
Hvad er et Forsæt? — Man vil det erfare.

Anmærkning.

Nærværende Udgave af Digtet „Adam Homo's“ første Deel slutter sig i det Væsentlige til den tidligere. Ingen af de Skildringer, der forefandtes i første Udgave, er her udeladt, og de foretagne Forandringer indskrænke sig til Afkortninger samt til Text- og Formforbedringer. — Af det Bortskaarne vil Læseren neppe savne Noget, det skulde da være det fjerde af de Smaadigte, der forekomme i 5te Sang, som er udeladt fordi det aldeles savner den idylliske Tone, hvori de andre tre Digte ere holdte. Forsaa-vidt Tanken i dette lille Digt maatte besidde noget Værd, vil der altid være Leilighed til, ved en senere Udgave af hele Værket, at anbringe den paa et mere passende Sted i forbedret Form. — Med Hensyn til de i nærværende Udgave foretagne Text- og Formforbedringer, vilde det her blive for vidtløftigt at nævne blot de betydeligste, eller angive Grundene til dem. Hensigten med dem alle har været, at gjøre denne Deel ligesaa let læselig som de to andre, ved at gjøre dens indre og ydre Form mere correct. At der endnu kunde være gjort flere Forbedringer, indrømmes villigt af Forf., som dog ikke har anseet sig berettiget til i noget Væsentligt at forandre Reflexionernes Indhold eller de enkelte Sceners Character.

Februar 1849.

Rettelser i første Deel.

Side	12	Linie	16	af — læs: ad
—	127	—	22	jeg knap — læs: knap jeg
—	137	—	6	bev — læs: blev
—	153	—	10	var til Smilet — læs: her var Smi- lets
—	155	—	3	. læs :
—	165	—	23	vrkelige — læs: virkelige

Rettelser i anden Deel.

Side	157	Linie	22	om — læs: rundt
—	158	—	22	Dg Iet til Dandsen — læs: Dg ind i Kredsen
—	161	—	10	Dandsen — læs: Nilen
—	221	—	5	figurerer — læs: figurered
—	336	—	23	Sdler — læs: Sedler

